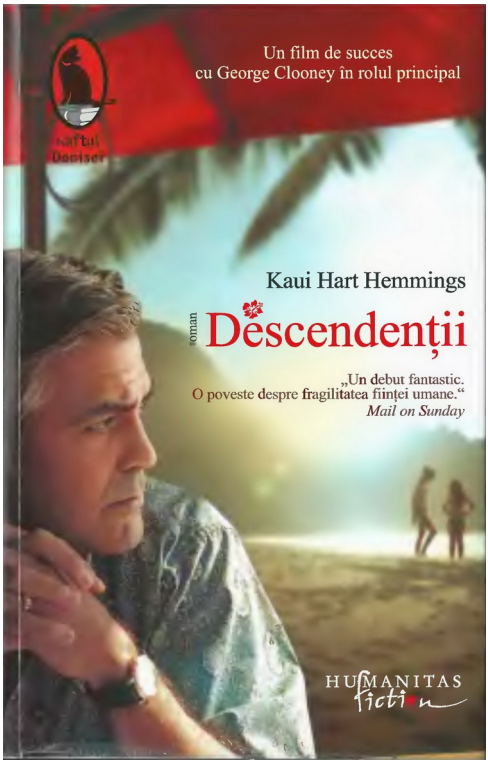

Joanie, soţia lui Matt King, un avocat gat din Honolulu, a suferit un accident în timpul unei curse de bărci cu motor şi se află în comă. Conform cererii din testamentul ei, medicii hotărăsc să o deconecteze de la aparate. Mai mult, Matt află că Joanie îl înşela şi era pe punctul de a-i cere divorţul, aşa că hotărăşte sa pornească în căutarea misteriosului bărbat, pentru ca acesta să-şi poată lua rămas-bun de la ea. Pus în situaţia de a se preocupa de cele două fiice ale sale, Alex, o adolescentă rebelă, care are probleme cu alcoolul şi drogurile, şi Scottie, aflată la vârsta tuturor întrebărilor, Matt îşi dă seama că se confruntă cu o criză existenţială fără precedent şi că lui îi revine responsabilitatea de a-i proteja pe ceilalţi membri ai familiei. Când acestei misiuni dificile i se adaugă iminenţa unei tranzacţii care implică înstrăinarea pământurilor familiei, lui Matt nu-i mai rămâne decât să cheme în ajutor memoria strămoşilor.

KAUI HART HEMMINGS

DESCENDENŢII

Raftul Denisei
Colecţie coordonată de
DENISA COMĂNESCU
kaui hart hemmings
Descendenţii
Traducere din engleză şi note de
NADINEVLĂDESCU
humanitas
Redactor: Andreea Răsuceanu
Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Mâxineanu
Corector: Elena Dornescu

DTP: Andreea Dobreci, Carmen Petrescu
Lucrare executată la Fedprint
KAUI HART HEMMINGS
THE DESCENDANTS
Copyright © 2007 by Kaui Hart Hemmings
This translation published by arrangement with Random House, an imprint of
The Random House Publishing Group, a division of Random House, Inc.
All rights reserved.
© HUMANITAS FICTION, 2012, pentru prezenta versiune românească
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
HEMMINGS, KAUI HART
Descendenţii / Kaui Hart Hemmings;
trad.: Nadine Vlădescu. – Bucureşti:
Humanitas Fiction, 2012
ISBN 978-973-689-524-l
I. Vlădescu, Nadine (trad.)
821.111(73)-31 = 135.1
EDITURA HUMANITAS FICTION
Piaţa Presei Libere 1, 013701 Bucureşti, România tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51
VAVw. Humanitas.ro
Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin email: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0372.743.382; 0723.684.194

Pentru Andy

Partea întâi
RĂZBOAIELE MINORE

1

Soarele străluceşte, mierlele indiene ciripesc, palmierii se unduiesc... aşa, şi? Mare scofală. Mă aflu în spital şi sunt sănătos. Inima îmi bate aşa cum ar trebui. Creierul meu trimite mesaje sonore şi clare. Soţia mea stă aşezată în capul oaselor pe patul de spital ridicat în unghi drept, poziţionată în felul în care dorm oamenii în avioane, cu corpul ţeapăn şi capul înclinat într-o parte. Îşi ţine mâinile în poală.

— Nu putem s-o întindem în pat? întreb eu.

— Stai aşa, zice fiica mea Scottie. Îi face mamei ei o poză, cu un Polaroid. Îşi face vânt cu fotografia şi eu apăs butonul de pe laterala patului, ca să cobor trunchiul soţiei mele. Ridic degetul de pe buton când ajunge aproape de orizontală.

Joanie e în comă de douăzeci şi trei de zile şi în cele ce urmează va trebui să iau câteva decizii în funcţie de verdictul doctorului. De fapt, trebuie doar să aflu ce are doctorul de spus despre starea lui Joanie. Nu trebuie să iau nici-o decizie, pentru că ea are un testament biologic[1]. Ca întotdeauna, ia singură deciziile.

Astăzi este luni. Doctorul Johnston a spus că vom vorbi marţi şi programarea asta mă nelinişteşte, ca şi cum ar fi vorba despre o întâlnire romantică. Nu ştiu cum să mă port, ce să spun, cu ce să mă îmbrac. Repet răspunsuri şi reacţii, dar nu am găsit decât replicile care se potrivesc cu scenariile optimiste.

---

[1] Document în care sunt specificate măsurile medicale care trebuie luate în situaţia în care o persoană (“testatorul”, în limbaj juridic) se află într-o stare vegetativă şi este menţinută în viaţă în mod artificial. Un asemenea document precizează, de obicei, condiţiile în care procedura de resuscitare poate fi întreruptă şi autorizează, în majoritatea cazurilor, o altă persoană care să ia decizii în numele pacientului.

N-am repetat şi planul B.

— Aşa, vezi, zice Scottie. Scottie este numele ei adevărat.

Joanie s-a gândit c-ar fi fain să o numească după tatăl ei, Scott.

Mă văd silit să nu fiu de acord.

Mă uit la fotografie, unul dintre instantaneele alea comice pe care le face toată lumea celor care dorm. Nu ştiu de ce ni se par aşa de amuzante. *Sunt multe lucruri care ţi se pot face în timp ce dormi*. Asta pare să fie mesajul. *Uite cât eşti de vulnerabil*, *de câte lucruri nu eşti conştient*. Totuşi, din poza asta îţi dai seama că ea nu doarme. Joanie are o perfuzie şi o chestie numită tub endotraheal care-i iese din gură şi intră într-un ventilator care o ajută să respire. E hrănită printr-un tub şi i se administrează suficiente medicamente cât pentru un sat întreg din Fiji. Scottie ţine evidenţa vieţii noastre pentru orele ei de studii sociale. Iat-o pe Joanie în Queen's Hospital, în a patra zi de comă, comă care a înregistrat zece puncte pe scala Glasgow[2] şi a primit un loc III pe scala Rancho Los Amigos[3]. Participa la o cursă şi a fost aruncată dintr-o barcă cu motor care gonea în larg cu optzeci de noduri la oră, dar eu cred că îşi va reveni.

— Reacţionează neintenţionat la stimuli într-o manieră nespecifică, dar, ocazional, reacţiile ei sunt specifice, deşi inconsecvente.

---

[2] Metodă standard de evaluare a daunelor neurologice, la pacienţii comatoşi şi la cei cu politraumatisme. Se bazează pe evaluarea clinică a deschiderii ochilor, a răspunsului motor şi a celui verbal. Poate fi cuprins între 3 şi 15 puncte, un scor de 3 însemnând un prognostic foarte rezervat, iar unul de 15, un prognostic foarte bun.

[3] Scală medicală cu ajutorul căreia se evaluează pacienţii care au suferit traumatisme craniene închise, incluzând traumatismele cerebrale, pe baza comportamentului lor cognitiv la momentul ieşirii din comă. Poartă numele Centrului Naţional de Reabilitare "Rancho Los Amigos", de la Downey, California, din Statele Unite ale Americii. După evaluare, pacienţii cu traumatisme cerebrale primesc un scor de la 1 la 8; 1 reprezintă lipsa funcţiilor cognitive şi a răspunsului la stimuli, iar 8 indică funcţii cognitive normale.

Asta mi-a spus neurologul ei, o femeie tânără căreia i se zbate uşor ochiul stâng, cu un mod repezit de a vorbi care descurajează orice întrebare.

— Reflexele ei sunt limitate şi adesea aceleaşi, oricare ar fi stimulii cu care este confruntată, spune ea.

Nimic din toate astea nu-mi sună bine, dar sunt asigurat că Joanie rezistă încă. Simt că va fi bine şi că într-o bună zi va reuşi să funcţioneze normal. În general, nu mă înşel legat de chestiile astea.

— Pentru ce se întrecea? m-a întrebat neurologul, întrebarea m-a nedumerit.

— Ca să câştige, bănuiesc. Ca să treacă prima linia de sosire.

— Fă să dispară chestia asta, îi spun lui Scottie. Ea termină de lipit fotografia în albumul ei cu colaje, după care închide televizorul apăsând pe butonul telecomenzii.

— Nu, vreau să spun asta. Arăt înspre lucrurile care se văd prin fereastră – soarele şi copacii, păsările din iarbă, care sar după firimiturile aruncate de turişti şi de cucoanele nebune.

Fă să dispară totul. E oribil.

La tropice deprimarea e o chestie dificilă. Pun pariu că în oraşele mari poţi să te plimbi pe stradă boscorodind şi nimeni n-o să te întrebe ce s-a întâmplat sau n-o să te încurajeze să zâmbeşti, dar aici toată lumea are atitudinea asta, cum că suntem norocoşi că trăim în Hawaii; paradisul bate tot. Eu zic că paradisul poate să se ducă dracului.

— Dezgustător, zice Scottie. Trage draperia peste fereastră, făcând totul să dispară.

Sper că nu şi-a dat seama că mă uit la ea cu un ochi critic şi că sunt complet îngrijorat de ceea ce văd. E sensibilă la orice şi ciudată. Are zece ani. Ce fac oamenii toată ziua la vârsta de zece ani? îşi trece degetele peste geamul ferestrei şi mormăie:

Aş putea să iau gripă aviară de pe chestia asta”, după care îşi face mâna cerc în jurul gurii şi scoate nişte sunete ca şi cum ar cânta la trompetă. E nebună de legat. Cine ştie ce-i trece prin căpşorul ala al ei şi, vorbind de cap, e clar că ar

avea nevoie de-o tunsoare ca lumea sau măcar de-o pieptănătură. Are şomoiage de fire încurcate în creştetul capului. *Unde se tunde oare*?

Mă întreb. *Oare s-a tuns vreodată*? Se scarpină în cap, după care îşi priveşte unghiile. Poartă un tricou pe care scrie: "NU SUNT GENUL ĂLA DE FATĂ. DAR POT FI!" Sunt mulţumit că nu e prea drăguţă, dar îmi dau seama că asta s-ar putea schimba.

Mă uit la ceas. E un cadou de la Joanie.

— Limbile ceasului strălucesc pe întuneric şi cadranul e din sidef, mi-a spus ea.

— Cât a costat? am întrebat-o eu.

— Cum de ştiam că asta o să fie primul lucru pe care-o să-l zici?

Îmi era limpede că o rănisem, că-mi alesese cu mult efort cadoul. Îi place să dăruiască lucruri, să fie atentă la oameni, astfel încât să le facă un cadou care să le transmită că şi-a făcut timp să-i cunoască şi să-i asculte. Cel puţin asta pare că face.

Nu trebuia să întreb cât a costat. Voia doar să-mi arate că mă cunoaşte.

— Cât e ceasul? întreabă Scottie.

— Zece şi jumătate.

— E încă devreme.

— Ştiu, zic.

Habar n-am ce să fac. Ne aflăm aici nu numai pentru că am venit s-o vedem şi pentru că sperăm că Joanie a făcut progrese în timpul nopţii trecute, începând să reacţioneze la lumină, la sunete şi la injecţiile dureroase, ci şi pentru că nu avem unde altundeva să ne ducem. Scottie e la şcoală toată ziua şi apoi vine Esther s-o ia, dar săptămâna asta am simţit că ar trebui să-şi petreacă mai mult timp aici, cu mine, aşa că n-am lăsat-o să mai meargă la şcoală.

— Ce vrei să facem acum? o întreb.

Îşi deschide albumul cu colaje, un proiect care pare să-i ocupe tot timpul.

— Nu ştiu. Să mâncăm.

— De obicei ce faci la ora asta?

— Sunt la şcoală.

— Şi dac-ar fi sâmbătă? Atunci ce-ai face?

— Aş fi pe plajă.

Încerc să-mi aduc aminte de ultima dată când Scottie s-a aflat doar în grija mea şi ce-am făcut atunci împreună. Cred că era pe când avea un an, un an şi jumătate. Joanie a trebuit să zboare în Maui pentru o şedinţă foto şi n-a reuşit să găsească o bonă, iar părinţii ei n-au putut să vină, din nu ştiu ce motiv.

Eram în mijlocul unui proces şi lucram de acasă, dar trebuia neapărat să-mi termin treaba, aşa că am pus-o pe Scottie în cadă, cu un săpun alături. M-am uitat să văd ce se întâmplă. A stropit în jur şi a încercat să bea din apa din cadă, după care a găsit săpunul şi s-a întins să-l apuce. Dar nu ajungea la el şi a încercat din nou, cu feţişoara plină de nedumerire, iar eu m-am strecurat în hol, unde îmi instalasem un computer şi o staţie cu difuzor prin care s-o aud. O auzeam râzând, aşa ştiam că nu se înecase.

Mă întreb dacă ar mai merge chestia asta: s-o las în cadă cu o bucată alunecoasă de săpun la îndemână, marca Irish Spring.

— Putem să mergem pe plajă, zic. Mama te-ar duce la club?

— Păi da. Unde altundeva?

— Atunci ne-am înţeles. După ce vorbeşti cu ea şi vine asistenta, trecem pe acasă şi-apoi mergem acolo.

Scottie scoate o fotografie din album, o mototoleşte şi-o aruncă. Mă întreb ce poză era, poate aceea cu mama ei în pat, probabil că nu cea mai nimerită amintire de familie.

— Aş vrea… spune Scottie. Ce vreau eu?

Asta e unul dintre jocurile noastre. Din când în când, ea numeşte un loc unde ar vrea să fim, altul decât cel în care ne aflăm în momentul asta al vieţii noastre.

— Aş vrea să fim la dentist, se hotărăşte ea.

— Şi eu. Aş vrea să ni se facă radiografii dentare.

— Şi mama să facă un tratament de albire, spune ea.

Chiar mi-aş dori să fi fost cu toţii în cabinetul doctorului

Branch, îmbătându-ne cu heliu şi simţind cum ne amorţesc buzele. O obturaţie de canal ar fi o minunăţie în

comparaţie cu treaba asta. Sau orice altă procedură medicală, pe bune. De fapt, aş dori să fiu acasă, lucrând. Trebuie să iau o hotărâre legat de cel care se alege cu pământul aflat în posesia familiei mele încă din 1840. Vânzarea asta include toate terenurile familiei mele şi trebuie neapărat să studiez toate datele problemei până la întâlnirea pe care o voi avea cu verii mei peste şase zile. Asta este termenul nostru limită. Ne vom întâlni la ora două, în casa vărului Şase, în şase zile de-acum înainte. Ne vom pune de-acord asupra unui cumpărător. Faptul că am amânat atâta vreme să mă gândesc la asta e o dovadă de lipsă de responsabilitate din partea mea, dar familia mea face deja lucrul asta de ceva vreme.

Am întors spatele moştenirii noastre, aşteptând să apară altcineva şi să ne preia atât averea, cât şi datoriile.

Mă tem că Esther va fi cea care va trebui s-o ducă pe Scottie la plajă şi sunt gata să i-o spun, dar apoi mă răzgândesc, pentru că mi-e ruşine. Soţia mea e în spital, fiica mea are nevoie de părinţii ei şi eu trebuie să lucrez. Iar o las în cadă.

O văd cum se uită lung la maică-sa. Stă cu spatele la perete şi-şi tot mototoleşte tivul fustei.

— Scottie, dacă n-ai de gând să spui nimic, atunci am putea la fel de bine să plecăm.

— OK, zice ea. Hai să mergem.

— Nu vrei să-i spui mamei tale ce mai e nou pe la şcoală?

— N-o interesează niciodată ce mai e nou pe la şcoală.

— Dar activităţile tale extraşcolare? Ai o agendă mai încărcată decât a preşedintelui. Arată-i albumul cu colaje. Sau ce era chestia aia pe care ai suflat-o în sticlă zilele trecute?

— Un bong, spune ea.

Mă uit la ea cu atenţie înainte să-i răspund. Nu pare să aibă aerul că a spus ceva remarcabil. Nu ştiu niciodată dacă are habar despre ce vorbeşte.

— Interesant, zic. Ce este un bong?

Dă din umeri.

— Un tip de liceu m-a învăţat cum se face. Zicea că aş putea pune pe el chipsuri, salsa şi orice alt fel de mâncare la care m-aş putea gândi. E un fel de platou.

— Şi mai ai… bongul asta?

— Oarecum, spune ea. Dar domnul Larson mi-a spus să-l transform într-o vază. Aş putea s-o umplu cu flori şi să i-o dau ei. Arată înspre mama ei.

— Ce idee grozavă!

Se uită la mine sceptică.

— Nu trebuie să te entuziasmezi ca o cercetaşă din alea, zău.

— Scuze, zic.

Mă rezem de spătarul scaunului şi mă uit la toate găurile din tavan. Nu ştiu de ce nu-mi fac griji, dar pur şi simplu nu-mi fac.

Ştiu că Joanie va fi bine, pentru că ea întotdeauna o scoate la capăt. Se va trezi, şi Scottie va avea iar o mamă şi vom putea vorbi despre căsnicia noastră, iar eu voi putea să-mi las suspiciunile deoparte. Voi vinde terenul şi-i voi cumpăra lui Joanie o barcă, lucru care o va şoca şi-o va face să-şi dea capul pe spate şi să râdă.

— Data trecută tu erai cel din pat, zice Scottie.

— Îhî.

— Data trecută m-ai minţit.

— Ştiu, Scottie. Iartă-mă.

Se referă la cascadoria mea din spital. Am avut un accident de motocicletă minor. Am căzut pe pistă şi-am zburat peste ghidoane într-o grămadă de praf roşu. Acasă, după păţanie, le-am povestit lui Joanie şi lui Scottie ce s-ntâmplase, dar am insistat că n-aveam nimic şi că nici nu-mi trecea prin minte să mă duc la spital. Scottie m-a supus la nişte mici teste ca să-mi demonstreze că bat câmpii. Joanie s-a prins şi ea în joc. S-au jucat de-a hoţii şi vardiştii cu mine.

— Câte degete vezi? m-a întrebat Scottie, ridicând ceea ce-mi păreau a fi degetul mic şi degetul mare.

— Prostii, am zis. Nu voiam să fiu pus la încercare astfel.

— Răspunde la ce te-ntreabă, a spus Joanie.

— Două?

— OK, a spus Scottie îngrijorată. Închide ochii, atinge-ţi nasul şi stai într-un picior.

— Prostii, Scottie. Oricum nu pot face chestia asta, şi tu mă tratezi ca pe un şofer beat.

— Fă ce-ţi spune, a ţipat Joanie. Întotdeauna ţipă la mine, dar asta este pur şi simplu modul în care vorbim noi unul cu celălalt. Ţipetele ei mă fac să mă simt neajutorat şi iubit. Atinge-ţi nasul şi stai într-un picior.

Am rămas nemişcat, în semn de protest. Ştiam că ceva era în neregulă cu mine, dar nu voiam să mă duc la spital. Voiam să las orice era în neregulă cu corpul meu să-şi urmeze cursul.

Eram curios. Nu prea reuşeam să-mi ţin capul drept.

— Sunt în regulă.

— Eşti un mincinos ordinar, a zis Joanie.

Avea dreptate, evident.

— Ai dreptate, am zis. Parcă şi vedeam scena: "Sunteţi rănit", urma să-mi spună doctorul şi-apoi avea să-mi prezinte nota de plată de o mie de dolari, pe puţin, să facă lucruri inutile şi să-mi dea sfaturi exagerat de grijulii, pe care nu poţi pune bază, despre cum să evit un proces, şi-apoi precis trebuia să negociez cu companiile de asigurări, care aveau să piardă documentele intenţionat, ca să se sustragă de la plată, şi spitalul avea să mă trimită la recuperatorii de credite şi eu aveam să parlamentez toate chestiile astea la telefon cu oameni care nu-şi luaseră nici măcar bacalaureatul. Sunt sceptic până şi-n ziua de azi că am făcut ce trebuia.

Neuroloaga care vorbeşte prea repede şi neurochirurgul nostru spun că tot ce trebuie să facă e să menţină nivelul de oxigen constant şi să-i controleze umflătura de pe creier. Nu pare mare lucru; să ţii pe cineva îmbibat în oxigen n-ar trebui să necesite prezenţa unui chirurg. I-am transmis gândurile mele despre doctori lui Joanie, în timp ce mi-am frecat tâmpla dreaptă.

— Uită-te la tine, mi-a spus ea. Mă uitam la un tablou de pe peretele nostru, un tablou cu un peşte mort, şi încercam să-mi aduc aminte de unde-l cumpărasem. Am încercat să citesc numele artistului: Brady Churkill? Churchill?

— Nici măcar nu vezi bine, a spus ea.

— Atunci cum aş putea să mă văd pe mine?

— Taci, Matt. Pregăteşte-te odată şi urcă-n maşină.

M-am pregătit şi am urcat în maşină.

A reieşit că-mi vătămasem nervul al patrulea, un nerv care-ţi uneşte ochii de creier, ceea ce explica faptul că vedeam lucrurile în ceaţă.

— Puteai să mori, îmi spune Scottie acum.

— Nici pomeneală, zic. Nervul al patrulea? Cine are nevoie de el?

— Ai minţit. Ai zis că erai bine. Ai zis că-mi vedeai degetele.

— N-am minţit. Am ghicit corect. În plus, pentru un timp, am avut fete gemene. Două Scottie.

Strânge din ochi, evaluându-mi subterfugiul.

Îmi aduc aminte că, atunci când eram în spital, Joanie mi-a pus vodeă în jeleul de fructe. Şi-a pus peticul meu de pe ochi, s-a întins în patul de spital şi-a tras un pui de somn alături de mine. A fost frumos. A fost ultimul lucru cu adevărat frumos pe care l-am făcut împreună.

Am bănuiala asta sâcâitoare că este – sau că a fost – îndrăgostită de un alt bărbat. Când au primit-o în spital, i-am căutat prin portofel cardul de asigurări şi am găsit un bileţel scris pe o bucăţică de hârtie albastră care părea menită pentru mesajele clandestine. Pe bileţel scria: *Mă gândesc la tine*. *Ne vedem la Indigo*.

Biletul putea să fie vechi de ani de zile. Ea găseşte întotdeauna chitanţe din vacanţe de demult, cărţi de vizită din timpul unor negoţuri de care-am şi uitat, resturi de bilete folosite, de la filme precum *Waterworid* sau *Glory*. Ar putea fi şi din partea vreunuia dintre prietenii ei homosexuali care sunt modele. Ăştia zic întotdeauna chestii de-astea siropoase şi culoarea bileţelului era un albastru Tiffany feminin. La vremea aia am respins bănuiala şi-acum încerc să uit de biletul ala, deşi în ultima vreme mă trezesc gândindu-mă la comportamentul ei ciudat şi la felul cum flirtează – cum bea în neştire şi la ce poate să ducă băutura, şi la toate serile petrecute în oraş cu fetele –, şi când mă gândesc la lucrurile astea, o aventură pare posibilă, dacă nu chiar inevitabilă. Uit că Joanie este cu şapte ani mai tânără decât mine. Uit că are

nevoie de apreciere constantă şi de distracţie. Are nevoie să se simtă dorită şi eu sunt adesea prea ocupat ca s-o laud, s-o distrez sau s-o doresc.

Cu toate astea, nu pot să mi-o imaginez având o aventură. Ne cunoaştem de mai bine de douăzeci de ani. Ne înţelegem reciproc şi aşteptările noastre unul de la celălalt nu sunt prea mari.

Îmi place ceea ce avem şi ştiu că şi ei îi place. Bănuielile mele nu pică bine acum.

Scottie încă îşi mai îngustează ochii uitându-se la mine.

— Puteai să crapi, zice ea.

Mă întreb ce-are a face accidentul meu cu toate astea. De la un timp, Scottie îmi tot scoate în evidenţă defectele, şiretlicurile şi minciunile. Mă ia la întrebări. Eu sunt candidatul de rezervă. Eu sunt tata. Ea şi Esther încearcă să mă pregătească pentru rolul care-mi revine, cred, dar eu le spun că totul e în regulă. Eu nu sunt decât dublura, starul se va întoarce în curând.

— Ce altceva mai vrei? o întreb.

Stă pe jos cu bărbia rezemată de perna scaunului.

— Să mâncăm, zice ea. Sunt moartă de foame. Şi-un suc.

Vreau să beau un suc.

— Aş vrea să vorbeşti cu ea, zic. Vreau să faci asta înainte să plecăm. Îţi aduc eu un suc. Te las singură cu ea. Puteţi să vorbiţi doar voi între voi.

Mă ridic în picioare, întinzându-mi braţele deasupra capului.

Mă simt aiurea în timp ce mă uit în jos la Joanie. Eu mă pot mişca în voie.

— Vrei ceva dietetic?

— Crezi că sunt grasă? mă întreabă Scottie.

— Nu, nu cred că eşti grasă, dar Esther te îndoapă cu zahăr, şi eu o să te pun puţin la detoxifiere, dacă eşti de acord. Se mai schimbă lucrurile pe-aici.

— Ce-i aia detoxifiere?

Îşi ridică braţele subţiri deasupra capului şi se întinde. Am observat că îmi copiază unele gesturi şi cuvinte.

— E ceea ce ar fi trebuit să facă sora ta, mormăi eu. Mă-ntorc imediat. Să nu pleci nicăieri. Vorbeşte cu ea.

2

Ies în hol, unde e linişte. În zona recepţiei centrale sunt asistente şi recepţionere şi vizitatori care aşteaptă ca asistentele şi recepţionerele să-şi ridice privirea şi să-i bage în seamă. De fiecare dată când trec pe lângă saloanele în care se află alţi pacienţi, îmi propun să nu mă uit înăuntru, dar nu mă pot abţine; arunc o privire în salonul vecin cu al lui Joanie. Este salonul pacientului aluia care e un tip popular şi, în general, e plin de rude, prieteni, baloane, ghirlande şi flori, ca şi cum ar fi o mare realizare pentru el că e bolnav. Astăzi e singur. Apare desculţ din baie, ţinându-şi strâns halatul. Se vede că în afara spitalului e genul de bărbat mare şi tare, dar halatul îl face să pară fragil.

Se uită la o felicitare de pe masă, după care o aşază la loc şi-şi târâie picioarele până la pat. Urăsc felicitările cu urări de sănătate. E ca şi cum i-ai ura cuiva să aibă un zbor plăcut. Nu prea poţi face mare lucru în privinţa asta.

Îmi continui drumul spre holul central şi o văd pe Joy venind înspre mine, împreună cu o altă asistentă. Joy e un nume care exprimă toată bucuria din fiinţa ei[4].

— Domnule King, spune ea, cum vă simţiţi astăzi?

— Minunat, Joy, tu?

— Bine, bine.

— Bine, zic.

— V-am văzut astăzi numele în ziar, spune ea. Aţi luat o hotărâre? Toată lumea o aşteaptă.

Cealaltă asistentă îi dă un ghiont:

— Joy!

— Ce? Eu şi cu domnul King suntem aşa. Îşi pune degetul mijlociu peste degetul arătător.

Merg înainte înspre magazin. “Vezi-ţi de treaba ta, domnişoară”, mă gândesc. Încerc din răsputeri să par

[4] Semnificaţia cuvântului “joy” În limba engleză este “bucurie”, “fericire”.

nepăsător. E jenant cât de multe cred străinii că ştiu despre mine şi cât de mulţi oameni, verii mei în special, aşteaptă să vadă ce voi face.

Dacă ar şti cât de puţin m-am gândit la asta. După ce Curtea Supremă a confirmat ierarhia pentru împărţirea fondului, făcându-mă cel mai mare acţionar al său, tot ce-am vrut să fac a fost să mă ascund. E prea multă responsabilitate pentru un singur om, şi poate că mă simt puţin vinovat să am atâta control. De ce eu? De ce depind atâtea lucruri de mine? Şi ce au făcut oamenii dinaintea mea ca eu să pot avea atâtea? Poate că subscriu ideii că în spatele fiecărei mari averi se află o mare crimă. Nu aşa se şi spune?

— La revedere, domnule King, spune Joy. Vă anunţ dacă apare ceva în ziar mâine.

— Foarte bine, Joy. Mulţumesc.

Văd că ceilalţi pacienţi sunt atenţi la sporovăială mea cu Joy. De ce mă bagă în seamă? Poate că numele meu le sporeşte invidia – felul în care sună: "Domnul King", ca şi cum eu am cerut să mi se spună aşa în Spitalul Queen, ca un fel de glumă.

Pacienţilor nu le place că sunt cineva, dar oare nu-şi dau seama că nimeni nu vrea să fie cineva într-un spital? Vrei să devii anonim, să vii, să pleci şi să fii uitat.

Magazinul asta mic e plin de lucruri care arată că ne pasă:

bomboane, flori, jucării de pluş. Astea sunt lucrurile care ne fac să ne simţim iubiţi. Mă duc la frigiderul din spate să iau sucurile dietetice. Sunt mândru de regula mea, "sucuri – fără - zahăr". N-am avut niciodată o regulă atât de strictă faţă de copiii mei, în afară de "Nu, nu poţi avea chestia asta".

Înainte să plec, mă uit la felicitări. Poate e vreuna pe care Scottie să i-o poată da mamei ei şi care să vorbească în numele ei. *Fă-te bine*. *Trezeşte-te*. *Te iubesc*. *Nu mă mai lăsa cu tata*.

Sunt şi ilustrate aici şi mă uit la scenele din Hawaii: lava izbucnind dintre stâncile de pe Insula Mare, surferii care ţâşnesc dintr-un val la Pipeline, jetul de apă al unei balene

undeva aproape de coasta Maui, flăcările care ies din gura dansatorului de la Centrul Culturii Polineziene.

Întorc suportul de fier şi dau peste ea: Alexandra. Am mai văzut poza asta. Mă uit în jur ca şi cum aş face ceva interzis.

Un bărbat trece prin spatele meu şi eu mă mişc în aşa fel încât să acopăr fotografia fiicei mele. Când Alexandra avea cincisprezece ani, poza pentru felicitările Isle Cards, ale căror texte spuneau chestii ca: *Viaţa e o plajă a naibii de fierbinte*. Costumele întregi au devenit bikini. Aceştia s-au făcut şi mai mici, bikini de aţă dentară. Ea şi mama ei mi-au zis de şedinţele astea foto numai după ce pozele apăruseră deja, după care am pus capăt micuţei ei cariere de fotomodel, dar din când în când mai văd câte una dintre ilustratele astea în Longs. Cele mai multe se găsesc în magazinele din Waikiki, unde nu se duce nimeni, aşa că uit că trupul fiicei mele se află încă acolo, de unde este cumpărat, timbrat şi trimis către locuri ca Oklahoma sau Iowa – *îmi doresc să fi fost şi tu aici* pe o parte, Alex pe cealaltă. Suflând bezele sau scăldându-se în soare în poziţii nefireşti.

Mă uit după vânzător, dar nu mai e nimeni pe-aici în afară de mine. Caut şi alte ilustrate cu ea, dar nu există decât astea cinci bucăţi. Poartă o pereche de bikini albi, stă călare pe o placă de surfing, în timp ce o persoană care nu apare în poză o stropeşte cu apă şi ea se apără cu mâinile. Are gura larg deschisă şi râde. Capul îi e dat pe spate. Bustul ei e suplu şi sclipeşte de la picăturile de apă. De fapt, poza asta e preferata mea, dac-ar fi să aleg una, pentru că cel puţin aici râde şi zâmbeşte şi face un lucru obişnuit pentru o persoană de vârsta ei. În celelalte poze arată mai matură, sexy şi exasperată. Arată de parc-ar şti tot ce se poate şti despre bărbaţi şi asta o face să pară şi agasată, şi plină de vino-ncoace în acelaşi timp. E o privire pe care nu vrei s-o vezi pe chipul fiicei tale.

Când am întrebat-o pe Joanie de ce-a lăsat-o să pozeze, mi-a zis: “Pentru că eu cu asta mă ocup. Şi vreau ca ea să respecte munca pe care o fac eu”.

— Tu pozezi pentru cataloagele de modă şi reclamele din ziare. Ce nu e de respectat aici?

Mi-am dat seama imediat că asta nu era chiar lucrul cel mai potrivit pe care să-l fi zis.

O chinezoaică intră în magazin şi se aşază în spatele casei de marcat.

— Hotărât? mă întreabă.

Poartă o rochie largă, hawaiiană, cu umerii goi, peste o pereche de pantaloni bleumarin din poliester. Arată de parcă a scăpat de la nebuni.

— De ce vindeţi chestiile astea? o întreb. Într-un magazin de cadouri. Pentru bolnavii care vor să se însănătoşească. Astea nu sunt felicitări de însănătoşire grabnică.

Ia ilustratele din mâna mea şi le întoarce pe-o parte şi pe alta.

— Ele toate la fel. Place la tine cumpărat toate aceeaşi felicitare?

— Nu, zic. Vă întreb de ce vindeţi felicitările astea într-un magazin de cadouri aflat într-un spital.

E clar că această conversaţie nu duce nicăieri. Va fi un meci verbal confuz şi belicos într-o engleză stâlcită.

— Ce, nu place fetele la tine sau ce?

— Nu, zic. Mie îmi *plac femeile*. Nu minorele. Uite. Iau o felicitare pe care scrie: *Fă-te bine*, *bunicule*. Asta este o felicitare în regulă. O ridic pe cea cu fiica mea. Asta nu e în regulă. Nici măcar nu e o felicitare. E o ilustrată.

— Ăsta magazinul meu. Şi printre oamenii din spital sunt şi albi. Ei sunt răniţi aici, apoi ei se fac bine şi vor suvenir pentru înapoi pe continent.

— Vor un suvenir al excursiei lor la spital? Auzi, las-o baltă.

Ţine.

Ia ilustratele din mâna mea şi se îndreaptă către suportul de metal cu ele în mână.

— Nu, zic. Le cumpăr. Pe toate. Şi sucurile astea două.

Face o pauză. Pare dezorientată, ca şi cum şi-ar fi imaginat altfel întreaga conversaţie, dar nu spune un cuvânt şi nu-mi aruncă nici-o privire în timp ce-mi bate bonul. Îi dau banii, îmi dă restul.

— Şi o pungă, vă rog, zic. Îmi întinde o pungă de plastic şi eu o acopăr pe fiica mea cu ea. Mulţumesc.

Dă din cap, dar nu se uită la mine. Îşi face de lucru la casă.

Se pare că reuşesc mereu să mă iau la harţă cu câte o chinezoaică în vârstă.

Mă întorc în rezerva 612, la cealaltă fiică nebună a mea.

Mă simt ciudat ducând în mână copii ale lui Alex şi e ciudat să mă gândesc că ea a fost aici în tot timpul asta şi eu de-abia acum am salvat-o.

Joanie şi Alex au probleme. Aşa se exprimă Joanie de câte ori o întreb ceva. O să-i treacă, zice Joanie, dar eu am fost întotdeauna de părere că şi lui Joanie ar trebui să-i treacă. Altădată făceau totul împreună, şi bănuiesc că Joanie era o mamă distractivă, pentru că era tânără, şi grozavă şi la modă, dar cam pe vremea când Alex a încetat să mai fie fotomodel relaţia dintre ele s-a răcit. Alex s-a îndepărtat de ea. Joanie s-a implicat mai mult în cursele de ambarcaţiuni. Alex a început să se furişeze afară din casă. Apoi s-a apucat de droguri. A fost ideea lui Joanie s-o trimită la internat pe durata anului şcolar trecut, dar apoi, în ianuarie, Alex urma să vină acasă şi să se întoarcă la vechea şcoală. De Crăciun s-a întâmplat ceva, un fel de ceartă cu maică-sa, şi dintr-odată a început să-i placă internatul şi s-a întors acolo de bunăvoie. Le-am întrebat pe amândouă din ce cauză s-au certat, de ce s-a întors Alex la internat, dar ele nu-mi dau niciodată un răspuns limpede, şi oricum Joanie a fost cea care a luat întotdeauna hotărârile legate de şcoală şi de toate celelalte privitoare la fetele noastre, pe bune, aşa că am lăsat-o baltă.

— Trebuie s-o apuce pe calea cea bună, a zis Joanie. Se întoarce la internat.

— Pân-aici, a zis Alex. Mama şi-a pierdut minţile. Nu vreau să mai am nimic de-a face cu ea, şi nici tu n-ar trebui.

Atâta teatralitate şi-atâta tensiune între ele două… şi e trist, pentru că mi-e dor de Alex şi de relaţia pe care o aveam cu ea odată. Uneori mă gândesc că, dacă ar muri Joanie, Alex şi cu mine ne-am descurca. Am înflori. Avem încredere unul în celălalt şi ne iubim aşa cum ne iubeam şi înainte. Ar putea să

se întoarcă acasă şi n-ar tăbărî nimeni pe ea cu cicăleala. Dar sigur că nu cred cu adevărat că, dacă soţia mea ar muri, vieţile noastre ar fi mai bune – ce lucru groaznic la care să te gândeşti – şi bineînţeles că nu cred că Joanie este cauza tuturor problemelor lui Alex. Sunt convins că şi eu am avut partea mea de vină. Nu am fost părintele cel mai atent. Până acum am fost într-o stare de inconştienţă prelungită, dar încerc să mă schimb. Şi cred că fac o treabă bună.

* * *

Rămân în picioare în uşa rezervei soţiei mele şi-o văd pe Scottie cum se joacă şotronul pe linoleum, marcându-şi pătratele cu padelele de lemn cu care se consultă bolnavii în gură.

— Mi-e foame, zice. Putem pleca? Mi-ai adus sucul?

— Aţi vorbit?

— Da?

Ştiu că minte pentru că de fiecare dată când minte răspunde ca şi cum ar pune o întrebare.

— Bine, zic. Hai să mergem acasă.

Scottie se îndreaptă spre uşă, fără să-i arunce mamei ei nici-o privire. Înşfacă sucul din mâinile mele.

— Poate ne întoarcem mai târziu, o asigur eu inutil. Mă uit la soţia mea, la zâmbetul de-abia schiţat de pe chipul ei, ca şi cum ar şti ceva ce eu nu ştiu. Mă gândesc la bileţelul albastru. Mi-e greu să nu mă gândesc la el.

— Ia-ţi la revedere de la mama.

Scottie ezită, după care îşi continuă drumul.

— Scottie!

— Pa! strigă ea.

O apuc de braţ. Aş putea să ţip la ea pentru că vrea să plece, dar nu fac asta. Îşi smulge braţul din strânsoarea mea. Mă uit în jur să văd dacă ne urmăreşte cineva, pentru că în zilele noastre nu cred că ai voie să apuci un copil de braţ şi să-l ţii cu forţa.

S-au dus zilele bătăii la fund, ameninţărilor şi zahărului. Acum există chestii ca terapie, antidepresive şi îndulcitorul Splenda.

Îl văd pe doctorul Johnston în capul holului, îndreptându-se către noi. Se opreşte din vorbit cu ceilalţi doctori şi-mi face semn să aştept. Îşi ridică palma: Stop. Faţa lui e plină de solicitudine, dar nu zâmbeşte. Mă uit în spate, şi-apoi din nou la el. Pasul i se accelerează şi eu strâng din ochi, făcându-mă, nu ştiu de ce, că nu-l recunosc. Şi mă gândesc: *Şi dacă mă înşel*?

Dacă Joanie n-o s-o scoată la capăt?

— Scottie, zic. Pe-aici.

O iau în cealaltă direcţie, îndepărtându-mă de doctorul Johnston, şi ea se întoarce şi mă urmează.

— Mergi mai repede, îi zic.

— De ce?

— E un joc. Hai să ne întrecem. Mergi iute. Ia-o la fugă.

O tuleşte, cu rucsacul bălăngănindu-i-se pe spinare şi eu o urmez, mergând repede, după care încep să alerg uşor şi, pentru că doctorul Johnston este tatăl unui prieten de-al meu şi a fost prieten şi cu tatăl meu, mă simt de parc-aş avea din nou paisprezece ani şi-aş fugi de cei mari.

Îmi aduc aminte cum am aruncat odată cu ouă în casa doctorului Johnston, în chip de festă jucată fiului lui, Skip. Noi trei – Blake Kelly, Kekoa Liu şi cu mine – am luat-o la fugă, cu doctorul Johnston pe urmele noastre la volanul camionetei sale. Aproape că a trecut peste noi cu maşina, şi, când am cotit-o pe-o alee, a coborât din maşină şi a luat-o după noi pe jos, barându-ne drumul în cele din urmă. Ţinea în mână o sacoşă

Foodiand şi ne-a spus că aveam de ales: ori îi suna pe părinţii noştri, ori îl ajutam să scape de surpriza din tofu a soţiei lui.

Am ales ultima variantă şi el a băgat mâna-n sacoşă şi ne-a plătit-o cu vârf şi îndesat. Am plecat de-acolo cu surpriza din tofu în păr, în urechi, peste tot. Şi-n ziua de azi ne mai zice:

“Băieţii de soia”, hohotind isteric şi strigându-ne: “Bau!”, ceea ce încă mă mai face să tresar. Nu şi în ultimul timp însă. N-a mai făcut asta de ceva vreme.

Alerg de-a lungul coridorului împreună cu fiica mea, simţindu-mă ca şi cum aş fi în altă ţară. Peste tot în jur, oamenii vorbesc o engleză stâlcită şi se holbează la noi de parc-am fi nişte prostănaci albi şi nebuni, chiar dacă suntem din Hawaii.

Dar nu arătăm ca nişte localnici şi nu părem hawaiieni adevăraţi, pentru că nici măcar nu vorbim ca ei.

Doctorul Johnston a zis de ziua de marţi. Atunci am stabilit să ne întâlnim şi-atunci o să mă şi prezint la întâlnire. Deocamdată nu vreau să ştiu nimic. Sunt prea multe lucruri de care trebuie să mă ocup acum. Mă uit bine în jur. Douăzeci şi trei de zile. Asta a fost lumea mea: oameni care se uită unii la alţii încercând să ghicească de ce sunt aici şi copertele revistelor pe care se văd cele mai sănătoase persoane în viaţă. Văd trenuleţul în miniatură, în caseta sa de sticlă, făcând ture încete în jurul unei coaste în miniatură, de-a lungul căreia cetăţeni în miniatură stau ţepeni pe plaje. Fug de diagnostic. Voi fi gata pentru el mâine.

3

Îi spun lui Esther că ar trebui s-o lase mai moale cu untura.

Nu e nevoie să adauge untură în orezul lui Scottie, în mâncarea cu pui sau în fasole. Îi spun că n-a citit blogurile. Eu am citit blogurile. Ştiu ce ar trebui să mănânce Scottie.

Am prins gusturi domestice. Particip la treburile gospodăreşti, la deciziile legate de hrana lui Scottie, de orarul ei de somn, de hainele cu care are voie să se îmbrace, de ce anume poate să privească la televizor sau să facă. Folosesc expresii ca “gata, pauză” şi “ciclu complet” şi îi zic să verifice “Lista de treburi casnice” de pe uşă, o invenţie a mea: o uşă pe care sunt afişate îndatoririle ei săptămânale. Sunt destul de

amuzante responsabilităţile astea, şi cred că Joanie va fi plăcut impresionată.

— E grăsime bună, zice Esther. Ea aşa de slăbănoagă. Asta grăsime bună.

— Nu, zic. Unele grăsimi sunt bune, dar nu şi grăsimea aia. Arăt înspre substanţa albă din tigaie, care se topeşte încet precum ceara. Am aflat de pe site-urile pentru părinţi că siropul de porumb, nitraţii şi grăsimile hidrogenate sunt rele şi că soia e bună; la fel şi produsele ecologice şi cerealele integrale. Am mai aflat şi că Scottie are nevoie de o nouă doză de vaccin împotriva tusei convulsive şi meningitei şi că există un vaccin împotriva HPV, care determină apariţia negilor genitali şi poate duce la cancerul cervical. E recomandat ca o măsură preventivă pentru adolescente, înainte de începerea vieţii sexuale. Când am citit asta, am fost aşa de speriat, încât am participat la o dezbatere online despre vaccinare, doar ca să fiu aspru admonestat de către *Mamaluitaylor*.

De ce să nu le protejăm cât de bine putem?!

Da, *Tata lui Scottie*, *le-aş vaccina şi împotriva singurătăţii şi a dezamăgirilor în dragoste dacă s-ar putea*, *TYVM*[5], *şi nu-i tot aia*!

Negii genitali nu sunt emoţii! *Sunt negi şi putem să-i stârpim*.

A trebuit s-o întreb pe Scottie ce înseamnă TYVM pentru că, acum că am început să fiu la curent cu activităţile ei, am observat că îşi trimite tot timpul mesaje de pe telefon cu prietenele ei, sau cel puţin sper că e vorba de prietenele ei şi nu de vreun pervers îmbrăcat doar într-un halat de baie.

— *Thank you very much*, a spus Scottie şi, dintr-un motiv sau altul, faptul că nu m-am prins de chestia asta m-a făcut să mă simt încolţit de-a binelea. E nebunie curată câte chestii trebuie să ştie un tată din ziua de azi. Eu sunt produsul unei şcoli de gândire care spune că absenţa unui tată e un lucru de la sine înţeles. Şi-acum îi văd pe toţi bărbaţii aştia cu genţi pline de scutece şi imprimeuri camuflaj şi cu bebeluşii atârnaţi

[5] Acronim folosit în jargonul utilizatorilor de internet, care se traduce prin „mulţumesc foarte mult”, cel mai adesea în sens peiorativ sau cu nuanţe sarcastice.

la piepturile lor ca nişte statui minuscule de la prova unei corăbii.

Pe când eram eu un tată tânăr, îmi aduc aminte că fetele mă cam deranjau, aşa mici cum erau, şi mă deranja şi felul în care toată lumea alerga de colo-colo ca să le facă lor toate poftele.

Uneori, s-o văd pe Alex în cărucior mă irita – îşi scotea câte un picioruş pe deasupra barei de siguranţă şi se afunda în scaun.

Joanie îi aducea câte ceva şi ea dădea din cap, după care Joanie încerca iar şi iar, până când unul dintre daruri se întâmpla să funcţioneze şi Alex i-l smulgea din mâini. Mă uitam la Alex, satisfăcută în sfârşit de gustarea ei, convins că exista o persoană matură înăuntrul ei, care îşi bătea joc de noi toţi. Scottie arăta doar cu degetul înspre diverse lucruri şi mârâia sau ţipa. Mi se părea că locuiesc în casă cu membrii familiei regale. I-am spus lui Joanie că aveam să aştept până mai creşteau ca să mă apropii de ele, şi ele au crescut, şi au tot crescut fără ştirea mea.

Ca de obicei, Esther fredonează. Bucătăria noastră este măricică şi cu toate astea pare mică de câte ori ne aflăm amândoi înăuntru. Ea e o femeie mică şi rotundă, fără nici-o idee despre cum arată; abdomenul ei mă atinge întotdeauna în treacăt pe coapsă sau pe burtă. Tai morcovii şi ţelina în felii pe care Scottie să le poată înmuia într-un bol cu sos. Îmi dau seama că Esther şi cu mine ne aflăm într-un fel de război al mâncării, fiecare încercând să hotărască cu o mână de bucătar de fier prânzul copilului meu.

— Ai vorbit cu familia ta?

— Nu încă, spune ea.

În urmă cu doar o săptămână, i-am spus lui Esther că n-o să mai avem nevoie de serviciile ei, deşi mă simt îngrozitor pentru chestia asta, dar ea susţine că familia ei e plecată din casa lor din San Diego şi că ea nu are cheile.

— Sunt încă în vacanţă? o întreb.

— Da, spune ea.

— La Jersey Shore, ai zis?

— Da. La Jersey Shore.

— Ce drăguţ.

Mă aplec să ridic bucăţile de legume pe care le-am scăpat pe jos şi Esther trece prin spatele meu. Îi simt abodmenul atingându-se de fundul meu.

— Oricum, nu eşti pregătit, spune ea. Sunt multe lucruri nu ţi le-am spus.

Îşi tot foloseşte experienţa pe care a acumulat-o cu Scottie de-a lungul anilor ca pe o putere pe care o eliberează treptat ca să-şi prelungească şederea aici. Eu îi permit asta pentru că nu pot să neg faptul că ne este de mare ajutor şi că o iubeşte foarte mult pe Scottie. Metoda ei e genială – chiar n-am nevoie să mă înveţe alte lucruri înainte să plece. Mă simt de parcă aş pleda din nou la bară – tocesc bine materia, îmi umplu capul de reguli, învăţ logica şi limbajul unei adolescente. Esther mă învaţă ce lucruri îi plac lui Scottie: consolele de jocuri Xbox, dansul, revista SMART, untul de migdale, hamburgerii, Jay-Z,

Jack Johnson, să facă liste de cântece pe ipod, să dea mesaje pe telefon, şi îmi spun că trebuie să ştiu toate astea, pentru că

Joanie s-ar putea să fie slăbită pentru o vreme, ieşită din mână, dar nu îmi spun nici-o clipă că trebuie să învăţ obiceiurile acestei creaturi pentru că Joanie ar putea să moară.

— Să continuăm? întreb.

Esther oftează de parcă lucrul asta ar obosi-o, dar eu ştiu că şedinţele noastre de studiu îi fac plăcere. Are ocazia să fie profesoara angajatorului ei şi să-mi prezinte fetiţa pe care o cunoaşte aşa de bine, şi mai are şi ocazia s-o creeze pe Scottie aşa cum ar vrea ea să fie.

— Place la ea citit Jane şi ascultat muzica, spune Esther în timp ce amestecă în oala ei cu grăsime şi fasole. Bucătăria miroase ca un atac de cord. Înainte îi plăcea Myspace, dar acum face albume de colaje. Place la ea Dog, căţelul vânător de recompense. Place masat la ea spate.

— Masajul la spate?

— Da, când ea copil, eu masat spate la ea până ea dormea.

Şi acum mai fac asta când ea trezit cu coşmar.

Împunge în conţinutul oalei cu o lingură de lemn.

— Coşmar? De ce să aibă ea coşmaruri?

Asta este o întrebare prostească. Mama ei e pe moarte, cu creierul în ultimul şi cel mai de jos stadiu, iar eu nu vreau să recunosc că asta are un efect psihologic profund asupra lui Scottie.

— Nu ştiu, spune Esther. N-am spus încă la tine despre coşmarurile la copii. E lucru obişnuit. Ajungem la el săptămâna viitoare.

Chiar îmi place de Esther şi nu vreau să plece. Doar că nu-mi convine ideea că avem o bonă mexicană. N-am crezut niciodată că Scottie ar avea nevoie de o dădacă, din moment ce Joanie n-a lucrat niciodată cu adevărat şi mie nu-mi place să cheltuiesc bani pe cineva care să aibă grijă de copilul meu. Mai ales acum că am preluat eu frâiele casei şi ea se ocupă în special de curăţenie şi de gătit. De când petrecem mai mult timp unul în compania celuilalt, a început să aibă replici iuţi şi să le arunce cu o sincronizare comică, astfel încât a devenit prototipul servitoarei mexicane spumoase şi isteţe din seriale. Dar eu trebuie să mă gândesc la ce este mai bine pentru familia mea, şi nu la modul în care este percepută ea, lucru de care m-am făcut vinovat toată viaţa, încercând să demonstrez cât sunt eu de important, şi nu doar descendentul unor persoane importante.

Am probleme cu moştenirea. Fac parte dintr-una din acele familii din Hawaii care fac bani pe seama norocului şi a morţilor, întâmplător, stră-străbunica mea era prinţesă. Membrii unei mici monarhii au hotărât care pământ le aparţinea şi ei i-a revenit o mare parte din el. Stră-străbunicul meu, un om de afaceri alb, se descurca şi el binişor. Era un bun evaluator de terenuri şi un bancher priceput. Toţi descendenţii lor, precum şi descendenţii misionarilor ajunşi în Hawaii, descendenţii proprietarilor de plantaţii de zahăr şi-aşa mai departe, beneficiază încă de pe urma acestor vechi tranzacţii. Noi stăm deoparte şi urmărim cum trecutul rostogoleşte milioane în poala noastră. Bunicul, tatăl meu şi cu mine ne-am atins foarte rar de banii pe care i-am făcut de pe urma depozitului nostru. Nu mi-a plăcut niciodată că suma pe

care o deţin este o informaţie de ordin public. Sunt avocat şi mă folosesc numai de banii pe care-i câştig de pe urma meseriei mele, şi nu şi de cei pe care i-am moştenit. Tatăl meu îmi spunea mereu că aşa este corect şi că în cele din urmă voi avea mai mulţi bani pe care să-i las moştenire copiilor mei. Oricum, nu-mi plac moştenirile. Cred că toată lumea ar trebui să pornească de la zero.

Mă gândesc la Joy şi la zâmbetul ei cunoscător. Poate că ar trebui să mă uit în ziarul de azi, dar bănuiesc că ea citea ştirile despre beneficiari, despre cât de mulţi bani avem şi presupunerile despre decizia pe care trebuie s-o luăm săptămâna asta, sau mai bine zis decizia pe care o voi lua eu, din moment ce votul meu contează cel mai mult. Eu deţin cam o optime din depozit, în timp ce celorlalţi le revine doar a douăzeci şi patra parte. Sunt sigur că sunt pur şi simplu încântaţi de asta.

— În regulă, îi zic lui Esther. Poţi să mai aştepţi cu informaţiile despre coşmaruri, dar continuă să mă informezi în legătură cu celelalte lucruri. Îmi închipui c-o să lucrez puţin la capitolul fiica mea în timp ce pregătim prânzul, după care, după-amiază, să mă apuc de portofoliul familiei King. O să aleg un cumpărător şi-o să termin odată cu toată povestea asta.

— Ea place genţile şi jeanşii marca Seventween cu talie joasă.

Aruncă orezul, fasolea şi carnea de pui pe o foaie aburindă de tortilla. Aranjez legumele pe o farfurie, lângă un sendviş cu carne de curcan. În jurul farfuriei aşez trei boluri umplute cu trei sosuri diferite: sos alb de smântână, sos picant de mango şi unt de migdale. Esther aruncă o privire înspre untul de migdale de parcă ar fi un argument folosit împotriva ei.

— Şi? o întreb.

— Şi… nu ştiu. Atâtea lucruri de aflat la tine. Ea place multe lucruri, dar tu trebuie ştii şi ce nu place ea. Trebuie luni de zile ca să explicat la tine. Şi chiar după ce soţia ta vine înapoi, ea nu ştiut multe.

O auzim pe Scottie apropiindu-se pe hol şi Esther îşi coboară tonul vocii.

— Ea place eu citit *Mama Gâscă*.

— Cartea ei preferată de când era mică?

— Da. Îi face mare bucurie. Uneori îi citesc acelaşi cântecel de multe ori la rând. O face aşa de fericită. O face să râdă tare, cu poftă.

Mă întreb dacă Scottie nu regresează spre stadiul infantil, din moment ce îi plac cântecelele de leagăn pentru că o întorc într-un timp al fericirii şi inocenţei.

— Ar trebui să citească romane pentru adolescenţi, şoptesc.

— Ea citit orice vrea ea, îmi şopteşte Esther drept răspuns.

— Nu. Eu cred că are nevoie de cărţi cu mesaje morale şi lecţii despre cum să se descurce cu feminitatea ei, nu cărţi despre femei singure care nu se pot împiedica să aibă copii şi care trăiesc vieţi haotice încălţate cu botine cu şiret.

O vedem pe Scottie şi tăcem. Esther împinge farfuria ei înspre scaunele din jurul mesei. O împing şi eu pe a mea şi Scottie se aşază pe un scăunel, uitându-se la amândoi şi-apoi la mâncarea din faţa ei.

Scottie taie o bucată de enchilada. Cu cealaltă mână, tastează sau trimite un mesaj uneia dintre prietenele ei.

Esther se uită la mine şi zâmbeşte.

— Ea place untura.

4

Chiar în clipa când sunt pe punctul de a mă duce în camera mea ca să mă apuc de lucru, Esther îmi spune că a sunat doamna Higgins, care vrea să o sun imediat înapoi. Şterge aragazul şi se foloseşte de o unghie ca să înlăture o pată încăpăţânată, mormăind. Pot să jur că face asta special ca să mă facă să-mi pară rău de ea.

— Cine e doamna Higgins?

— Mama lui Lani.

— Cine e Lani? întreb.

— Probabil că prietena lui Scottie. Sun-o. Ia o înghiţitură zdravănă dintr-un pahar cu apă şi-apoi expiră zgomotos.

— N-ai putea s-o suni tu? Ştii că am de lucru la chestia aia.

— Am vorbit deja cu ea. Voia să vorbească la domnul King.

— Ce i-ai zis?

— Am zis că doamna King e bolnavă. Şi-atunci ea a cerut vorbit la tine.

— Grozav, zic. O să vrea s-o ajut la organizarea vreunei vânzări de prăjituri, să iau pe cineva cu maşina sau să mă ofer voluntar pentru vreo serată dansantă.

Asta e problema într-o situaţie de criză. Soţia mea e în comă, dar asta nu împiedică viaţa să continue bine mersi. Trebuie să mă ocup mai departe de şcoala lui Scottie, am ore de lucru de facturat şi depozitul asta de bani de care trebuie să aibă grijă cineva.

Esther iese din bucătărie cu găleata plină de produse de curăţat şi eu o sun pe doamna Higgins de la telefonul din bucătărie.

Toate vasele din care am mâncat la prânz au dispărut. Oala mare, neagră stă răsturnată pe uscător. Podeaua bucătăriei e strălucitoare şi alunecoasă. Pot să-mi văd chipul în luciul suprafeţelor din bucătărie.

La telefon răspunde o voce de femeie, care spune “bună ziua”

aproape cântând. Îmi place când oamenii răspund aşa la telefon.

Sau când o femeie răspunde astfel.

— Bună ziua, sunteţi doamna Higgins?

— Da? zice ea.

Operatorii de marketing prin telefon trebuie că sunt înnebuniţi după ea.

— Bună, sunt Matt King şi v-am sunat înapoi. Sunt tatăl lui Scottie. De fapt, nici măcar nu ştiu dacă fiica dumneavoastră este colegă cu fiica mea, am presupus doar că…

— Da, Lani este colegă de clasă cu Scottie, spune ea. Cadenţa dulce din vocea ei a dispărut.

— Îmi pare rău, dar soţia mea nu se simte bine şi nu vă poate suna chiar ea, eu vă pot ajuta cu ceva?

— Păi, spune ea, să vedem. Cu ce să încep?

Bănuiesc că asta este o întrebare retorică, dar ea pare să aştepte ca eu să-i spun cu ce să înceapă.

— Cred că ar trebui să începeţi cu începutul, zic.

— Foarte bine, spune ea. Iată care este începutul. Se pare că fiica dumneavoastră îi trimite fiicei mele mesaje telefonice în care îi spune lucruri îngrozitoare, şi eu aş dori ca ea să înceteze.

— O! Ce fel de lucruri?

— Îi spune Lani Purceluşa şi Lani Moo.

Lani Moo este vaca din desenul animat al unei reclame la produsele lactate ale unei companii locale.

— Aha, zic. Îmi pare rău pentru asta. Copiii îşi găsesc uneori porecle unii altora, bănuiesc. E o formă de afecţiune. Mă uit la ceas. Mă gândesc la Joanie cumpărându-mi-l.

— Îi scrie: Ce cămaşă frumoasă. Sau: Ce pantalonaşi drăguţi.

— Asta e frumos, zic.

— E sarcasm cibernetic! ţipă ea şi eu îmi iau receptorul de la ureche, nu pentru că ţipătul ar avea un ton ascuţit, ci

pentru că e unul jos şi răguşit, ca al unei lupoaice care îşi apără puiul.

— Dar poate că nu e, hm, sarcasm cibernetic, ci un compliment sincer.

— Scrie S.C. La sfârşitul mesajului. Asta vine de la *sarcasm cibernetic*. Şi îi mai spune fetei mele Lanikai, dând de înţeles că ar avea dimensiunea unui cartier întreg.

Nu spun nimic. Ba chiar aproape că zâmbesc, pentru că e o chestie isteaţă.

— De asemenea, continuă ea, fiica dumneavoastră a spus că îi e frică să fie partenera lui Lani la căţărarea pe zid de la şcoală pentru că nu doreşte să cadă în crevasa fundului fiicei mele. Chestia asta nici măcar nu are vreo noimă.

Sunt gata să spun că poate Scottie face aluzie la faptul că adâncitura fundului lui Lani este mai mare decât a celor mai multor funduri, asemenea unei crevase, din cauza mărimii expandate a restului corpului ei. E o continuare logică a glumei despre greutatea ei, dar mă abţin.

— Asta e ceva îngrozitor, zic.

— Aşa, vedeţi, spune doamna Higgins. Staţi să vă povestesc şi ultima ei ispravă: *Ştim cu toţii că vara asta ţi-a crescut părul pubian*. Asta e. Pur şi simplu, îi trimite mesaje ca acestea.

Fără niciun motiv. Fiica mea nu o deranjează cu nimic.

Îmi vine în minte imaginea lui Scottie în timp ce mânca de prânz şi mă întreb dacă nu cumva îi trimitea mesaje lui Lani chiar de-aici din bucătărie.

— Îngrozitor, zic din nou. Şi nu e deloc un lucru obişnuit pentru ea. E o fată foarte drăguţă. Mă tem că mama ei nu se simte prea bine şi poate că asta este cauza. Poate că asta este felul ei de a face faţă situaţiei.

— Nu dau doi bani pe povestea din planul secundar, domnule King.

— Uau, zic.

— Eu ştiu doar că fiica mea vine acasă de la şcoală în lacrimi.

Şi da, se dezvoltă puţin mai devreme decât ceilalţi copii şi e foarte sensibilă la creşterea asta, şi poate că nu se îmbracă

de la Neiman’s Kids sau de la oricare alt magazin de unde-i cumpăraţi dumneavoastră haine lui Scottie.

— Sigur, sigur, zic. Îmi pare rău. Îmi pare sincer rău.

N-am citit niciun blog despre porecle şi Esther nu m-a pregătit deloc pentru asta. Am fost dus de nas de Scottie. *Cine eşti tu de fapt*? îmi vine s-o întreb.

— Scottie e cea căreia ar trebui să-i pară rău. Vreau să vină la noi acasă şi să-şi ceară scuze şi mai vreau şi să fie certată.

— O să vorbesc cu ea, zic. O să rezolv problema. Mă tem că suntem foarte ocupaţi săptămâna asta cu, hm, povestea din planul secundar, dar îmi pare rău cu-adevărat şi voi vorbi cu

Scottie imediat.

— Asta e un început bun, spune ea. Dar doresc să-şi ceară scuze de la Lani. Şi vreau să nu-i mai scrie niciodată.

— Dar poate să scrie şi lucruri bune! aud o voce de undeva din fundal.

— De fapt, aş vrea să vină chiar astăzi, ori va trebui să înaintez problema directorului şcolii. Nu puteţi să vă cumpăraţi ieşirea şi din chestiunea asta.

— Poftim? Despre ce vorbiţi?

— E alegerea dumneavoastră, domnule King. Să-i spun lui

Lani că veniţi chiar acum, sau doriţi ca dumneavoastră şi fiica dumneavoastră să rezolvaţi problema asta la şcoală?

Îmi notez adresa lor. Fac promisiuni. Viaţa continuă bine mersi.

5

În drum spre familia Higgins, care locuieşte în apropiere, în Kailua, o învăţ pe Scottie ce să spună. Trebuie să intrăm şi să plecăm repede.

— Trebuie să spui că îţi pare rău, şi să fie pe bune. Eu trebuie să mă întorc la lucru, aşa că fără prosteli.

Ea tace. I-am luat gadgetul cu care dădea mesaje şi-şi ţine palmele deschise în poală, cu degetele în aer.

— De ce să-i spui lucrurile alea? De ce să fii aşa de rea cu cineva? Cum de poţi tasta toate cuvintele alea?

— Nu ştiu, spune ea, cu iritare în voce.

— Ai făcut-o să plângă. De ce să vrei să faci pe cineva nefericit?

— Nu ştiam că e aşa de sensibilă. Uneori îmi răspunde *lol*[6], aşa că m-am gândit că n-o să fie chiar aşa o fraieră.

— Ce înseamnă *lol?*.

— *Laughing out loud*, mormăie ea.

— Trimiţi mesajele astea de una singură?

Nu răspunde. Trecem de magazinele de antichităţi şi de reprezentanţa auto unde e plin de camioane-gigant. În timp ce cotim înspre zona cu magazine mai noi, ne uităm amândoi la puştii care se dau cu skateboardurile pe sub banian[7]. Întotdeauna

ne uităm la ei; probabil că toţi cei care trec pe-aici fac asta atunci când o cotesc spre strada Kailua.

— Stai pur şi simplu acolo şi scrii chestii răuvoitoare, după care îţi vezi de treaba ta?

— Nu.

— Aşa… Atunci cum?

— Le scriu cu Reina. O fac să râdă şi-apoi ea le arată lui Rachel şi lui Brooke şi altora ceea ce am scris.

— Ştiam eu că toată povestea asta are de-a face cu ea.

---

[6] Acronim din jargonul utilizatorilor de Internet, folosit frecvent în sesiunile de chat sau în mesajele SMS, care se traduc prin „râd în hohote”.

[7] Smochin originar din India, cu numeroase rădăcini aeriene verticale.

Ştiam eu.

eeina Burke. În vârstă de doisprezece ani. O văd la club îmbrăcată în bikini tanga şi dată cu ruj; are un aer asta plin de sânge-rece pe care n-ar trebui să-l aibă nici-o fată de doisprezece ani. Îmi aminteşte de Alexandra – frumoasă şi precoce, gata să-şi abandoneze copilăria ca pe un obicei prost.

— De-acum încolo nu mai ai voie să te vezi cu ea, zic.

— Dar, tata, deja mi-am făcut planuri cu ea şi cu mama ei pentru joi!

— Tu ai planuri cu mama ta.

— Mama nu poate nici măcar să deschidă ochii! spune ea.

N-o să-i mai deschidă niciodată.

— Bineînţeles că-i va deschide. Ai înnebunit? Se uită fix înainte. Trebuie să-ţi petreci timpul cu mama ta, nu cu vreo altă mamă.

— Poate să vină şi Reina la spital? Nu mă mai întâlnesc cu nimeni de când nu mai merg la şcoală.

Mă surprinde faptul că vrea ca o prietenă a ei să vină la spital, dar mă gândesc că, dacă Reina va fi acolo, atunci poate că Scottie va interacţiona cu Joanie. N-o să stea pur şi simplu să se holbeze în gol dacă e şi prietena ei de faţă.

— Bine, zic. Îţi ceri scuze de la fata asta. Te porţi frumos cu ea şi azi, şi în toate zilele de-acum înainte şi Reina poate să vină joi.

— Păi, am nevoie de Blackberry ca s-o anunţ pe Reina şi să-i spun chestii drăguţe lui Lani Moo.

— Poţi să pui mâna pe telefonul fix, pentru numele lui

Dumnezeu, şi nu-i mai zice aşa lui Lani.

Traversăm cartierul Kailua, care a fost reamenajat de curând astfel încât să arate ca oricare centru comercial dintr-o suburbie arătoasă a Americii. E plin de turişti, care nu prea veneau în oraşul nostru înainte. Ştiu că, atunci când voi vinde pământul, cumpărătorul îl va transforma în ceva aidoma locului astuia, deşi îmi place felul în care arată centrul comercial, şi lui Joanie îi place şi ei. Ea adoră restaurarea urbană.

— Putem să ne luăm câte un smoothie*. Întreabă Scottie.

— Nu.

— Putem să ne luăm hamburgeri?

Asta chiar că sună bine.

— Nu.

— Aoleu, spune-mi că nu vrei un Monster Double acum pe loc.

— Tocmai ce-ai mâncat, Scottie.

— Bine. Atunci un milkshake cu unt de arahide.

Îmi lasă gura apă.

— Încetează, Scottie. Răspunsul e nu la toate.

Traficul e tot mai aglomerat şi noi ne târâm înspre semafor.

O familie trece prin dreptul nostru mergând pe iarbă, tatăl ducând pe cap un caiac galben din plastic. Toată lumea din familie, cei doi copii şi părinţii, precum şi încă doi alţi adulţi poartă tricouri mov pe care scrie REUNIUNEA FAMILIEI FISCHER.

— Fraieri, spune Scottie.

Îi depăşim şi ne oprim, după care ne depăşesc ei. Semaforul din faţa noastră se face verde şi traficul începe să se mişte din nou. În timp ce trecem prin dreptul lor, Scottie scoate capul pe geam şi le strigă: “Fraierilor!” Tatăl întinde repede braţul ca să-şi protejeze soţia şi copiii, ca şi cum ar vrea să-i împiedice să-şi ia zborul.

— Scottie! zic. Ce-a fost asta?

— Am crezut c-o să te facă să râzi.

Mă uit la familia Fischer în oglinda retrovizoare. Tatăl gesticulează frenetic către fiul cel mare, care îşi scoate tricoul şi dă cu el de pământ. Îmi simt tâmplele pulsând.

— Ridică geamul, zic.

— Nu-l ridic. Nu suntem în anii ’20.

— Atunci apasă pe buton, fa ce-oi face, Iisuse! Şi să ştii că mai sunt şi maşini la care geamul se ridică manual. Sunt modele de pornire. Nu e nimic rău în asta.

— Întoarce aici, spune Scottie.

— Ştii unde locuieşte?

— Mă invită la ziua ei de naştere… aăă… cam în fiecare an.

— Încetează să-mi mai spui câte-n lună şi-n stele, de parcă ar trebui să fiu la curent cu toate.

— E casa aia de-acolo, spune ea.

— Care?

— Asta de-aici.

Apăs tare pe pedala de frână şi opresc în dreptul bordurii rotunde. Îmi ridic privirea spre o casă care seamănă cu oricare alta din cartierul Enchanted Lakes: o uşă de la intrare pe care n-o foloseşte nimeni, uşa cu plasă de lângă garaj, deschisă, papucii de cauciuc şi pantofii aşezaţi pe un preş din cauciuc. Ne dăm jos din maşină şi, în timp ce străbatem aleea, o întreb despre Lani:

— Deci eraţi prietene?

— Mda, până la petrecerea de anul trecut, când m-a încuiat pe-afară şi a trebuit să stau aici o zi-ntreagă, în timp ce toată lumea râdea înăuntru. (îmi arată o masă din garaj. Asta e un alt lucru comun în Enchanted Lakes: nimeni nu foloseşte garajele pentru maşini. În schimb, le folosesc pentru mâncatul afară şi pentru depozitat frigiderele în plus.) Se credea aşa de tare, dar apoi am devenit eu populară şi ea a început să arate nasol şi s-a răsturnat lumea.

— Norocul, zic. S-a răsturnat norocul.

Doamna Higgins e în spatele uşii cu plasă. O deschide şi noi intrăm. Îi strâng mâna şi o salut şi, pentru că ea încă ţine uşa deshisă, mă aflu foarte aproape de ea, astfel încât pare că suntem pe punctul de a ne săruta sau de a ne lua la bătaie.

— Vă mulţumesc că aţi venit pe la noi, zice ea pe un ton înţepat, ca şi cum mi-ar face o mare favoare spunându-mi asta.

— Desigur.

Sunt extraordinar de tentat să-i spun că soţia mea e în comă, dar mi-am promis de la bun început să nu mă folosesc niciodată de chestia asta ca de o scuză sau ca de o victorie.

Se uită la pantofii noştri şi eu mă uit la picioarele ei şi-mi dau seama că ar trebui să mă descalţ, lucru pe care îl urăsc, îmi scot pantofii şi rămân în şosetele negre. Una din ele e cu o nuanţă mai închisă decât cealaltă. Scottie face câţiva paşi alergând, după care se lasă să alunece pe parchet şi plesneşte

un balon din guma de mestecat. Aş vrea să-i spun să înceteze să mai mestece gumă. Pare un gest insolent. Doamna Higgins ne conduce în living, unde văd o fetiţă care stă picior peste picior pe canapea şi care trebuie să fie Lani. Are o coafură afro de fată albă cu păr castaniu, umflată şi moale, şi un nas cu vârful în vânt care te duce cu gândul la porecla ei, Lani Purceluşa.

Poţi să-ţi dai seama că ţine la Scottie, pentru că i se luminează chipul, îşi descrucişează picioarele şi se repede spre ea.

Mă uit la mama ei, o versiune subţire a persoanei de pe canapea, ceea ce îmi dă speranţă, şi văd că Lani are ochii de un albastru frumos şi pielea albă şi netedă. În câţiva ani ar putea deveni splendidă – sau nu.

— Scottie, zic, ai ceva să-i spui lui Lani?

— Îmi pare rău, spune Scottie.

— Grozav, zic. Păi, ne-a făcut păcere să vă vedem.

— Scottie, spune doamna Higgins, lucrurile pe care le-ai spus au fost pur şi simplu diabolice.

Mă uit la fiica mea, încercând să-i transmit din privire mesajul: Las-o să spună ce-are de zis.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat în viaţa ta şi te-a făcut să devii aşa o fetiţă răutăcioasă.

— Ei, de-ajuns, zic. Şi-a cerut scuze. Copiii sunt răi. Sunt răi ca să le arate celorlalţi copii că n-ar trebui să se ia de ei, nu-i aşa?

— Trebuie să înveţe să se poarte în lumea virtuală la fel cum se poartă şi în lumea reală, spune doamna Higgins.

— Sunt de acord.

— Trebuie să ştie că nu e voie să se certe în lumea virtuală.

Asta este una dintre regulile de conduită ale şcolii.

— Înţelegi lucrul asta, Scottie?

Mă aşez în genunchi, astfel încât să mă aflu la nivelul ochilor ei, chestie despre care Esther mi-a spus că a învăţat-o dintr-o emisiune despre dădacele militante. Trebuie să le vorbeşti privindu-i în faţă, de la nivelul lor.

Scottie dă din cap în mod exagerat, cu bărbia ridicându-i-se până la cer şi-apoi coborându-i în piept.

— Nu înţelege. Doamna Higgins are un zâmbet mânios care nu-mi place. O să continue la fel ca înainte. Sunt sigură de asta.

— Nu, zic. Va fi bine. E ca atunci când Lani a lăsat-o afară pe Scottie la petrecerea de ziua ei. A fost un lucru crud şi probabil că ai făcut asta ca să te dai mare, nu? îi zic lui Lani.

Lani dă din cap că da, după care îşi ia seama şi rămâne nemişcată.

— Scottie a stat acolo afară întreaga zi, zic.

— N-am ştiut asta, spune doamna Higgins.

— Dar mi-ai adus tort, spune Scottie.

— Dar i-ai adus tort, repet eu. Poate că Lani este cea care ar trebui să-şi ceară scuze, din moment ce incidentul acesta pare să fi fost catalizatorul poveştii asteia… diabolice, asta e cuvântul pe care l-aţi folosit, cred. Ai de-a face cu un avocat, cucoană. Pot să continui aşa la infinit, chiar şi în şosete desperecheate.

— Îmi pare rău, spune Lani.

Doamna Higgins îşi ţine braţele încrucişate strâns pe piept, supărată de cum tocmai s-a răsturnat lumea, vorba lui Scottie.

Mă bat cu palmele peste coapse.

— Bine. Fantastic. Lani, ar trebui să vii pe la noi. Vino să înoţi sau să facem o drumeţie sau găsim noi ceva. Sau să faci colaje.

— Bine, spune Lani. Scottie se uită la mine şi se-ncruntă, dar ştiu că-mi va mulţumi pentru asta mai târziu. Ai întotdeauna nevoie de prieteni care să te facă să te simţi cu totul superior. Din nou, doamna Higgins, Lani, îmi pare rău pentru zbucium şi pentru lacrimi. Sper să vă revăd pe amândouă în circumstanţe mai bune.

Doamna Higgins se întoarce şi se îndreaptă spre uşă.

— SYL[8], spune Scottie.

— SYL, spune Lani.

[8] Pe curând (engl.).

See you later. M-am prins. Ne ducem la uşa din plasă şi eu mă uit la Scottie, după vreun indiciu, poate. Chiar atunci când cred că mi-am dat seama cum gândeşte, mă surprinde cu ceva nou. Chiar dacă am rezolvat micile detalii tehnice ale problemei asteia, ea e încă prezentă. Scottie a fost crudă, şi eu nu înţeleg chestia asta pe de-a-ntregul. Nu ştiu dacă este un simptom al adolescenţei oricărei fete sau a ceva mult mai complicat.

— Am ceva de lucru acasă, îi spun lui Scottie în timp ce ne încălţăm. Dar Esther spune că trebuie să ajungi la un curs.

Un curs de canto sau aşa ceva.

— Cursurile de voce sunt nişte porcării, spune ea. Poate să mă ducă pe plajă. Aşa ai zis.

Mă uit în jur după doamna Higgins ca să ne luăm la revedere. Pun un genunchi în pământ şi mă închei la şireturi. Sunt în mijlocul unei mări de pantofi. Doamna Higgins are o mulţime de sandale cu tălpile tocite. Toate au tocuri mici, înalte cât jumătate din înălţimea unui deget mare. Ce rost are un astfel de toc? Din nu ştiu ce motiv, iau un toc micuţ în palmă.

Ale lui Joanie sunt uneori de mărimea unei palme întregi.

Dacă Joanie moare înaintea mea, nu ştiu dacă voi mai putea fi cu o altă femeie. Nu mă pot imagina trecând iar prin toate chestiile preliminare – discuţiile, pălăvrăgeala, cinele împreună.

Ar trebui s-o duc în diferite locuri, să-i explic povestea vieţii mele, să fac glume, să-mi drămuiesc complimentele, să mii al>\în să trag vânturi. Va trebui să-i spun că sunt văduv. Sunt convins că Joanie n-ar avea niciodată o aventură. Pare o bătaie de cap mult prea mare.

1 Pe curând (engl.).

Doamna Higgins e în picioare, mă priveşte de sus. Îi pun pantoful la loc. Se uită lung la mine, cu o privire cumplită; mă tem că ar putea să-mi dea una cu piciorul.

— Noroc cu vânzarea, spune ea şi eu mă ridic şi dau din cap.

Îmi dau seama că de fapt nu e supărată pe Scottie pentru ceea ce-a făcut. E supărată pe Scottie pentru că provine din familia din care provine.

— Deci ce se va întâmpla? întreabă ea. De ce primiţi iarăşi toţi banii aştia?

— Chiar vreţi să ştiţi?

Mă ridic şi mă întorc cu faţa la ea, şi ea se dă un pas înapoi.

— Sigur, spune ea.

— Tata, se văicăreşte Scottie. Vreau să plecăm, îmi dreg vocea.

— Ei, bine, zic. Stră-străbunicul meu a fost Edward King.

Părinţii lui erau misionari, dar el s-a apucat de altceva. S-a făcut bancher şi-apoi a devenit directorul financiar al regelui Kalâkaua. Administra proprietatea Prinţesei Kekipi, ultima descendentă directă a Regelui Kamehameha.

Mă opresc din vorbit. Sper că şi-a pierdut interesul, dar ea ridică din sprâncene şi aşteaptă ca eu să continui.

— Să aduc albumul cu colaje şi să i-l arăt? întreabă Scottie.

— Nu, zic.

— Da, spune doamna Higgins.

Scottie deschide uşa de plasă şi se duce la maşină.

— Bun, şi-apoi ce s-a întâmplat a fost că... Kekipi trebuia să se mărite cu fratele ei, după o tradiţie hawaiiană ciudată care aparţinea familiei regale. Naşpa. Şi chiar când erau pe punctul să lege cununia, ea a avut o aventură cu cel care se ocupa de domeniul ei, cu Edward, şi s-a căsătorit cu el curând după aceea. Anexarea a avut loc tot la scurt timp după, aşa că faptul că s-a măritat cu un om de afaceri alb a fost o mişcare îndrăzneaţă. Oricum, averea pe care o aveau împreună era mare şi, când a mai murit şi o altă prinţesă, i-a lăsat lui

Kekipi trei sute de mii de acri de pământ din Kauai, precum şi domeniul ei.

— Kekipi a murit prima. Edward a moştenit totul. Apoi,

Edward a înfiinţat un fond, în 1920, şi când a murit ne-a rămas nouă totul.

Scottie se întoarce şi deschide albumul la prima pagină. Până s-o prind eu, a apucat să rupă câteva pagini din nişte cărţi de istorie locală şi le-a lipit în album, făcându-l să miroasă ca un trunchi de cedru. Iată-l pe Edward, serios şi cu ochii înfundaţi în orbite. E încălţat cu cizme până la genunchi şi pe masa de lângă el i se vede jobenul. Iat-o şi pe Kekipi, al cărei nume înseamnă "rebel", cu chipul ei plat, rotund şi cu pielea arămie.

Are sprâncenele stufoase. De câte ori mă uit la poza ei, mă gândesc că ne-am fi înţeles amândoi de minune. Nu mă pot abţine să nu-i zâmbesc.

Doamna Higgins se apleacă şi se uită la fotografii.

— Şi-apoi? întreabă ea.

— Tatăl meu a murit anul trecut, moartea lui însemnând încetarea alimentării fondului şi desfiinţarea sa. Şi-acum, bogaţi în terenuri dar săraci în bani, noi, beneficiarii fondului, ne vindem portofoliul… cuiva. Încă nu ştiu cui.

— Şi decizia voastră va avea un impact major asupra pieţei imobiliare din Hawaii, spune ea pe un ton fals grav şi batjocoritor.

Îmi dau seama că citează ceva ce a citit în ziar. Mă deranjează că probabil ştia deja toate lucrurile pe care i le-am spus.

Închid cartea lui Scottie.

— Ce noroc!

Doamna Higgins deschide uşa de plasă. Mă uit în jur la banca goală şi la masa de picnic şi mi-o imaginez pe Scottie şezând aici de una singură.

— Poate Esther să mă ducă la club în loc de cursul de canto?

Mă întreabă Scottie. Ai zis că o să mergem pe plajă. Poate să mă ducă ea?

Mă uit la doamna Higgins pe deasupra capului lui Scottie.

— Asta este moştenirea mea. Că vă place sau nu.

— Îmi pare rău de moartea tatălui dumneavoastră, spune ea.

— Mulţumesc, zic.

Aştept să văd dacă ne dă semnalul de plecare, dar cum ea nu mai spune nimic, o pornesc cu Scottie spre maşină. Mă simt extenuat, ca şi cum tocmai aş fi recitat o predică, dar discursul m-a adus în starea mea mentală optimă. O să mă uit la portofoliile cumpărătorilor cu imaginea lui Edward şi a lui Kekipi în minte. Şi-apoi pot să încetez să mă mai gândesc la subiectul asta. Mă simt distant, cu mintea la afaceri, în timp ce Joanie zace acolo ca într-un fel de zbor de noapte lung şi inconfortabil.

— Poate? Poate Esther să mă ducă la club?

— Sigur, zic.

— E un plan bun.

Ne urcăm în maşină şi eu pornesc motorul.

— O să te porţi frumos cu Lani? o întreb.

Mi-l amintesc pe Tommy Cook, un băiat palid care avea psoriazis; obişnuiam să-l legăm de un scaun cu corzi de *bungee jumpingşi*-X lăsam în mijlocul străzii, după care ne ascundeam.

Pe Rainbow Drive treceau puţine maşini, dar atunci când veneau mă surprindea întotdeauna faptul că şoferii încetineau şi se învârteau cu maşinile în jurul scaunului. Niciunul dintre ei nu s-a dat vreodată jos ca să-l ajute pe Tommy; era ca şi cum ar fi luat parte la farsă. Nu ştiu cum de Tommy ne-a lăsat să-l prindem de mai multe ori. Poate că-i plăcea atenţia de care avea parte.

— O să încerc, spune Scottie. Dar e greu. Are o faţă pe care pur şi simplu îţi vine s-o pocneşti.

— Ştiu ce vrei să spui, zic, gândindu-mă la Tommy, dar îmi dau seama că n-ar trebui să fiu de partea ei. Ce înseamnă asta? o întreb. O faţă pe care-ţi vine pur şi simplu s-o pocneşti?

De unde-ai scos-o pe-asta?

Uneori mă întreb dacă Scottie ştie ceea ce spune sau reproduce doar lucruri auzite, asemenea copiilor acelora care învaţă pe de rost Declaraţia de Independenţă.

— Aşa zicea mama despre Danielle.

— Înţeleg.

Joanie şi-a păstrat răutatea juvenilă şi în viaţa de adult.

Trimite poze nereuşite de-ale fostelor ei prietene cotidianului

Advertiser pentru rubrica lor de societate. În viaţa ei se întâmplă întotdeauna câte o mică dramă sau există câte o prietenă sau un prieten cu care eu nu trebuie să vorbesc sau pe care nu trebuie să-l invit la grătarele pe care le facem, după care o aud bârfind la telefon despre ultimul scandal, cu o voce scandalizată şi încântată. “Fii atentă aici, să mori, nu alta”, o aud spunând.

“Pe bune, o să mori când o s-auzi asta.”

De la ea a moştenit Scottie chestia asta? Urmărindu-şi mama cum se foloseşte de cruzime ca sursă de distracţie? Mă simt aproape mândru că am făcut deducţiile astea fără ajutorul blogurilor şi fără Esther, şi de-abia aştept să-i povestesc lui Joanie totul, ca să-i dovedesc că m-am descurcat şi fără ea.

6

Studiez documentaţia licitaţiilor – planurile, ofertele, istoricele, declaraţiile de intenţie. Sunt în patul nostru şi în casă e linişte fără Scottie şi Esther. Credeam că pot pur şi simplu să aleg un cumpărător, dar nu-i chiar aşa de simplu. Vreau să iau hotărârea cea mai bună. Am fotografiile alea în minte şi simt că trebuie să aleg şi în numele lor. Planurile pentru teren sunt cam aceleaşi: apartamente, complexe comerciale, terenuri de golf.

Unul vrea un Target, altul un Wal-Mart. Unii un Whole Foods, alţii un Nordstrom.

Michael Nasser, avocatul nostru, vrea ca noi să acceptăm o ofertă din partea Holitzer Properties. Ştiu că unii dintre verii mei sunt ofticaţi pentru că Holitzer nu e cel care a licitat cel mai mult şi fiica lui Michael Nasser e măritată cu directorul financiar de la Holitzer. Câţiva dintre verii mei se opun la ceea ce pare a fi o afacere internă, dar eu cred că ar fi bine să alegem un cumpărător care are un trecut prin locurile astea. Îmi aduc aminte că şi Joanie s-a gândit la asta. M-a surprins aducând frecvent chestiunea în discuţie. Ştia multe despre cumpărători şi despre cifre, ceea ce m-a şocat. Nu era niciodată interesată de nimic din ce ţinea de munca mea. Când încercam să-i vorbesc de cazurile de la birou, îşi acoperea urechile şi scutura din cap.

În multe dintre nopţile când mă întreba cum stăteau lucrurile cu vânzarea, atât de neobişnuit de interesată, deveneam paranoic; şi asta se întâmpla înainte să găsesc biletul. Mă întrebam dacă nu cumva plănuia să divorţeze imediat ce îmi vindeam acţiunile. Dar, dacă lucrurile ar fi stat aşa, m-ar fi încurajat probabil să le vând celui care oferea cel mai mult, şi nu lui

Holitzer.

— Vinde-i-le lui Holitzer odată şi treci mai departe, mi-a spus într-o seară. Eram în pat şi ea răsfoia o revistă despre bucătării. Ceilalţi s-ar putea retrage. Iar Holitzer e localnic.

Familia lui e din Kauai şi are origini proletare. Holitzer e omul tău.

— De ce insişti în favoarea tipului astuia? am întrebat-o.

— Pare pur şi simplu o alegere bună. Nu ştiu.

— Cred că o să merg pe mâna newyorkezilor, am zis, doar aşa, ca să-i văd reacţia.

— În cazul asta, va fi interesant de văzut cum vor decurge lucrurile. A mai dat o pagină. Ce-mi place chiuveta asta, a spus.

Ia uită-te.

M-am uitat la chiuvetă.

— E doar un lavoar. N-ai loc să pui nimic lângă el.

— Exact. Înlătură tot ce-i inutil şi e uşor de curăţat. Uneori, lucrurile care par cel mai puţin practice sunt cele mai rezonabile.

Am văzut cum îşi ţuguia buzele şi am râs. Avea felul asta de a vorbi despre ceva prin altceva, fără nici-o legătură.

— Joanie, i-am zis, eşti uimitoare.

Mă uit la oferta cea mai mare, făcută de o firmă newyorkeză cotată public şi care a oferit aproape o jumătate de miliard de dolari. Mă tem să le dau newyorkezilor atâta pământ. Nu pare corect, şi poate că Joanie gândea şi ea asta; poate voia ca pământul nostru să încapă pe mâinile cui trebuie.

Mă gândesc la înmormântarea tatălui meu şi la toţi oamenii care se întreceau care mai de care să prindă un loc în *stranele* din faţă, ca şi cum moartea lui ar fi fost cea mai tare distracţie din oraş.

— Oamenii aşteaptă ca eu să mor, mi-a spus el mu o zi.

Eram în camera lui din spate; îi plăcea să cotrobăie printre cărţile lui, unde-şi ţinea articolele decupate din ziar.

— Tu dă-i înainte cu trăitul, i-am zis.

A răsfoit o carte despre Oliver Wendell Holmes, Jr.[9] şi a scos un articol dintre paginile ei, ca să mi-l citească: “Rafalele de ploaie s-au înteţit exact când Prinţesa Kekipi se stingea.

Hawaiienii spuneau că atunci când ploaia cădea la moartea sau la înmormântarea unei persoane, *Kulu ka waimaka*, *uwe ’opu*, ceea ce înseamnă: «Lacrimile cad; norii plâng». Zeii îşi amestecă lacrimile de afecţiune cu cei care plâng, în semn de simpatie şi de aloha[10]”.

— În noiembrie plouă întruna, a spus el, punând articolul la loc. Oamenii nu aşteptau decât să pună mâna pe pământul ala. N-au putut, şi-acum mă aşteaptă pe mine.

E un lucru straniu să ştii că oamenii aşteaptă să mori, iar acum cei douăzeci şi unu de beneficiari nu trebuie să mai aştepte, pentru că tatăl meu s-a dus. Vreau să-i vând lui Holitzer, pentru că e localnic, dar a alege oferta mai mare din partea unui străin ar putea face tranzacţia mai uşoară şi ar evita eventualele procese. Nu vreau să mai am de-a face cu ele mai încolo.

Mă uit la toate. Încerc chiar să descifrez documente şi scrisori din 1920, imaginându-mi care ar fi dorinţa celor doi oameni pe care nu i-am întâlnit niciodată. Prinţesa, ultima din linia dinastică regală. Străbunicul meu, băieţelul acela alb şi plin de viaţă. Ce scandal trebuie că au produs! Cât trebuie că s-au mai distrat! Ce dragoste şi ambiţie! Ce vreţi voi, porumbeilor şi rebelilor? Ce vreţi voi acum?

Mă uit peste portofoliul lui Holitzer, văd semnele de exclamare din jurul numelui său şi mă gândesc la Joanie umblând prin dosarele mele. Mi-a subliniat anumite pasaje şi a umplut marginile paginilor de notiţe. Pun degetul pe un emoticon zâmbitor. Apoi mă întind pe partea ei de pat şi deschid o cutie din lemn de koa pe care o ţine pe noptieră.

---

[9] Jurist american (184l-1935), judecător asociat al Curţii Supreme de Justiţie a Statelor Unite ale Americii, ale cărui opinii privind hotărârile legislative ale vremurilor sale sunt considerate printre cele mai pertinente şi mai influente şi sunt citate frecvent.

[10] În limba hawaiiană, cuvântul “aloha” înseamnă “afecţiune”, “iubire”, “compasiune” sau “milă”, dar este folosit şi ca formulă de salut, însemnând şi „bună ziua” sau „la revedere”.

Singurul lucru dinăuntrul ei este un colier, un lanţ de argint cu un pandantiv în formă de inimă. Eu i l-am dat, cu ani în urmă. Nu-l poartă niciodată. Nu ştiu ce caut, dar mă ridic şi continui să-i umblu prin lucruri – genţi, cutii de pantofi, sertare şi buzunare. Apoi intru în camera lui Alex. O parte trebuie să-şi găsească liniştea.

Mă uit prin sertarele fiicei mele celei mari, poate după hârtiile de divorţ. Caut sub chiuveta de la baie, după bazinul de toaletă, între teancurile de prosoape. Dau paginile cărţilor şi sfârşesc prin a mă lăsa distras de lucruri de-ale lui Alex din copilărie: vechi animale de pluş (o maimuţă, un viermişor, un ştrumf) şi cărţi vechi (Ping, Ferdinand, cărţi pe care mi le amintesc din copilăria mea, multe despre animale cu toane, care aveau probleme psihologice grave). Găsesc poze de-ale lui Alex cu prietenii ei în tabăra de la San Juans, navigând pe Puget Sound, aprinzând focuri de tabără în faţa colibelor pieilor roşii. Văd un teanc de albume de sfârşit de an şi citesc mesajele copioase în care i se cere fiicei mele să rămână fantastică. Unele se întind pe câte o pagină şi sunt scrise într-un cod secret: Adu-ţi aminte de pantalonii aia scurţi şi de afurisita de Christinel De iedera otrăvitoare şi de GăleataBYO! Aoleu, astea sunt furnici??? Arată cu degetul înspre camionetă: asta e renul preferat al maică-mii!

Mi-o imaginez pe Alex la bătrâneţe, citind aceste vorbe şi neînţelegând nimic din ele. Fetele îşi petrec o groază de vreme organizând lucrurile din trecut. Mai sunt şi tot felul de colaje care amintesc de weekendurile petrecute de Alex cu prietenii ei, dar mărturiile vremurilor de distracţie par să se oprească în primul an de liceu, odată cu plecarea ei la internat. Joanie venea adesea în camera asta, îmi zicea că îi aranjează lucrurile, că poate avea să transforme dormitorul în cameră de oaspeţi. Mă uit în cutia de bijuterii în care Joanie a găsit drogurile. Mi-a arătat o punguţă resigilabilă din plastic în care se afla o piatră dură, deschisă la culoare.

— Ce-i chestia asta? am întrebat-o. Eu n-am luat niciodată droguri, aşa că habar n-aveam ce era. Heroină? Cocaină? Iarbă?

Amfetamine? Ce dracu’ e asta? am ţipat la Alex, care a ţipat şi ea la mine:

— Doar nu mi-am băgat-o-n venă!

O balerină din plastic sare din cutie şi se învârte încet pe nişte clinchete de clopoţei ale căror note sună discordant, deformai. Căptuşeala din satin roz a cutiei e murdară şi, în afară de un colier din perle negre, aceasta nu conţine decât agrafe de hârtie ruginite şi elastice în care au rămas fire din părul negru al lui Alex. Zăresc un bileţel înfipt în rama oglinzii şi ridic cutia de bijuterii, dând balerina la o parte. Ea se învârte în jurul degetului meu. Pe bilet scrie: Nu le-aş ascunde în acelaşi locşi-a doua oară.

Pufnesc pe nas. E bună asta, Alex. Închid capacul cutiei de bijuterii şi dau din cap, pentru că mi-e teribil de dor de ea.

Îmi doresc să nu se fi întors niciodată la internat şi nu înţeleg de ce şi-a schimbat brusc planurile. De ce s-au certat? Ce poate să fi mers aşa de rău?

Mă întorc în dormitor, ruşinat că i-am cotrobăit prin lucruri.

Soţia mea era cu adevărat interesată de vânzare. Îl aprecia pe

Holitzer. Credea că vânzarea asta avea să ne schimbe vieţile.

Soţia mea avea prieteni pe care îi cunoscuse la Indigo. Homosexualii şi manechinele adoră restaurantul ala. Soţia mea păstra tot felul de lucruri. Soţia mea avea o viaţă în afara celei de acasă.

Atât de simplu stau lucrurile.

7

Marţi. Astăzi este ziua întâlnirii cu doctorul şi nu am de gând să fug. I-am anunţat pe cei de la recepţie că sunt aici.

— O recuperare înceată, dar treptată, mi-l imaginez spunându-mi. Când o să iasă din spital, o să aibă nevoie de tine.

Va trebui s-o ajuţi la cele mai simple lucruri, la activităţile zilnice pe care tu le faci în mod automat. Va avea nevoie de tine. Nevoie de tine.

Scottie şi cu mine străbatem holul. Pe tricoul ei scrie

DOAMNA CLOONEY şi e încălţată cu o pereche de saboţi de lemn care fac ţoc-ţoc la fiecare pas. Spitalul este aşa de aglomerat, încât ai crede că au organizat vreo lichidare de stoc.

Scottie pare nerăbdătoare; îşi tot mişcă buzele şi eu cred că repetă ceea ce urmează să-i spună lui Joanie. De dimineaţă mi-a spus că are o poveste grozavă pentru mama şi eu mă bucur foarte mult să aflu asta. Bănuiesc că şi eu va trebui să vorbesc cu Joanie.

Va trebui să-i transmit tot ce îmi va spune doctorul Johnston.

Când ajungem în salon, observ că avem o vizitatoare. O prietenă a lui Joanie pe care eu nu o cunosc prea bine. A mai fost pe-aici. O cheamă Tia sau Tara. E manechin, colegă cu nevastă-mea. Îmi amintesc o poză de-a ei dintr-o reclamă din ziar.

Trebuie că am văzut-o chiar înainte de accident. În reclamă, bea apă dintr-o sticlă şi ţinea o geantă de rafie într-o mână pe a cărei încheietură se vedea o brăţară scumpă cu diamante.

N-am citit ce scria dedesubt, aşa că nu ştiu dacă reclama era la brăţară, la apă, la geantă sau la cu totul altceva, cum ar fi un nou complex de apartamente sau o asigurare de viaţă. În poză, stătea lângă un bărbat şi trei copii de trei rase diferite,

care arătau cu degetul undeva în sus, pe cer. Îmi aduc aminte de asta pentru că am întrebat-o atunci pe Joanie:

— Ăştia ar trebui să treacă drept copiii ei? Nu prea seamănă între ei. La ce e reclama asta?

Joanie s-a uitat la poza din ziar.

— La Hilo Hattie. Le place să arate asiatici, hawaiieni şi filipinezi.

— Dar părinţii sunt albi. Nu prea înfăţişează o familie credibilă.

— Poate că sunt adoptaţi.

— Asta e-aşa o prostie, am zis. Atunci de ce să n-aibă o mamă asiatică şi un tată filipinez?

— Pentru că o astfel de căsătorie ar fi imposibilă.

— O mamă hawaiiană şi un tată asiatic atunci.

— Le place să folosească adulţi albi şi copii de culoare.

— Păi, şi cum rămâne cu tipul ala negru? Adică, de ce să n-ai şi-un copil negru, atunci?

— Puţinii negri care există aici sunt militari. Nu fac parte din publicul-ţintă.

Am împăturit ziarul, deranjat de întreaga discuţie. Şi la ce naiba se uită, la urma urmei?

— La viitorul lor glorios, a spus Joanie, pe un ton sec.

Am început să râd şi a râs şi ea, şi atunci când fetele au intrat în bucătărie şi ne-au întrebat ce era aşa de amuzant, am răspuns amândoi:

— Nimic.

Femeia asta din ziar se aşază pe patul lui Joanie şi eu nu ştiu ce să fac. Vreau să plec; în general, nu-mi place să mă aflu aici la un loc cu alţi oameni, dar e prea târziu. Ea ne vede şi zâmbeşte, după care apasă pe un buton al telecomenzii şi aprinde o lumină.

— Salutare, zic.

— Bună, spune ea.

O văd privind-o pe Scottie într-un fel condescendent, care-mi aminteşte de felul în care am privit-o eu pe Lani.

— Putem să rămânem şi noi? o întreb.

— Desigur, n-o să stau mult. Are în poală o tăviţă din care tot apucă diverse pensule identice, până ce se hotărăşte la

una şi începe să o picteze pe Joanie pe faţă, de jur împrejurul tubului respirator. Înmoaie pensula în gloss şi îi tamponează buzele soţiei mele ca şi cum ar fi un pictor francez pointilist. Deşi găsesc toată tărăşenia absurdă, trebuie să recunosc că lui Joanie i-ar plăcea. Îi face plăcere să fie frumoasă. Îi place să aibă un chip luminos, răpitor – cu cuvintele ei. “Mult noroc”, obişnuiam să-i spun. “Mult noroc cu planurile tale.”

Nu ne purtăm prea frumos unul cu celălalt, aşa cred. Şi-asta de la bun început. E ca şi cum am fi trecut prin criza celor şapte ani de căsnicie chiar din ziua în care ne-am cunoscut, în ziua în care a intrat în comă, am auzit-o spunându-i prietenei ei Shelley că nu sunt bun de nimic şi că-mi las şosetele atârnate de toate clanţele din casă. La nunţi, ne dăm ochii peste cap când vedem toată iubirea aia care înfloreşte în jurul nostru şi auzim jurămintele despre care ştim că se vor metamorfoza în alt fel de promisiuni: jur să nu te sărut atunci când încerci şi tu să citeşti, promit să te las să urmăreşti emisiunea aia stupidă de ştiri despre celebrităţi, din moment ce eşti atât de dezamăgită de propria ta viaţă.

Fratele lui Joanie, Barry, ne-a îndemnat să facem nişte şedinţe de terapie de cuplu, aşa cum ar face orice pereche normală.

Barry este un obişnuit al canapelei psihiatrului, un adept al terapiei săptămânale, al afirmaţiilor şi punctelor de măsurare a pulsului. Odată, a încercat să ne arate exerciţiile pe care le făcea împreună cu prietena lui în timpul şedinţelor de psihoterapie. Am fost instruiţi să facem schimb de motive, abstracte sau specifice, pentru care rămăseserăm împreună. Am început eu, spunând că Joanie obişnuieşte să se îmbete şi să pretindă că eu sunt altcineva şi să facă şi chestia aia cu limba. |<unie a zis că aşa era scutită de plata taxelor. Barry a început să plângă.

Pe faţă. Cea de-a doua soţie a lui îl părăsise de curând pentru cineva care înţelegea faptul că un bărbat adevărat nu face muncă voluntară.

— Încetează, Barry, a spus Joanie. Vino-ţi în fire. Pur şi simplu aşa funcţionăm noi.

Am fost de acord. Când i-a spus lui Shelley că eu nu sunt bun de nimic, i-am simţit zâmbetul din voce şi am ştiut că se prefăcea doar că era iritată. Zău, chiar nu ştiu ce s-ar face dacă n-ar fi lipsa mea de utilitate, aşa cum nici eu nu ştiu ce m-aş face fără reproşurile ei. Îmi retrag cuvintele. Nu e vorba că nu ne purtăm bine unul cu celălalt; doar că ne simţim suficient de bine împreună ca să ştim că sarcasmul şi distanţa ne menţin pe linia de plutire şi-aşa nu e niciodată nevoie să fim atenţi la pasul următor.

— Sunteţi amândoi atât de reci, ne-a spus Barry în seara aceea. Eram la restaurantul Hoku, în Kahala Resort, şi Joanie era îmbrăcată cam prea sport, cu o pereche de blugi şi o bluză albă cu decolteu adânc. Îmi amintesc cum trăgeam cu ochiul la sânii ei. Se îmbrăca întotdeauna mult prea elegant la restaurantele obişnuite şi prea lejer la cele bune. Îmi aduc aminte că atunci ea a comandat peşte, snapper[11] roşu, iar eu cotlete de porc cu kiawe[12].

— Chestia asta e incredibilă, a spus ea după ce a gustat din felul comandat de mine. E grozavă.

Am schimbat farfuriile şi ne-am continuat cina, bucurându-ne de mâncare, de priveliştea oceanului şi de acel sentiment de mulţumire pe care-l ai atunci când ai ales restaurantul perfect. Mi-am ridicat paharul şi ea l-a atins cu al ei, într-un moment de intimitate care însemna recunoaşterea faptului că, indiferent ce-ar fi spus Barry, noi doi eram o echipă.

Tia sau Tara a încetat să machieze chipul soţiei mele şi-acum se uită dezaprobator la Scottie. Lumina cade pe chipul femeii ăsteia, dându-mi posibilitatea să observ că poate ar trebui să se ocupe mai degrabă de propriul ei machiaj. Are fire albe în sprâncene şi anticearcănul ei nu ascunde nimic. Îmi dau seama că pe fiica mea privirea critică a femeii asteia o pune în încurcătură.

---

[11] Specie de peşte marin din regiunile tropicale şi subtropicale, din familia perciformelor.

[12] 2 Numele comun al unei plante din specia Prosopis Pallida. Originară din Columbia, Ecuador şi Peru, are un aspect de tufiş cu ţepi, flori de culoare galben-verzuie şi păstăi cu seminţe mici de culoare maronie.

— Ce e? întreabă Scottie. Eu nu vreau niciun fard.

Se uită la mine cerându-mi s-o apăr, şi scena îmi rupe inima.

Toate femeile care lucrează ca manechine cu Joanie au tendinţa asta dementă s-o machieze pe fata mea, cu gândul că astfel îi fac un serviciu. Ea nu e aşa de drăguţă ca sora ei mai mare sau ca maică-sa, şi manechinele astea cred că dacă-i dau cu roşu în obraji o s-o facă să se simtă mai bine în legătură cu soarta feţei ei. Sunt ca nişte misionare. Fanatice ale rimelului.

— Tocmai voiam să spun că impresia mea e că mamei tale îi plăcea priveliştea asta, a spus Tia sau Tara. E-aşa de drăguţ afară. Ar trebui să laşi lumina să intre înăuntru.

Fiica mea se uită la perdele. Gura ei mică e întredeschisă, îşi întinde mâna înspre un şomoiog de păr.

— Fii atentă aici, T. Mamei ei nu-i plăcea priveliştea. Mama ei e în comă. Şi nu trebuie să fie expusă la lumină puternică.

— Numele meu nu e T, spune ea. Numele meu e Allison.

— Bine, All. N-o zăpăci pe fiica mea, te rog.

— Sunt pe punctul de a mă transforma într-o domnişoară remarcabilă, spune Scottie.

— Al naibii să fiu dacă nu.

Îmi aud inima ca pe unul dintre saboţii lui Scottie bocănind pe hol. Nu ştiu de ce m-am enervat aşa.

— Scuze, zice Allison. Am crezut că ne-ar prinde bine puţină lumină.

— Nu, eu îmi cer scuze. N-am vrut să ţip aşa la tine.

Scotoceşte prin geantă şi scoate un borcănel rotund, evaluându-i faţa lui Scottie de parcă e gata să înceapă operaţia. Îi unge soţiei mele obrazul cu ceva, se încruntă, după care pune borcanul la loc în geantă şi mai scoate unul care arată asemănător, repetă operaţiunea, de data asta zâmbind satisfăcută. Eu nu văd nici-o diferenţă. Fardurile sunt unele dintre cele mai misterioase chestii din lume.

— Vrei să staţi de vorbă? o întreb pe Scottie. Îi fac semn cu mâna înspre mama ei întinsă pe pat.

Se uită la Allison.

— O să aştept.

Dă drumul la televizor şi eu mă simt prost. Mi s-au cam terminat şmecheriile şi ideile cu care s-o amuz. De obicei, pot găsi ceva distractiv în orice. O lingură, un pacheţel de zahăr, o monedă de douăzeci şi cinci de cenţi. E sarcina mea să-i distrag atenţia. E treaba mea să mă asigur că încă mai duce viaţa unui copil de zece ani.

Îmi aduc aminte că am adus o banană cu mine, astfel încât ea să aibă ceva sănătos de mâncat. Îi umblu în rucsacul marca

Roxy şi-mi vine în minte un joc pe care l-am inventat pentru

Joanie, care avea aceeaşi nevoie să fie permanent distrată. Asta se întâmpla înainte să apară copiii, odată când eram la cină şi beam vin şi ea se uita la mine cu o privire care spunea: *Uită-te ce viaţă plictisitoare ducem*. *Uite cum mi-ai distrus tu personalitatea magnetică*. *Eram o fire vulcanică*; *acum am devenit previzibilă*, *m-am îngrăşat două kilograme şi m-am transformat în cineva care stă acasă sâmbătă seara şi molfăie bomboane*, *privindu-şi logodnicul cum se îndoapă în timp ce-şi înăbuşă râgâiturile*.

Genul ala de privire.

De-abia se mutase la mine, în casa în care locuim şi-acum.

Avea douăzeci şi doi de ani şi începea să vadă ce însemna viaţa în Maunawili – casa mare şi frumoasă, proprietatea uriaşă şi luxuriantă şi toată treaba care venea odată cu ea. Avem arbori de pâine, bananieri şi mangotieri, dar toate chestiile astea putrezesc şi fac musculiţe. Avem o piscină sclipitoare, dar la sfârşitul zilei e plină de frunze. Aleea largă, circulară se umple şi ea de frunze şi s-a crăpat de la rădăcinile banianului gigant.

Avem frunze de ceai care se îngălbenesc şi trebuie să fie curăţate, iarbă Mondo şi flori de tiare, plante şi flori albe de iasomie care trebuie udate. Avem flori de pădure moi şi uriaşe, dar mai avem şi gândaci zburători, păianjeni de trestie de zahăr, termite şi miriapode care iubesc şi florile astea de pădure şi grinzile negre.

I-am spus că avem un om bun la toate şi o femeie la curăţenie care veneau o dată pe săptămână, dar în timpul săptămânii trebuia să avem noi înşine grijă de toate lucrurile. Dacă ea nu mă ajuta, atunci aş fi făcut ce aş fi putut pe lângă serviciul meu cu normă întreagă, dar am avertizat-o că asta nu ar fi fost de-ajuns. Ar fi trebuit să muncească şi ea. Nu a fost încântată, aşa că uneori îmi arunca privirea asta. M-am ridicat, am luat o banană şi mi-am mai turnat un pahar de vin. M-am concentrat la ceea ce făceam, încercând să nu las privirea ei ucigaşă să mă afecteze prea tare. Am tăiat banana în rondele, după care am aşezat una dintre ele pe un şervet din în. Scopul era să catapultez bucata în aer şi s-o fac să se lipească de tavan. Mama mea şi cu mine obişnuiam să ne jucăm jocul asta după ce ea băuse câteva cocteiluri şi eu terminasem de făcut curat în bucătărie. Am aruncat-o în sus. S-a lipit. Joanie s-a uitat la mine, încercând să-şi ascundă interesul, dar mi-am dat seama că îi captasem atenţia. Ştiam că va fi nevoită să ţină pasul cu mine.

Şi-a terminat de mestecat îmbucătura, a sorbit îndelung din vin, apoi a pus una dintre feliile de banană pe şervetul ei, s-a aşezat bine în poziţia de aruncare şi a catapultat-o în aer. Nu s-a lipit.

— Zero la unu, a spus ea, şi jocul începuse. Am rămas acolo la masă ore în şir, până ce şi vinul, şi bananele s-au terminat.

Îi arăt lui Scottie jocul pe care obişnuiam să-l joc cu mama ei.

Ea aruncă o privire la ecranul televizorului, se uită la mine, după care se hotărăşte să se apropie. O urmăresc cum aruncă în sus o felie de banană, cu vârful limbii ieşindu-i afară din gură. Nu poate s-o facă să se lipească, dar asta n-are nici-o importanţă. Râde şi-şi foloseşte tot corpul ca să lanseze bucăţica de fruct. Când reuşeşte să lipească una, strigă “Gol!”, ceea ce o face pe Allison să-i arunce o privire piezişă. Acum ţine în mână coaja, pe care o împiedic s-o arunce, aşa că apucă bucata cea mai mare din banana rămasă. S-a entuziasmat puţin cam prea tare ca eu să mă mai simt în

largul meu. Asta se întâmplă cam des în ultima vreme, euforia asta spontană şi nelalocul ei.

Scoate un sunet ca de karate – “Hi-ya!” – şi aruncă banana, dar energia ei ciudată face ca bucata să zboare de-a curmezişul camerei, unde se loveşte de tavan, după care cade. Peste mama ei. Allison ridică repede pensula de machiaj de pe faţa lui Joanie şi se trage înapoi. Camera se cufundă în tăcere. Mă uit la bucata de banană de pe cearşaful alb, chiar în centrul corpului lui Joanie. Allison se uită la mine, apoi la banană, holbându-se de parcă ar vedea un rahat.

Scottie arată de parcă a făcut ceva îngrozitor. Îi mai dau o bucată de banană.

— Ţine, Scottie. Mai încearcă o dată. O mişcare din încheietură ar trebui să fie de ajuns. Nu-i nevoie să… ne ambalăm.

Nu ia banana. Face un pas înapoi, ţinându-se de un colţ al cămăşii mele. Îi îndepărtez mâna.

— Haide. Nu e mare scofală.

— Nu putem să lăsăm chestia aia pe mama, aşa, spune ea.

Mă uit la bucata de banană.

— Atunci ia-o de-acolo.

Nu se clinteşte.

— Vrei s-o iau eu?

Dă din cap că da.

Mă duc la patul soţiei mele şi ridic banana zdrobită.

— Uite, vezi, nu-i nici-o problemă. Aşa, zic, dându-i-o lui

Scottie. Mai încearcă o dată.

Dar ea nu vrea să se uite la mine. Mă împinge în şold; îi stau în cale. Jocul nostru s-a terminat. Se duce înapoi la scaunul ei şi la sentimentul de siguranţă pe care i-l dă televizorul. Arunc banana înspre tavan, de care se şi lipeşte, după care mă aşez.

Allison se uită la tavan.

— Ce? zic. S-o ia naiba. Pe Allison.

— Ai o manieră ciudată de-a te comporta cu copiii, spune ea. Toată situaţia asta pe care o creezi.

— Situaţia pe care o creăm funcţionează foarte bine, mersi.

Se uită la Scottie, a cărei atenţie e acum distrasă de o emisiune în care nişte bărbaţi participă la un fel de competiţie de aruncat cauciucuri.

— Înţeleg, spune Allison. Se întoarce la treaba de a o face pe nevasta mea să arate tulburătoare.

— Părinţii n-ar trebui să-şi compromită personalităţile, mormăie Scottie.

Asta e o chestie pe care am auzit-o la Joanie, spunându-i-o lui Alex după ce se plânsese că mama ei se îmbrăca astfel încât să pară mai tânără. Joanie i-a răspuns: “Părinţii n-ar trebui să-şi compromită personalităţile”. Alex a întrebat-o dacă personalitatea ei era aceea a unei prostituate, la care nevastă-mea i-a răspuns: “Aha, da. Da, este”.

— În regulă, Scottie. Haide. Ai ceva de spus. Doctorul o să vină în curând şi va trebui să vorbesc cu el între patru ochi, aşa că dă-i drumul. Hai s-auzim.

— Nu, spune ea. Vorbeşte tu.

Mă uit la Joanie şi tac, încercând să găsesc ceva interesant de zis.

— Joanie, zic. Vreau să-ţi spun nişte chestii. Încerc să mă gândesc la lucrurile despre care ar trebui să vorbesc şi-mi dau seama că e foarte greu. Ne e dor de tine. De-abia aştept să te întorci acasă.

Scottie nu e deloc impresionată.

— Când ieşi din spital, o să mergem la Buzz’s, zic.

Buzz’s este unul dintre restaurantele preferate ale lui Joanie, unde mâncăm adesea. Fără excepţie, ea sfârşeşte prin a ajunge la bar cu nişte puştani de studenţi sau aşa ceva, pentru una sau zece băuturi, iar eu rămân singur la masă, dar asta se petrece în linişte. Îmi place s-o privesc cum interacţionează cu oamenii, îmi place magnetismul ei. Îmi plac curajul şi egoul ei. Dar mă întreb dacă nu cumva îmi plac lucrurile astea doar pentru că ea e în comă şi s-ar putea să nu mai semene niciodată cu ea cea de dinainte. E greu de spus.

Managerul restaurantului aluia mi-a mulţumit odată. Mi-a spus că Joanie însufleţeşte întotdeauna locul şi-i face pe oameni să vrea să bea.

Arunc o privire înspre chipul lui Joanie. E frumoasă. Nu e răpitoare, ci pur şi simplu frumoasă. Pistruii i se văd prin fardul de obraz şi ochii ei închişi sunt străjuiţi de gene negre, dramatice.

Genele sunt singura trăsătură rămasă puternică pe chipul ei. Toate celelalte şi-au pierdut conturul. E drăguţă, dar are ceva ireal, ca şi cum s-ar afla sub un capac de sticlă sau întinsă în sicriu.

Cu toate astea, îi sunt recunoscător lui Allison pentru ceea ce a făcut. Îmi dau seama că singura mea însărcinare de-acum înainte este să o fac pe Joanie fericită. Să-i dau tot ce-şi doreşte, iar ceea ce-şi doreşte ea este să fie frumoasă.

— Allison, zic. Îţi mulţumesc. Sunt sigur că Joanie e fericită.

— Nu e fericită, spune Allison. E în comă.

O privesc şocat şi puţin încântat.

— O, Doamne, spune Allison, şi începe să plângă. Nu-mi vine să cred că am spus asta. Încercam doar să vorbesc ca tine.

Să ţi-o plătesc. O, Doamne.

Îşi strânge instrumentele de înfrumuseţare, scăpând pe jos câteva pensule. Mă duc lângă ea şi ridic pensulele căzute, dar ea mi le smulge din mână şi pleacă, smiorcăindu-se.

— Ai milă, zic. Sunt un ticălos.

— Un ticălos, zice Scottie.

— Da, zic. Asta-s eu.

— Eşti un ticălos de tată. Ca un ticălos din filme, doar că mai bătrân.

— Ai milă, zic.

Mă uit la soţia mea. Am nevoie de tine, mă gândesc. Am nevoie de tine ca să ai grijă de fiicele noastre şi de mine. Nu ştiu cum să vorbesc cu oamenii. Nu ştiu cum să trăiesc corect.

Aud o voce în interfon.

— Domnule King, domnul doctor va veni să vă vadă în aproximativ douăzeci de minute.

Scottie se uită la interfon, apoi la mine.
— E în regulă, zic. Totul o să fie bine.

8

O las pe Scottie să se uite în continuare la televizor. Încerc să rămân liniştit şi să tac, dar sunt mult prea nervos. Tot sper că-i va spune ceva lui Joanie. În cele din urmă, deschid discuţia.

— Ziceai că ai ceva să-i spui mamei tale. Vreau să-i spui acum. Poţi? Acum, că a plecat Allison? Te ajută, să ştii. O va ajuta pe mama.

Se uită înspre pat.

— Hai să încercăm mai întâi cu tine.

— Bine. Haide. Ascult.

— Nu *aici*, spune ea, mutându-şi privirea asupra lui Joanie.

Înclină din cap arătând spre hol.

Mă ridic şi încerc să nu par dezamăgit. A fost bine în prima săptămână a lui Joanie în spital şi mă întreb ce s-a schimbat sau ce-i trece prin minte. Doctorul spune că e ceva normal – e neliniştitor să vorbeşti cu cineva care nu-ţi răspunde, mai ales cu un părinte – dar în cazul lui Scottie e diferit. E ca şi cum i-ar fi ruşine de viaţa ei. Se gândeşte că, dacă vorbeşte cu mama ei, ar trebui să aibă ceva grozav de povestit. Întotdeauna o îndemn să vorbească despre şcoală, dar Scottie spune că asta e ceva plictisitor şi că n-ar vrea ca mama ei să creadă despre ea că e un căscat ambulant.

Ieşim pe hol.

— În regulă. Astăzi e ziua cea mare. Vei vorbi cu mama.

— Cred că am o poveste bunicică.

Se ridică pe vârfuri şi-şi întinde mâinile în aer astfel încât să formeze un “O”. Îşi leagănă un picior înainte şi-napoi. Ia lecţii de balet pentru că asta obişnuia să facă sora ei, dar nu

M

are nici graţia şi nici stilul lui Alex. Un sabot îi cade cu zgomot pe podea. *Tronc*! Se uită în pământ şi-apoi în sus la mine.

— Potoleşte-te. Spune-mi povestea ta.

— În regulă, spune ea. Fă-te că eşti mama. Închide ochii şi nu te mişca.

Închid ochii.

— Bună, mama, începe ea.

Dau să spun şi eu “bună”, dar îmi iau seama la timp. Nu zic nimic.

— Ieri am explorat de una singură reciful de corali din dreptul plajei publice. Am tone de prieteni. Prietena mea cea mai bună este Reina Burke, dar am simţit nevoia să fiu singură.

Deschid ochii atunci când aud “Reina Burke”, apoi îi închid repede la loc şi ascult povestea mai departe.

— Şi mai e şi tipul asta foarte mişto care lucrează la ghereta de pe plajă. Şi Reina îl place. Are nişte ochi de girafă. Aşa că m-am dus să explorez reciful chiar în faţa gheretei lui. Era în timpul refluxului. Puteam vedea o mulţime de lucruri. Într-un loc, coralii aveau o culoare foarte închisă, dar apoi m-am uitat mai de-aproape şi nu erau corali. Era un ţipar. O anghilă Moray.

Era să mor pe loc. Erau milioane de arici de mare şi câţiva castraveţi de mare. Chiar am ridicat unul şi l-am strâns aşa cum mi-ai arătat tu odată.

— Aşa, Scottie, foarte bine. Hai să ne întoarcem înăuntru.

Mamei o să-i placă povestea asta la nebunie.

— N-am terminat.

Închid ochii. Aş vrea să mă pot întinde. Chestia asta e chiar plăcută.

— Aşa că stăteam acolo pe vine deasupra recifului, când mi-am pierdut echilibrul şi-am căzut pe spate. Am pus mâinile jos şi una din ele a nimerit pe un arici de mare, care m-a înţepat. Mâna mea arăta ca o pernuţă de ace. Mă durea rău de tot, dar n-am murit. Am supravieţuit. M-am ridicat iar.

O apuc de mâini şi le ridic la nivelul ochilor mei. Rădăcinile ţepilor aricilor se văd înăuntru, întinse sub pielea palmei ei stângi.

Arată ca nişte stele de mare negre, micuţe, care au de gând să-şi facă un cămin din mâna ei, pentru totdeauna. Observ alte şi alte stele pe vârfurile degetelor ei.

— De ce nu mi-ai spus că te-ai rănit? De ce n-ai zis nimic?

Esther ştie de treaba asta?

— N-am nimic, şopteşte ea, ca şi cum mama ei ar fi aici şi ea nu vrea să fie auzită. M-am descurcat. N-am căzut cu-adevărat.

— Cum adică? Astea sunt urme de stilou?

— Da?

Mă uit şi mai atent. Apăs pe urmele din palma ei.

— Au, zice ea, şi-şi trage mâna. Nu sunt urme de stilou.

Sunt adevărate.

— De ce-ai minţit adineauri?

— Nu ştiu, spune ea. N-am minţit aşa de rău. N-am căzut pe bune.

— Deci ariciul de mare a sărit pur şi simplu în sus şi te-a atacat?

— Nu, răspunde ea.

— Atunci?

— Am dat cu palma în el. Dar nu-i zic mamei partea asta.

— Cum? Cum adică ai dat cu palma în el, Scottie? Răspunde-mi. Reina are ceva de-a face cu toate astea?

E surprinsă şi pare să se teamă de furia mea.

— Voiam să am o poveste bună.

Îşi întinde un picior în faţă şi-şi lasă capul într-o parte.

— Nu face mutra asta drăgălaşă, zic. Nu ţine în momentul asta.

Îşi retrage piciorul.

— Nu te-a durut? îmi imaginez acele expandându-se, sângele, sarea din răni. Asta e cevapsihotic, mă simt tentat să spun.

E ceva în neregulă.

— N-a durut aşa de tare.

— Verzi şi uscate, Scottie. Doare ca dracu'. Am rămas fără cuvinte. Total la pământ. Esther unde era?

— Vrei să auzi şi restul poveştii sau nu? întreabă ea.

Îmi înfig unghiile scurte în palmă doar ca să simt puţin din înţepătura pe care trebuie s-o fi simţit ea. Dau din cap.

— Aşa cred.

— În regulă. Fă-te că eşti mama. N-ai voie să mă întrerupi.

— Nu pot să cred că ţi-ai făcut aşa ceva cu mâna ta. Ce te-a făcut să…

— N-ai voie să vorbeşti! Nu mai spune niciun cuvânt, altfel n-o să auzi şi restul.

Scottie continuă să-mi spună povestea ei, care are toate elementele unei poveşti bune: imagini, crize, mistere, violenţă, îmi povesteşte despre acele care i-au rămas înfipte în mână şi despre cum s-a urcat din nou pe digul din stânci, ca un crab cu un cleşte lipsă. Înainte de-a se întoarce pe ţărm, Scottie s-a uitat în largul mării oceanului, urmărind înotătorii care dădeau ocol catamaranelor. Spune că cei care purtau căşti de baie albe arătau ca nişte geamanduri rătăcite.

N-o cred. Sunt sigur că nu s-a oprit ca să se uite la ocean.

Probabil că a alergat imediat la Esther sau la doctorul clubului.

Acum inventează detaliile, stabileşte decorul, ţese o poveste mai interesantă pentru mama ei. Alexandra a trebuit să facă acelaşi lucru – să se facă praf ca să capete un pic de atenţie din partea lui Joanie. Sau poate ca să abată puţin atenţia de la Joanie. Bănuiesc că Scottie înţelege ce trebuie făcut.

— Datorită instrucţiunilor plictisitoare ale lui tata despre ocean, ştiam că ce aveam eu în mână erau mai mult oase ascuţite decât ace – plăcuţe calcifiate, pe care oţetul le poate dizolva.

Zâmbesc. Ce fată isteaţă.

— Tata, nu e plictisitor, nu?

— “Plictisitor” nu e cuvântul pe care l-aş folosi. “Plictisitor”

e ultimul lucru la care m-aş gândi.

— Bine. Tu joci rolul mamei, aşa că taci. Apoi, mama, m-am gândit întâi să mă duc la centrul de prim-ajutor al clubului.

— Ce fată isteaţă.

— Şşt, spune ea. În schimb, m-am dus la băiatul ala drăguţ şi l-am rugat să facă pipi pe mâna mea.

— Pardon?

— Da, mama. Chiar aşa i-am spus. “Scuză-mă”, i-am zis.

I-am spus că m-am rănit. El a zis: “Aaa, ooo. Eşti în regulă?”, de parcă aş fi fost un copil de opt ani.

— Stai aşa, zic. Opreşte-te. Eu nu sunt maică-ta.

— El n-a înţeles, continuă Scottie, aşa că mi-am aşezat mâna pe tejghea.

— Scottie, am zis să te opreşti. Ce se-ntâmplă aici? Minţi?

Spune-mi că ai născocit chestia asta. Spune-mi că eşti o domnişoară uimitoare, creativă şi cu multă imaginaţie şi că ai inventat toată povestea asta.

Am citit că unii copii încep să mintă mult în jurul vârstei asteia. Ar trebui să-i spun copilului meu că minciuna îi poate răni pe oameni.

— Ascultă, zic. Ăsta e un basm pe cinste. O să i-l spunem şi mamei, dar acum, între noi doi, zi-mi sincer, toate astea sunt adevărate?

— Da, zice ea, şi, din nefericire, o cred. Nu spun nimic.

Dau doar din cap.

Scottie continuă, întâi cu prudenţă, însă apoi se aruncă din nou în povestea ei dezastruoasă.

— A înjurat ca un nebun. N-o să-ţi repet ce-a spus, după care mi-a zis să mă duc la spital. “Sau eşti cumva membră a clubului aluia?” m-a întrebat. Mi-a zis că mă duce acolo, ceea ce a fost foarte amabil din partea lui. A ieşit prin spatele gheretei şi eu am ocolit-o ca să-l întâlnesc. I-am spus ce trebuia să facă, ce anume ar fi făcut ţepii să iasă şi el a clipit de o mie de ori şi-a scos şi mai multe înjurături, în tot felul de combinaţii. Avea o scamă sau ceva în ochi şi mai că am dat să i-o scot. Se tot uita în jur după ajutor, dar nu eram decât noi doi, şi eu i-am repetat ce avea de făcut ştii tu. Pipi. Însă el a zis că a văzut o scenă în serialul *Baywatch* în care un salvamar sugea otravă de pe interiorul coapsei unei femei. “Numai că pe urmă au apucat-o convulsiile”, mi-a spus. “I se tot zvârcolea corpul pe nisip!”

Din felul în care Scottie îi imită vocea pare un analfabet.

— “Nu sunt pregătit pentru aşa ceva”, îi tot dădea el înainte.

“Eu doar vând loţiune de plajă şi în niciun caz n-o să fac pipi pe mâna ta”, dar apoi i-am spus ceea ce tu, mama, îi zici mereu lui tata atunci când vrei să facă ceva ce el nu vrea. I-am zis: “Nu mai fi aşa un fătălău!”, şi a mers. Mi-a zis să nu mă uit şi mi-a cerut să-i spun ceva sau să fluier.

— Nu pot să mai ascult povestea asta, zic.

— Aproape-am terminat, se vaită Scottie. Aşa. Ca să-i distrag atenţia în timp ce făcea pipi, i-am vorbit despre cursele tale de ambarcaţiuni, dar i-am zis că nu eşti cu fetele şi i-am mai zis şi că ai fost manechin, dar că nu eşti deloc mironosiţă, şi că toţi tipii de la club sunt îndrăgostiţi de tine, dar că tu nu-l iubeşti decât pe tata.

— Scottie, zic, trebuie să mă duc la toaletă.

— Bine, spune ea. Am terminat povestea. Nu-i aşa că e foarte comică? E cumva prea lungă?

Mă simt rău. Trebuie să rămân puţin singur.

— E bună. E grozavă. Du-te şi spune-i şi mamei ce mi-ai spus mie. Du-te şi vorbeşte cu ea. *Oricum nu poate să te audă*, gândesc. *Sau cel puţin aşa sper*.

Străbat holul, dorindu-mi să intervină cineva şi să mă îndrume. Scottie n-ar trebui să fie nevoită să creeze dramele astea.

N-ar trebui să fie rănită. N-ar trebui ca nu ştiu cine să facă pipi pe ea şi chestia tare e că Joanie ar crede cu-adevărat că povestea e foarte comică. Mă gândesc la ea cum era atunci când ieşeam împreună. Adora să creeze drame despre durere, bărbaţi, sex.

— Gata, s-a terminat între noi, spunea ea de nenumărate ori. Nu pot să stau acasă în fiecare seară şi să mă joc de-a oamenii mari. Cred că ar trebui să ne vedem şi cu alţii.

N-a făcut asta niciodată. A rămas lângă mine, fericită într-un moment, în criză şi suferind în următorul, dar nu a plecat niciodată. Mă întreb de ce n-a plecat pur şi simplu.

9

Când intru în cameră, o zăresc pe Scottie aşezată pe pat.

S-o văd atât de aproape de mama ei aproape mă sperie. O fotografie Polaroid a lui Joanie se află pe pat. În ea, Joanie e machiată. În cea de-a douăzeci şi patra ei zi aici. Nu-mi place cum a ieşit în poză. Arată de parc-ar fi îmbălsămată.

— Nu-mi place chestia asta, zic, arătând înspre ea.

— Ştiu, spune Scottie. O îndoaie pe jumătate, după care o mototoleşte în palmă.

— Ai vorbit cu ea?

— Lucrez la asta, spune Scottie. Pentru că, dacă mama crede că povestea e amuzantă, ce-o să facă? Dacă râsul o să circule în plămânii ei sau înspre creierul ei până într-un loc de unde nu mai poate ieşi? Dacă o s-o omoare râsul?

— Nu se poate întâmpla aşa ceva, zic, deşi habar n-am ce se poate întâmpla.

— Tocmai m-am gândit că poate o s-o întristeze. Aşa poate că o să simtă nevoia să se întoarcă.

— Deja e trist.

Se uită la mine fără să înţeleagă.

— N-ar trebui să fie aşa de complicat, Scottie, spun eu pe un ton sever.

— De ce tipi la mine?

— Trebuie să vorbeşti cu ea.

— O să vorbesc cu ea atunci când o să se trezească, spune

Scottie. De ce eşti aşa de furios?

Nu pot să-i spun că sunt mânios pentru că lucrurile îmi scapă de sub control. Nu pot să-i spun lui Scottie că vreau să-i arăt mamei ei cât de bine m-am purtat cu ea şi că i-o predau chiar într-o stare mai bună. Nu pot să-i spun că nu ştiu de ce simt nevoia asta disperată ca ea să-i vorbească lui Joanie, ca şi cum n-am mai avea timp.

Mă aşez pe pat şi o privesc pe soţia mea: Frumoasa din Pădurea Adormită. Părul ei pare umed şi mătăsos. Arată ca în ziua în care a născut. Îmi aşez urechea acolo unde e inima ei.

Îmi îngrop faţa în cămaşa ei de noapte. Asta este momentul cel mai intim pe care l-am trăit cu ea de multă vreme încoace.

Ce te face pe tine să continui, Joanie? Soţia mea pilot de curse, manechin, beţivă. Îmi vine în minte bileţelul, biletul albastru.

— Mă iubeşti, îi spun. Avem felul nostru de a fi împreună, care funcţionează. O să treci cu bine peste asta. Da?

— Ce faci? mă întreabă Scottie.

Îmi ridic capul şi mă duc la geam.

— Nimic.

— Trebuie să plecăm, spune ea. Îmi trebuie o poveste nouă.

Îi spun că nu putem pleca încă. Trebuie să-l aşteptăm pe doctorul Johnston. Chiar în timp ce spun asta, el intră în cameră, uitându-se pe fişă.

— Bună, Scottie, spune. Bună, Matthew.

Îşi ridică privirea, dar nu se uită în ochii mei.

— Veneam la tine ieri. M-ai văzut?

— Nu, zic.

— Salut, doctore J., spune Scottie. Tocmai i-am zis mamei cea mai tare poveste.

Mincinoaso. De ce minte?

— Scottie, de ce nu dai o fugă până la magazinelul ala ca să iei nişte loţiune de plajă?

— Am una în rucsac, spune ea.

Afurisitul ala de rucsac are de toate în el. E atât de bine garnisit, încât am putea să trăim din el în următorii zece ani.

— Sunt sigur că au şi ceva bomboane, spune doctorul Johnston. Scoate un card plastifiat din buzunarul halatului său. Ţine, foloseşte asta. E într-o stare bună, pare optimist.

— Sunt sătulă, spune ea şi se aşază la loc. O să rămân aici.

Vreau să aud ce vorbiţi despre mama.

Doctorul Johnston se uită în ochii mei. Dintr-odată, pare uimit şi extenuat. Umerii i s-au lăsat şi fişa din mână îi atârnă

— Ca şi cum ar fi gata s-o scape pe jos.

Mă uit la el şi dau uşor din cap. Scottie stă pe scaun cu picioarele încrucişate şi cu mâinile în poală, aşteptând.

— Bine, atunci. Îşi îndreaptă spatele. După cum ştiţi, scorurile ei au fost bune, doar că au scăzut puţin săptămâna asta.

Unele persoane care au scoruri foarte mici au avut o recuperare excelentă, după cum se întâmplă uneori ca situaţia unor pacienţi cu scoruri mai mari să nu se îmbunătăţească deloc, dar în cazul de faţă, noi… noi…

— Scottie! Doctorul Johnston şi cu mine trebuie să vorbim între patru ochi.

— Nu, mulţumesc, spune ea.

— Ei bine, ar trebui să ştim mai exact în zilele care urmează… Cât timp… va mai trebui să rămână în spital, spune el.

— Deci, e de bine? întreabă Scottie.

— Ceea ce e bine de ştiut este că, dacă un pacient aflat în comă supravieţuieşte în primele şapte-zece zile după traumatismul cranio-cerebral, atunci putem să ne aşteptăm la şanse de supravieţuire pe termen lung, dar…

— Mama se află aici de mai mult timp! Cu mult mai mult de şapte zile.

— Nu, Scottie, zic.

— Are şanse să supravieţuiască, dar calitatea vieţii ei va fi scăzută, spune doctorul.

— Nu va mai putea să facă lucrurile pe care le făcea altădată, zic eu. Mă uit la doctorul Johnston să văd dacă-mi dă dreptate.

Fără motociclete. Fără ambarcaţiuni.

— Atunci nu se va mai răni, spune Scottie.

— Hai să mergem, amice. Hai la plajă.

Mă uit la doctorul Johnston, la sprâncenele lui în dezordine, la mâinile lui ridate şi pătate. Îmi amintesc cum era la desele noastre reuniuni din Hanalei, când familiile se adunau laolaltă în timpul vacanţei de Crăciun, la reşedinţele

de pe plantaţii unde podelele scârţâiau şi lumina era slabă şi care erau pline de plase de ţânţari şi de fantome. Chipul doctorului J. Rămânea mai tot timpul ascuns sub o pălărie de cowboy şi el obişnuia să-şi petreacă timpul pescuind sau cântând la chitară, ceva ce tatăl meu nu putea să facă; asta ne atrăgea pe noi, copiii, ne liniştea.

Tatăl meu ieşea întotdeauna să pescuiască în larg, unde apa era adâncă – odată s-a întors acasă cu un marlin[13], şi vârful botului lui ca de sabie era ascuţit de parcă voia să ne acuze de ceva. În majoritatea timpului, se întorcea cu ton, şi-atunci, într-o răsturnare de roluri, bărbaţii se înghesuiau în bucătărie, agitându-se să prepare sosurile şi să regleze grătarul la temperatura optimă.

Mă întreb dacă şi el îşi aduce aminte de vremurile acelea şi de mine pe când eram un băietan care îl privea cu gura căscată cum zdrăngănea la chitară. Situaţia asta trebuie să fie dificilă pentru el – şi ciudată. Mă ştie de când m-am născut, de când eram un boţ de carne fragedă şi alunecoasă. Îşi notează ceva în fişă. Îmi vine să-l iau în braţe şi să-i spun că nu ştiu cum să mă descurc şi că aş vrea să mă ajute. Spune-mi exact ceea ce se va întâmpla. Cântă-mi un cântec. Du-mă de-aici.

— Deci mama e bine, spune Scottie.

Doctorul Johnston nu spune nimic şi eu tot nu ştiu ce o să se întâmple; ştiu doar că va fi ceva nefavorabil. Scottie îşi strânge lucrurile şi, atunci când ea nu-l poate vedea, el îşi aşază mâna pe spatele meu. Expresia lui stoică mă înspăimântă.

— Poţi să te întorci puţin mai târziu? mă întreabă el. Trebuie să vorbim între patru ochi.

— Sigur că da.

Iese din rezervă, şi când se întoarce să intre în hol, îi văd profilul, care pare hotărât şi aproape furios.

— La plajă! spune Scottie, ieşind din încăpere, fără să-i arunce măcar o privire mamei ei.

Îi cer scuze în gând soţiei mele pentru că o las acolo, pentru scorurile ei scăzute şi pentru că nu ştiu ce înseamnă

[13] Specie de peşte care trăieşte în apele Mării Caraibilor.

ele, pentru că ne ducem pe plajă şi pentru că probabil ne vom şi distra.

O să rămână paralizată? N-o să mai ştie nimic din lucrurile simple? O sărut pe frunte şi-i spun că o să am grijă de ea. Că, orice s-ar întâmpla, o să fiu lângă ea. Îi spun că o iubesc, pentru că aşa şi este.

10

În faţa clubului, tufişurile sunt acoperite de plăci de surfing.

Mai devreme a venit o hulă dinspre sud, dar valurile sunt împrăştiate de vântul puternic. Mergem de-a lungul aleii nisipoase de lângă sala de mese, o terasă în aer liber cu stâlpi din coral şi ventilatoare agăţate în tavan. Bunicul vărului meu, amator de sporturi nautice, a fondat clubul asta acum o sută de ani. A închiriat de la domeniul reginei proprietatea de pe plajă pentru suma de zece dolari pe an. În holul de la intrare, lângă o fotografie a ducelui Kahanamoku, e o plăcuţă pe care stă scris: FIE CA ÎN ACEST LOC OMUL SĂ DEVINĂ UNA CU SOARELE, NISIPUL ŞI MAREA, PRIETENIILE TRAINICE ŞI ALOHA SĂ ÎNVINGĂ ŞI SPORTURILE DIN VECHIUL HAWAI'I SĂ-ŞI GĂSEASCĂ MEREU CĂMINUL. În ziua de astăzi, oricine poate să fie una cu soarele şi nisipul şi marea de la un preţ de pornire de cincisprezece mii de dolari, plătiţi în rate lunare, şi după un proces de iniţiere în urma căruia sunt respinşi cei care au un pedigri necorespunzător. Am încercat să-i explic lucrul asta lui Scottie atunci când tatăl prietenei ei nu a fost acceptat ca membru. Cei din consiliul administrativ al clubului credeau că el avea legături cu Yakuza. Ea nu a înţeles cum venea asta.

— Pedigriuri necorespunzătoare? m-a întrebat. La fel ca pechinezii?

Niciunul dintre noi nu-i poate suferi pe câinii aia mici.

— Cam aşa ceva. Nu. Ăsta nu e un proces bun, iepuraş, îmi plăcea de tatăl prietenei ei. Era un om liniştit. Atâţia oameni pe care-i cunosc sunt nişte fiecari îngrozitori, dar de câte ori mă nimeream în preajma lui, nu ne aventuram niciodată pe tărâmul conversaţiilor de circumstanţă şi schimburile noastre de replici reuşeau întotdeauna să fie plăcute. Zvonurile cum că ar fi avut legături cu mafia japoneză nu mă făceau decât să-l plac şi mai mult. Vreau să spun că oricui i-ar plăcea să aibă un prieten mafiot.

O urmez pe Scottie pe lângă ferestrele mari şi deschise care au jaluzele din lemn. Iese pe terasa de afară şi urcă treptele înspre sala de mese, care e aproape goală. Toată lumea e afară, ocupată cu sporturile vechiului Hawaii şi cu cele ale noului Hawaii – clubului i se mai atribuie şi invenţia voleiului pe plajă şi mingile de volei sar tot timpul de pe terenuri în capetele celor care fac plajă fără să bănuiască nimic.

— Nu putem pleca până nu mi se întâmplă ceva comic, trist sau oribil, spune Scottie.

— Nu te scap din ochi.

— Ne, ne, ne.

— Ba da, ba da. N-o să-ţi stau în cale, dar nu te las singură.

— Nu e corect. E foarte stânjenitor. Se uită în jur.

— Pur şi simplu fă-te că nu sunt aici, zic. E o condiţie non-negociabilă. Oricum, toate prietenele tale sunt la şcoală.

Ar trebui s-o las să se ducă iar la şcoală. Eu aş putea lucra, ea ar putea învăţa. Nu ştiu de ce trebuie s-o am mereu sub supraveghere, aşa, dintr-odată.

Scottie arată spre perimetrul sălii de mese şi-mi spune că mă pot aşeza acolo. La una dintre mese, câteva doamne joacă cărţi. Îmi plac doamnele astea. Au în jur de optzeci de ani şi poartă fuste de tenis, deşi nu pot să mi le imaginez jucând încă tenis.

Scottie se duce la bar. Barmanul, Jerry, dă din cap înspre mine în semn de salut. O urmăresc pe Scottie cum se caţără pe un scaun înalt, în timp ce Jerry îi prepară un daiquiri, după care o lasă să încerce câteva dintre propriile sale amestecuri.

— Cocteilul cu guava e bun, o aud spunând, dar lămâile verzi îmi dau o stare de nervozitate.

Mă apuc să citesc ziarul pe care l-am împrumutat de la una dintre doamne. M-am mutat la o masă care e mai aproape de bar, astfel încât să pot auzi conversaţia şi vedea ce se întâmplă.

— Cum se mai simte mama ta? o întreabă Jerry.

— Încă doarme.

Scottie se învârte în scaunul de bar. Picioarele ei nu ajung la bara de metal a scaunului, aşa că şi le încrucişează şi se leagănă.

— Păi să-i zici că am salutat-o. Şi că o aşteptăm cu toţii.

O privesc pe Scottie cum îi cântăreşte cuvintele.

— Nu vorbesc cu ea, îi spune lui Jerry şi francheţea ei mă surprinde.

Jerry îi adaugă un vârtej de frişca în băutură. Ea ia o înghiţitură din daiquiri şi se scarpină în cap. Face asta încă o dată.

Se învârte cu scaunul. Îi face o poză lui Jerry şi-apoi începe să cânte: “Toată lumea mă iubeşte, dar soţul meu mă ignoră, cred că va trebui să beau până la fund. Dă-mi un Cuervo Gold,

Jerry, iubitule”.

Jerry curăţă sticlele de lichior, încercând să facă zgomot.

Mă întreb cât de des cânta Joanie cântecelul asta. Şi dacă asta era modul ei obişnuit de a comanda tequila.

— Dă-mi două din fiecare, ţipă Scottie, adâncită în fantezia în care joacă rolul mamei ei.

Vreau să-i uşurez sarcina lui Jerry, dar nu o fac. Îl las să se descurce singur în noua şi neplăcuta situaţie, pentru că în momentul de faţă nici eu nu mă descurc mai grozav.

— Ce alte cântece îţi mai plac? o întreabă el. Poate vrei să mai cânţi şi altceva.

Mă uit la ventilatoarele din tavan cum despică aerul. Soarele îmi cade pe partea dreaptă a corpului şi mă face să mă afund şi mai mult în scaun. Mă concentrez asupra ziarului pe care până acum m-am făcut că-l citesc şi mă uit la rubrica săptămânală intitulată *Pustii lui Creighton Koshiro*. Articolul scoate în evidenţă viaţa copiilor de pe insulă – cei care întruchipează spiritul aloha şi au medii mari la şcoală, cei care au făcut ceva extraordinar, cum ar fi să alerge la maraton fără piciorul stâng sau ceva caritabil, cum ar fi să-şi doneze păpuşile Bratz fetiţelor din Zimbabwe. Nu-mi place articolul asta, aşa cum nu-mi plac nici abţibildurile de pe maşini, care se laudă că au un student emerit la bord. Niciuna din fetele mele nu va face vreodată parte dintre “Puştii” aştia.

Îi aud vocea lui Scottie şi cobor ziarul ca s-o văd cum se uită peste umăr la fundul ei, pe care şi-l scutură înainte şi-napoi. În timpul asta cântă: “îmi place aşa. Continuă să arzi grăsimea aia”.

Pân-aici. Dau să mă ridic, dar apoi îl zăresc pe Troy venind înspre bar. Marele, mărinimosul, luminosul de Troy. Apuc repede ziarul şi mă ascund în spatele lui. Fiica mea amuţeşte dintr-odată. Troy a venit de hac pălăvrăgelii ei. Sunt sigur că şi el a avut un moment de ezitare atunci când a văzut-o, dar acum e prea târziu ca să mai facă stânga-mprejur.

— Hei, Scottie, îl aud spunând. Uită-te la tine.

— Uită-te tu la tine, spune ea, şi vocea îi sună ciudat. Aproape de nerecunoscut. Pari să fii treaz. Zâmbeşte. Aud sunetul făcut de aparatul foto.

— Ăăă, mulţam, Scottie.

Aăă, mulţam, Scottie. Troy asta e aşa de moale. Stră-străbunicul lui a inventat căruciorul de cumpărături şi asta nu prea i-a mai lăsat lui Troy multe de făcut, în afară de a şi-o trage cu multe femei şi a o băga pe nevastă-mea în comă. Nu e vina lui, doar că el nu a păţit nimic. Joanie concura împreună cu Troy într-o cursă care se ţine o dată pe an. Conduceau un catamaran

Skater de doisprezece metri lungime şi Joanie era singura femeie înscrisă în competiţie. Mi-au spus că la turnanta cu numărul

8 se aflau chiar în spatele altei ambarcaţiuni şi el a încercat s-o întreacă. N-a avut suficient spaţiu de manevră, aşa că a trebuit să vireze brusc la stânga ca să se menţină pe linia de plutire.

— Cum adică tu ai încercat s-o întreci? l-am întrebat eu pe Troy.

— Eu conduceam, mi-a spus el. Joanie era cea care avea grijă de motor şi de viteze. Eu voiam doar să conduc.

Trecând pe lângă o altă baliză, Troy a încercat din nou să întreacă cealaltă ambarcaţiune, aşa că au fost aruncaţi de pe un val, s-au învârtit în aer şi Joanie a fost aruncată din barcă.

Nu mai respira atunci când scafandrii salvamari au scos-o din apă. Când Troy a adus barca la mal, repeta întruna: “O mulţime de lovituri şi de găuri. O mulţime de lovituri şi de găuri”. Era prima dată când conducea o barcă. De obicei conduce Joanie.

— Ai fost s-o vezi? îl întreabă Scottie.

— Da. Era şi taică-tu acolo.

— Ce i-ai spus?

— I-am spus că barca e într-o stare bună. I-am spus că e gata şi-o aşteaptă. I-am spus că e curajoasă.

Ce neanderthalian! Urăsc când lumea spune despre câte unul că e curajos, atunci când de fapt nu face altceva decât să supravieţuiască. Nici lui Joanie nu i-ar plăcea chestia asta.

— Şi-a mişcat mâna, Scottie. Chiar cred că m-a auzit.

Troy nu poartă cămaşă. El nu poartă niciodată cămăşi.

Omul asta are muşchi de a căror existenţă habar n-aveam. Are un corp atletic, e bogat şi prost şi-are ochii de culoarea unei piscine de hotel. Exact genul de persoană cu care se împrieteneşte Joanie.

Sunt pe punctul de a lăsa jos ziarul când o aud pe fiica mea spunând:

— Corpul are reacţii naturale. Când tai capul unui pui, corpul lui aleargă în continuare, dar tot un pui mort rămâne.

Îl aud pe Jerry tuşind, şi-apoi pe Troy spunând nişte prostii filosofice despre viaţă şi lămâi[14].

Când ies din ascunzătoarea mea, Troy s-a îndepărtat deja şi Scottie iese în fugă din sala de mese. Mă ridic să mă duc după ea. Aleargă înspre zidul care mărgineşte plaja şi eu o ajung din urmă înainte să sară de pe el. Are lacrimi în ochi. Se uită în sus ca să nu le lase să-i curgă pe obraji, dar ele cad oricum.

Aş vrea să fac şi eu acelaşi lucru. Aş vrea să mă aşez în genunchi şi să plâng.

— N-am vrur să spun pui mort, plânge ea. Doar că mama are tot timpul spasme. Nu înseamnă nimic ce-am zis!

[14] Referire ironică la teoriile self-help, categorie căreia îi aparţine şi zicala Vhen life gives you lemons, make lemonade!, care se traduce prin „Când viaţa îţi dă lămâi, fă limonadă!”

— Hai să mergem acasă, zic.

— De ce e toată lumea de pe-aici aşa de înnebunită după sporturi? Tu, mama şi Troy vă credeţi aşa de grozavi. Toată lumea de-aici se crede. De ce nu vă înscrieţi într-un club de lectură? De ce nu poate mama să-şi petreacă timpul liber acasă?

O iau în braţe şi ea mă lasă.

— Nu vreau să moară mama, spune Scottie.

— Sigur că nu vrei. O împing de lângă mine şi mă aplec să mă uit în ochii ei căprui: Sigur că nu.

— Nu vreau să moară aşa, spune Scottie. Intrecându-se sau concurând. Am auzit-o spunând: “Eu o să plec aşa, dintr-odată”.

Sper că o să moară înecându-se cu o boabă de porumb sau alunecând în baie pe hârtia igienică, atunci când va fi foarte bătrână.

— Doamne fereşte, Scottie. De unde le mai scoţi şi pe-astea?

Hai să mergem acasă. Nu crezi nimic din ce spui. Nu-mi place că vorbeşti aşa. Şi mama n-o să moară.

Faţa îi e umflată. Părul ei e unsuros. Pe chip i se citeşte un sentiment de dezgust. E un sentiment de om mare.

— Uite care-i treaba. Mama ta crede că eşti minunată. Crede că eşti cea mai frumoasă, mai deşteaptă şi mai caraghioasă fată din oraş.

— Crede că sunt o laşă.

— Nu, nu-i adevărat. De ce să creadă aşa ceva?

— Pentru că n-am vrut să mă urc în barcă împreună cu ea şi mi-a zis că sunt o mâţă speriată.

— Glumea. Crede că eşti cea mai curajoasă fată din tot oraşul. Mi-a spus că o şi sperie cât curaj ai.

— Chiar aşa ţi-a zis?

— Chiar aşa.

Joanie spunea adesea că noi doi creştem două mâţe speriate, dar, dintre toate minciunile pe care le spun, asta chiar e necesară.

Nu vreau ca Scottie să-şi urască mama, aşa cum a făcut Alexandra cândva sau încă mai face.

— Mă duc să înot, spune Scottie.

— Nu, zic. Am trecut prin destule azi.

— Tata, te rog. Mă trage de gât în jos şi-mi şopteşte la ureche: Nu vreau să vadă ceilalţi că am plâns. Lasă-mă să intru în apă.

— Bine. Eu o să fiu aici.

Îşi pune aparatul foto în rucsac, se dezbracă şi-mi aruncă mie hainele ei, îmi întinde două fotografii, după care sare peste zidul despărţitor pe plaja de dedesubt şi o ia la fugă spre apă.

Se aruncă în valuri şi revine înapoi la suprafaţă de-abia după un minut. Mă aşez pe zidul de coral şi mă uit la ea, la ceilalţi copii şi la mamele lor. Acestea au adus tot felul de lucruri cu ele: gustări, jucării, umbrele, prosoape. Eu n-am nimic, nici măcar un prosop în care s-o înfăşor pe Scottie când va ieşi din apă. La stânga mea se află un mic recif. Pot zări aricii de mare negri care s-au aşezat în fisurile lui. Tot nu-mi vine să cred că

Scottie a dat cu palma într-unul dintre ei.

Mă uit la poza lui Jerry şi-apoi la cea a lui Troy. Zâmbetul lui e atât de firesc şi muşchii îi strălucesc atât de tare, de parcă şi i-ar unge cu ulei. Terasa începe să se umple de oameni şi de băuturile lor cu gheaţă, roz, roşii şi albe. Un bătrân iese din ocean ducând pe umăr o canoe cu un singur loc, cu un zâmbet obosit jucându-i pe chip de parcă tocmai s-a întors din vreo bătălie purtată în larg.

Se aprind torţele pe terasă şi pe digul de stânci. Încă se mai pot zări iahturile ieşite în larg la distracţie şi beţii, plutind pe lângă conurile care indică direcţia vântului, întorcându-se către ţărm. Soarele puternic de mai devreme s-a transformat într-o bilă care tremură deasupra liniei orizontului. E aproape ora undei verzi. Nu încă, dar în curând. Când soarele dispare în spatele liniei orizontului, apare uneori o undă de lumină verde care pare să ţâşnească din mare. E o activitate obişnuită prin locurile acestea să o aştepţi, în speranţa de a o zări. Îmi dau seama că încă mai am lucruri de făcut pe ziua de azi: trebuie s-o duc pe Scottie acasă şi-apoi să mă întorc la spital.

Copiii ies din apă, alergând spre prosoapele cu care mamele lor îi aşteaptă. Aud vocea unei mame, venind dinspre ocean.

E departe, dar se aude totuşi limpede. “Vino aici, fetiţo. Sunt peste tot.”

Scottie e singurul copil care încă mai înoată. Îi iau lucrurile şi sar peste zid.

— Scottie! o strig. Scottie, vino aici în clipa asta!

— Sunt meduze ucigaşe, caravele portugheze, acolo în apă, îmi spune femeia. Un copilaş i se agaţă de picior; ea încearcă să-l scuture. Probabil hula le-a împins înspre mal. E fata dumneavoastră? femeia arată înspre Scottie, care înoată către mal, departe de catamarane.

— Da, zic.

E a mea, dar nu ştiu ce să fac cu ea sau unde s-o pun să stea locului.

În cele din urmă Scottie iese din apă. Ţine în mână o meduză micuţă – cu clopotul şi băşica de un albastru-deschis pe mână, şi coada ca o coardă albastru-închis încolăcită în jurul încheieturii ei.

Apuc un băţ de pe nisip şi-o dau jos de pe ea.

— Ce-ai făcut? De ce faci asta?

Sparg băşica meduzei astfel încât să nu rănească niciun alt copil.

Ceilalţi copii se uită la braţul ei, pe care se vede o urmă ca o dâră roşie. Se dau câţiva paşi înapoi. Copilaşul femeii de mai devreme se duce la meduză.

— Balonaşe? întinde degetele spre ea, dar mama lui îl apucă de mână. El se-aruncă pe nisip şi începe să se smiorcăie.

— Să chem salvamarul? mă întreabă femeia.

— Rezolv eu, zic. Scottie, du-te şi spală îi braţul. Ha dă să se ducă pe terasă. Nu. În apa sărată.

— Nu m-a înţepat numai de braţ, mormăie ca. Am înotat cu… cred că… o turmă întreagă de meduze.

— Te simţi bine? o întreabă femeia. Ceilalţi copii se duc înapoi pe mai şi ea strigă după ei “Să nu intraţi în apă!” atât de tare, încât pare un arbitru.

— E bine, zic eu, dorind ca femeia asta să plece.

Copilul ei încă mai plânge, ceea ce e enervant. Nu poate să-i dea o sticlă sau o bomboană, ceva? îi întorc spatele şi mă duc spre ocean.

— De ce ai rămas în apă, Scottie? Cum de ai răbdat aşa ceva?

Am fost înţepat de meduze de sute de ori; nu doare chiar aşa de rău, dar se presupune că un copil ar trebui să plângă atunci când i se întâmplă lucrul asta. De asta poţi să fii întotdeauna sigur.

— M-am gândit că ar fi amuzant dacă i-aş spune mamei că am fost atacată de o turmă de “războaie minore”.

— Astea nu sunt “războaie minore”. Ştii asta, nu? Când era mică, obişnuiam să beau câteva beri pe plajă în faţa recifului şi să privesc apusul de soare în timp ce Joanie îşi făcea orele de sport. Ea îmi arăta diferite creaturi marine şi eu le dădeam denumiri greşite. Le spuneam “războaie minore” pentru că arătau ca nişte soldăţei cu arme impresionante – băşici cu gaz, cozi ca de bici, tentacule toxice – care avansau în roiuri. Peştiior-balon le spuneam “Taica-Balon”, aricilor de mare, “porci ţepoşi de ocean”, iar ţestoasele marine primeau numele de “caschete de apă sărată”. Pe-atunci chestia asta mi se părea ceva amuzant, dar acum mă tem că Scottie nu ştie adevărul despre anumite lucruri.

Mă tem că lecţiile mele ne-au băgat pe toţi în bucluc.

— Bineînţeles că ştiu, haida-de, spune Scottie. Sunt “cuirasate”, dar asta e gluma noastră. Mamei o să-i placă.

— Nu sunt nici “cuirasate”, zic.

Se avântă cu tot corpul în apă.

— Sunt meduze ucigaşe, zic. Caravele portugheze. Ăsta este numele lor corect.

— Uf.

Iese din apă şi începe să se scarpine. Din ce în ce mai multe dâre îi apar pe piept şi pe picioare.

— Nu sunt deloc mulţumit, zic. Tot ce trebuie să-i spui mamei e că ţi-e dor de ea. N-are nevoie de nici-o poveste.

— Bine. Atunci hai să ne întoarcem la spital. O să-i povestesc ce s-a întâmplat.

— Trebuie să mergem acasă să-ţi dai cu unguent şi să-ţi pui gheaţă pe înţepături. Oţetul nu face decât să înrăutăţească lucrurile, aşa că, dacă te-ai gândit că băiatul-girafă ar putea să facă pipi pe tine, ia-ţi gândul.

E de acord ca şi cum ar fi pregătită pentru asta – pedeapsa, îngrijirile medicale, umflătura, durerea pe care o simte acum şi cea pe care o va simţi mai târziu. Pare să fie de acord cu dezaprobarea mea. La urma urmei, a obţinut o poveste şi începe acum să înţeleagă că durerea fizică e mult mai uşor de suportat decât cea emoţională. Îmi pare rău că trebuie să înveţe lecţia asta la o vârstă atât de fragedă.

— La spital au unguente şi gheaţă, spune ea.

Urcăm panta acoperită de nisip până sus pe terasă. Îl văd pe Troy, aşezat la o masă alături de persoane pe care le cunosc.

Mă uit la Scottie să văd dacă l-a zărit şi ea, dar ea îi arată degetul mijlociu. Oamenii de pe terasă scot un sunet de uimire, însă asta din cauza apusului de soare şi a undei verzi. Am ratat-o.

Unda verde a luminat. Soarele a dispărut şi cerul e roz. Dau să apuc mâna ofensatoare, în schimb îi corectez gestul.

— Uite-aşa, Scottie. Nu ţine doar degetul ala ridicat. Adu şi celelalte degete la un loc în jurul lui. Aşa. Ăsta e modul cel mai bun să-i arăţi cuiva degetul.

Troy se uită lung la noi şi zâmbeşte firav. E total debusolat.

— Gata, ajunge acum.

Dintr-odată, îmi pare rău pentru Troy. Trebuie că se simte groaznic.

Îmi aşez mâna pe spatele lui Scottie, ca s-o ghidez. Ea tresare şi eu îmi retrag mâna, amintindu-mi că o doare tot corpul.

— Putem să mergem la spital? mă întreabă ea. Ne continuăm drumul pe lângă vestiare, spre parcarea subterană.

— Te duc acasă, zic.

— Am o poveste şi vreau să i-o spun mamei.

Vocea ei se aude tare în parcare. Se opreşte locului.

Mă opresc şi eu şi mă uit în urmă.

— Haide, vino.

Ea scutură din cap. Mă duc la ea şi o apuc de mână, dar ea se trage departe de mine.

— Vreau s-o văd pe mama. O să uit ce vreau să-i spun!

O apuc de încheietura mâinii, mai ferm de data asta şi ea ţipă. Mă uit în jur, mă dau un pas în lături şi ea continuă să ţipe, după care ţip şi eu, şi-acum urlăm amândoi în parcare, ţipetele noastre furioase ricoşând din pereţi.

Scottie stă bosumflată în maşină. Mă hotărăsc să-l sun pe doctorul Johnston. Nu vreau să mă întorc la spital. Sunt prea multe de făcut. Îi cer unei asistente să-l caute pe pager şi el mă sună înapoi după câteva clipe. Scottie claxonează. O ignor.

— Matthew, spune el.

— Poţi să-mi spui acum? îl întreb. Zi-mi odată totul. Am rămas în picioare, în parcare, şi mă uit la Scottie care e în maşină.

— Presiunea din creierul ei a crescut, spune el. I-am drenat fluidul şi am putea s-o operăm, dar cu scorul Glasgow pe care îl are, mă tem că asta n-ar fi de ajutor. Poate că ai observat că în ultima vreme nu a înregistrat mişcări oculare şi nici vreun alt fel de mişcări. Creierul îi este foarte afectat. Îmi pare rău, spune el. Am vorbit despre asta, despre posibilitatea ca asta să se întâmple…

Vreau să-l ajut. Nu vreau ca el să fie nevoit să spună tot ce are de spus, nu unuia pe care-l ştie de-o viaţă.

— Planul de rezervă? zic.

Asta este un termen pe care l-am mai folosit.

— Da, mi-e teamă că da. Ajungem la planul de rezervă.

— Bine, zic. Bine. Ne vedem acolo. Ne vedem mâine. Începe totul acum? O să deconectezi totul chiar acum?

— O să aştept până la întâlnirea noastră de mâine, Matthew.

— Bine, Sam.

Închid telefonul şi mi-e teamă să mă urc în maşină. Înăuntru e o fetiţă care aşteaptă ca eu să rezolv situaţia, o fetiţă care crede că mama ei se va face bine, astfel încât tatăl ei să poată să se retragă în fundal încă o dată, ca să apară numai seara când are oaspeţi la cină, iar dimineaţa să-şi ia

micul dejun în jurul frontului de lucru din bucătărie, călcând peste manuale şcolare, genţi, gadgeturi şi haine, şi-apoi ieşind pe uşă. Rămân nemişcat în parcarea subterană şi mă gândesc la planul de rezervă. Dacă s-a ajuns la planul asta înseamnă că soţia mea este într-o stare vegetativă permanentă. Are dizabilităţi neurologice majore. Voi fi contactat în vederea donării organelor ei. Planul de rezervă înseamnă că vor înceta s-o hrănească, să aibă grijă de ea, s-o ajute să respire. i se vor scoate perfuziile, nu i se vor mai administra medicamente. Înseamnă că o vom lăsa să moară.

Se aud cauciucurile unei maşini care vine de după colţ. Văd maşina coborând la nivelul la care ne aflăm. Lacrimile mi se adună-n ochi şi eu le şterg. Şoferul opreşte atunci când mă zăreşte. Este o doamnă în vârstă care de-abia poate vedea pe deasupra volanului Cadillacului ei. Îi văd degetele încleştate pe volan şi mă gândesc: *De ce tu ai putut să trăieşti atât de mult*?

O urmăresc cum lasă geamul în jos şi rămân pe loc, curios să văd ce va face ca să mă determine să mă mişc de acolo.

— Îmi daţi voie să trec? mă întreabă ea.

— Îmi pare rău, zic, şi mă dau la o parte.

11

Suntem pe autostrada H1, prinşi în trafic în spatele unui autocamion, pe a cărui lunetă este pictată imaginea unei femei cu sânii de mărimea unor farfurii uriaşe. Nu pot vedea dincolo de vehiculul din faţă ca să-mi pot da seama care este motivul staţionării, dar probabil că nici nu există vreunul. Traficul e un lucru la fel de misterios precum creierul, machiajul sau fetele de zece ani. Înţepăturile de pe corpul lui Scottie s-au transformat acum în leziuni roşii ieşite în relief, şi trebuie s-o ţin de mână atunci când încearcă să se scarpine. Pielea ei are pete albe prăfoase, din cauză că n-am lăsat-o să se spele. Apa sărată trebuie să-i rămână pe piele.

— Ai ameţit? o întreb. Ţi-e greaţă?

Îşi trage nasul.

— Cred că am răcit.

Nu vrea să admită că toate sunt din cauza înotatului alături de nevertebratele otrăvitoare. Se simte groaznic şi bănuiesc că nu mai insistă să ne ducem la spital pentru că îşi dă seama că până la urmă povestea asta nu-i chiar aşa de grozavă.

Ca s-o înveselesc, îi spun:

— Mâine, când o să fim acasă, va trebui să te razi pe picioare ca să înlături orice urmă de nematocist.

Îşi priveşte picioarele, acoperite de un puf arămiu, şi zâmbeşte.

— Reina o să moară de ciudă. Şi-apoi va trebui să mă rad tot timpul. O să fie aşa o bătaie de cap.

— Nu, zic. N-o să te razi decât de data asta.

— Crezi că şi pe ariciul ala de mare l-a durut tot atât de rău cum m-a durut pe mine? mă întreabă Scottie.

— Nu ştiu.

Aud muzica ce vine dinspre camion, sau poate că nu e muzică, ci doar o pulsaţie care face geamurile să vibreze. Mă gândesc la ariciul de mare. Nici nu mi-a trecut prin minte că s-ar fi putut să-l doară şi pe el.

— De ce le zice toată lumea “cuirasate”?

— Cuvintele ajung să-şi modifice forma şi aşa uităm originea lucrurilor.

— Sau poate că taţii mint, spune ea, în legătură cu numele adevărate ale lucrurilor.

— Şi asta.

Traficul se limpezeşte ca prin farmec şi eu las în urmă ieşirea de pe autostradă pe unde o luăm întotdeauna spre casă. Scottie nici nu observă.

Săptămâna trecută, doctorul Johnston şi cu mine am discutat alternativa inimaginabilă şi el a spus că protocolul tipic pentru o persoană ca Joanie, în al cărei testament biologic este specificat faptul că nu este de acord cu hrănirea artificială şi cu respiraţia la aparate, era să-i aduni pe toţi prietenii şi pe membrii familiei ei şi să le dai voie să-şi ia la revedere de la ea.

— Lasă-i să se ocupe de toate aranjamentele şi să-i spună tot ce vor să-i spună. Până vom ajunge la cea din urmă zi, se vor simţi pregătiţi. Sau cel puţin atât de pregătiţi pe cât pot fi într-o astfel de situaţie.

Am ascultat cuvintele lui aşa cum ascult de obicei vorbele unei stewardese care îmi spune ce trebuie să fac în eventualitatea unei amerizări.

Planul de rezervă.

O mare de lumini roşii şi mă văd nevoit să încetinesc. Sarcina mea acum este să-i strâng pe toţi laolaltă şi să le zic că trebuie s-o lăsăm să se ducă. N-o să spun nimănui chestia asta la telefon, pentru că nici mie nu mi-a plăcut că doctorul mi-a dat vestea la telefon. Am la dispoziţie cam o săptămână pentru a face toate pregătirile, după cum a spus doctorul, dar ele sunt covârşitoare. Cum să învăţ să conduc o familie? Cum să-mi iau rămas-bun de la o persoană pe care o iubesc atât de mult, încât am şi uitat cât de mult o iubesc?

— De ce se numesc jeleuri de mare? mă întreabă Scottie.

Nu sunt nici peşti, şi nici jeleuri.

— O meduză caravelă portugheză nu este un jeleu de mare, zic, nerăspunzând de fapt la întrebare. Pui întrebări bune. Te-ai făcut prea deşteaptă pentru mine, Scottie.

Nu sunt sigur că am făcut alegerea cea mai bună luând-o cu mine, dar nu cred că mai pot depinde de Esther. Acum nu mai pot depinde de nimeni. Trebuie să preiau controlul asupra fiicelor mele şi am hotărât că în seara asta ele vor dormi acasă, amândouă.

Văd ieşirea înspre aeroport şi mă uit la ceasul de pe bord.

— Ce facem? întreabă Scottie în cele din urmă.

Un avion cu reacţie trece zgomotos pe deasupra noastră.

Mă uit în sus, pentru că zgomotul este atât de puternic, şi îi văd pântecul mare şi cenuşiu, atârnând greu pe cer.

les de pe autostradă.

— Mergem s-o aducem pe sora ta.

Partea a doua
CALEA REGELUI

12

De câte ori aterizez pe Insula Mare, mă simt de parcă m-aş fi întors în timp. Hawaii pare o insulă abandonată, de parcă ar fi fost de curând lovită de un tsunami.

Conduc pe şoseaua bine-cunoscută, lăsând în urmă copacii de kiawe, plajele cu nisip negru şi cocotierii cu papagalii lor sălbatici. Aerul se răcoreşte şi o uşoară "vulceaţă" atârnă pe deasupra tuturor lucrurilor – un amestec de ceaţă şi de cenuşă vulcanică, cu miros ca de praf de puşcă –, sporind impresia de abandon şi de distrugere. Străbat câmpurile de lavă neagră care sclipesc de creta stâncilor albe pe care adolescenţii o folosesc ca să-şi declare sentimentele. Ele sunt graffitiurile noastre de pe insulă: *Keoni o iubeşte pe Kayla*, *Mândria hawaiiană* şi cea mai lungă declaraţie, *Dacă poţi citi asta înseamnă că eşti homo*.

Pe câmpurile cu roci ascuţite, zăresc templele vechi hawaiiene şi pietrele aşezate în moviliţe pe frunzele de ceai, în chip de ofrande aduse zeilor.

— Ce-i asta? întreabă Scottie. S-a strâns ghem în scaun ca să nu-i pot vedea faţa.

— Ce anume? Mă uit în golul care se deschide înaintea mea.

— E o pistă de alergare, spune ea.

Mă uit din nou şi văd culoarul făcut de pietrele duse de apă prin albiile lavei.

— Este Calea Regelui.

— Şi-a luat numele[15] nostru?

— Nu. N-ai învăţat la şcoală de Calea Regelui?

— Nu ştiu, poate.

— Ce fel de hawaiiană eşti tu?

— Una de felul tău, spune ea.

Ne uităm la cărarea largă şi nesfârşită, care înconjoară întreaga insulă.

— Regele Kalakaua a pus să fie construită. A pus să fie îmbunătăţită, în felul asta, străbunii tăi se deplasau pe insulă, înaintăm de-a lungul ei, ca pe o veche autostradă, ceea ce şi e, bănuiesc, una construită de braţele condamnaţilor şi-apoi netezită de trecerea vitelor şi a oamenilor. Întotdeauna mi-am amintit amănuntul asta despre cale – cei care nu şi-au plătit taxele sunt cei care au construit-o.

— Cât de veche e? mă întreabă ea.

— Veche, zic. De la o mie opt sute.

— E foarte veche. Urmăreşte cu privirea drumul şi bordura lungă din stânci şi, când ajungem la dealurile şi fermele din Waimea, observ că a adormit. În lumina zilei, dealurile verzi sunt de obicei presărate cu vaci şi cai, dar acum nu văd niciun animal. Trec de garduri de lemn strâmbe şi-mi cobor geamul ca să inspir aerul rece, păşunile, bălegarul şi şeile de piele, parfumul ţinutului Kamuela. Bunicii mei aveau o fermă aici, unde obişnuiam să vin în vizită pe când eram copil şi să culeg căpşuni, să călăresc, să conduc tractorul. Era o lume ciudată, făcută din soare, frig, cowboy, plaje, vulcani şi zăpadă. Vulcanul Mauna Kea se vedea mereu în zare şi eu îi făceam cu mâna, crezând că oamenii de ştiinţă din vârful lui

[15] Cuvântul „king” din limba engleză, care în cazul de faţă este şi numele de familie al personajelor, înseamnă „rege”.

stăteau cu ochii aţintiţi asupra mea şi nu asupra planetelor tăcute.

Cotesc pe drumul neasfaltat şi trec de grajdul mai mic, de clădirea şcolii, înspre cămine.

Sunt nerăbdător să-mi văd fiica. Şi puţin nervos. Săptămâna trecută, când am vorbit cu ea, avea un ton ciudat. Când am întrebat-o ce era în neregulă, mi-a spus: „Preţul cocainei”.

— Nu, serios, ce altceva nu merge? am întrebat-o.

— Mai există şi altceva? mi-a răspuns ea.

Zicea că glumeşte. O glumă îngrozitoare, ţinând cont de situaţie.

Nu ştiu unde am greşit. Se pare că ceva la mine îi determină pe ceilalţi să vrea să se autodistrugă. Joanie şi bărcile ei de viteză, motocicletele, alcoolismul. Scottie şi ariciul de mare, Alex şi drogurile sau activitatea ei de fotomodel. Alex mi-a spus că prima dată când a luat droguri a fost ca s-o sperie pe maică-sa, dar poate că a făcut asta ca să vadă cum e să fie în locul mamei ei. Alexandra pare să-şi iubească şi să-şi dispreţuiască mama cu aceeaşi intensitate, dar problemele astea trebuie să dispară acum, sau cel puţin în viitorul apropiat. Nu poţi să ţii o supărare faţă de cineva care e pe moarte.

Mă gândesc la restaurantul acela, Buzz’s, al cărui manager mi-a spus că Joanie era sarea şi piperul locului. Sunt sigur că, dacă ar muri – că atunci când va muri –, o să-i pună poza pe perete, pentru că e genul ala de restaurant: cu poze ale legendelor locale şi ale patronilor morţi ce le bântuie pereţii. Mă întristează faptul că mai întâi trebuie să moară pentru ca poza ei să fie pusă pe perete, pentru ca eu să ajung să iubesc cu-adevărat totul la ea sau pentru ca Alex s-o ierte pentru orice ar fi făcut greşit.

Conduc încet pentru că drumul e plin de denivelări şi de hârtoape. Mă uit la Scottie, care doarme încă. Îmi place că şcoala n-a asfaltat drumul nici până acum.

Parchez maşina şi opresc motorul, în timp ce Scottie deschide ochii.

— Am ajuns, zic.

13

E ora zece seara. Supraveghetoarea dormitoarelor se uită la mine de parcă aş fi cea mai iresponsabilă persoană din lume.

E frig afară şi Scottie e în pantaloni scurţi, cu picioarele pline de semne de înţepături. Mă aflu într-un cămin şi am venit să-mi iau fiica acum, chiar dacă aş fi putut face asta în intervalul regulamentar. Suntem în uşa camerei supraveghetoarei; în spatele ei se vede un televizor. E îmbrăcată într-o cămaşă de noapte din flanel, oribilă, şi, din câte îmi dau eu seama, se uita la American Idol[16]. Mi-e teribil de jenă pentru noi toţi.

Ne conduce înspre casa scărilor şi Scottie o ia înainte, urcând câte două trepte deodată. O aud pe supraveghetoare cum abia respiră şi încetineşte pasul.

E bine că toată lumea doarme şi că locul nu arată ca un cămin din campus, când ora zece seara este momentul în care locurile de-abia se animă. Îi spun femeii că sunt impresionat.

Ştiu că asta este una dintre cele mai bune şcoli particulare din

Hawaii, şi, cu toate acestea, ai un sentiment plăcut atunci când constaţi că odraslele plecate de acasă se poartă cum trebuie.

— Încercăm să le facem să se simtă ca acasă, îmi spune ea.

Majoritatea copiilor care locuiesc cu părinţii lor se află în pat la ora asta sau citesc în linişte. La sfârşit de săptămână, situaţia se schimbă puţin, dar programa şcolară este atât de încărcată, încât studiul şi sportul le ţin ocupate toată săptămâna, aşa că pe la ora asta sunt deja epuizate.

---

[16] Emisiune de televiziune în genul *reality show* care prezintă o competiţie muzicală naţională, al cărei scop este găsirea unui talent muzical ce poate fi transformat într-un nou star. Este una din cele mai de succes emisiuni din istoria televiziunii americane, al cărei format a fost preluat de numeroase televiziuni din întreaga lume.

Dormitorul Alexandrei se află în capăt. Rămâne în dreptul scărilor, ţinându-se de balustradă şi arată înspre capătul coridorului.

Scottie o ia la fugă.

— Care e uşa ei? strigă ea.

— Vorbeşte mai încet, strig la rândul meu, şi femeia se încruntă auzindu-ne ţipetele.

Îmi spune că o să bată la uşă şi o să intre ea prima, în caz că Alex sau colega ei de cameră nu sunt într-o ţinută decentă.

O aşteptăm să-şi tragă sufletul şi să străbată coridorul. Mă uit la ceas. Când se apropie în cele din urmă de capătul coridorului, Scottie bate la uşă şi jur că femeia asta e cât pe-aci s-o lovească.

— Nu asta e uşa! spune ea.

În uşă apare capul unei fete şi eu îmi feresc privirea, în caz că ţinuta ei nu e decentă.

— Îmi pare rău că v-am deranjat, Yuki, spune supraveghetoarea. Am bătut la uşa greşită.

— Atunci pot să mă întorc înăuntru? Dormeam.

— Da. Întoarce-te în pat.

— Noapte bună, zic, uimit de cât de natural funcţionează lucrurile în reşedinţa asta.

Îmi imaginez şiruri de fete, cuibărite în aşternuturi, visând.

Supraveghetoarea bate la uşa corectă. Nu răspunde nimeni.

Fiica mea este cuibărită în aşternutul ei şi visează.

— O s-o trezesc, spune ea, ascunzându-se în întuneric.

Scottie îşi lungeşte gâtul, încercând să arunce un ochi în dormitorul surorii ei mai mari. Mă gândesc la ceea ce îi voi zice lui Alex. Cum îi voi spune că e pe punctul de a-şi pierde mama?

Cuvintele sunt stranii: să-ţi pierzi mama. Noi suntem pe punctul de a pietde o mamă. Soţia mea va fi moartă în curând.

Supraveghetoarea iese şi închide încet uşa în spatele ei.

— Doarme?

— Nu, spune ea.

Aştept să continue.

— Se îmbracă într-o ţinută decentă?

— Nu, spune ea. A rămas cu mâna pe clanţă. Alexandra nu este înăuntru.

O căutăm în baie, în camera de studiu, în camera de zi.

Ne uităm după ea în dormitoarele prietenelor ei.

Supraveghetoarea a intrat în panică, făcându-şi griji nu atât pentru siguranţa fiicei mele, cât pentru cum se va reflecta absenţa Alexandrei asupra ei. Vorbeşte întruna. Mă simt de parcă mi s-ar vinde ceva.

— Fetele trebuie să fie în dormitoare la ora şapte cel târziu, spune ea. (Ne îndreptăm către etajul inferior ca s-o trezim din somn pe încă o prietenă a Alexandrei.) Apoi studiază până la ora nouă. Fără jocuri, filme sau pălăvrăgeală zgomotoasă.

Scottie pare încântată de situaţie. Umflăturile ei roşii strălucesc în lumina fluorescentă de pe coridor. Pe tricoul ei scrie

VOTAŢI-L PE PEDRO, orice ar însemna asta, iar părul îi stă vâlvoi în unele părţi şi lipit de cap în altele. Pe o porţiune de lângă ureche, părul e lipicios de la o substanţă necunoscută.

A mâncat salată de fructe în avion şi buzele şi bărbia îi sunt pătate şi au culoarea cărnii crude. Aduce cu un animal lovit pe şosea, ceea ce mă face să încerc să mă prezint în ochii supraveghetoarei de parcă am fi la piaţă, întrecându-ne în abilităţile noastre de a avea grijă de cei tineri.

— Sunt sigur că e pe undeva cu o prietenă, zic, făcând ceea ce fac fetele.

— Vorbesc despre băieţi, spune Scottie.

— Ei, bine, noi avem o politică strictă în privinţa orei de culcare, astfel încât lucrul asta este inacceptabil.

— Şi ce-o să păţească? întreabă Scottie. O să-şi piardă privilegiile? Eu asta păţesc. Îmi pierd privilegiul de a mă uita la televizor, dar eu oricum îmi înregistrez emisiunile preferate cu Tivo[17]. Esther nu ştie ce înseamnă Tivo.

---

[17] Tip de *video recorder* digital, lansat în 1999, prin intermediul căruia se pot înregistra în mod automat emisiunile televizate. De asemenea, cu ajutorul său, programele vizionate în timp real pot fi întrerupte sau reluate pentru revederea unei scene anume.

— Şi eu folosesc Tivo, spune supraveghetoarea.

— Esther e persoana care venea să ne dea o mână de ajutor, îi explic eu.

— Încă mai vine, spune Scottie. Ea găteşte, ea face curat, ea îmi face masaj la spate.

— Scottie, nu fi caraghioasă.

— Nu sunt caraghioasă.

— Unde este prietena asta a ei? întreb eu. Pare că înaintăm pe un coridor fără sfârşit.

Supraveghetoarea se opreşte în cele din urmă în faţa unei camere. Bate la uşă şi intră, închizând uşa în urma ei. Rămânem acolo, uitându-ne la cele două nume de pe uşă, HANNAH şi EMILY, scrise cu carioca mov pe o hârtie glasată de culoarea levănţicii şi încercuite de flori galbene decupate din hârtie.

Cineva trebuie că şi-a petrecut mult timp să facă etichetele astea şi mă simt fericit la gândul că Alexandra are astfel de prietene.

Fete care desenează afişe şi fac decupaje complicate din carton, în formă de flori.

Supraveghetoarea iese din dormitor şi expresia de pe chipul ei îmi spune că nu are veşti bune.

— Nici Emily nu e înăuntru. Să ne întoarcem în dormitorul Alexandrei. Poate că s-a întors.

— Sau poate că acea colegă a ei ne va spune ce se întâmplă, zic.

Colega cedează. Ne ia ceva timp. Zice că Alex o s-o ia la palme dacă află că ne-a spus şi eu o asigur că fiica mea nu va face aşa ceva. Săraca. Nu-mi pot imagina două persoane mai puţin potrivite ca ele. Ea e o prostuţă cu părul în dezordine, care suferă de rinită alergică. În partea ei de cameră se află animăluţe de pluş aşezate pe o cuvertură bleumarin şi nu are nici afişe, nici vreo fotografie, nimic, de fapt, care să-i arate gusturile, nivelul de popularitate sau venitul părinţilor. Partea de cameră pe care o ocupă este o mărturie a singurătăţii ei, în timp ce partea ocupată de Alexandra e asediată de tribute aduse ei şi identităţii ei. Văd luciul pozelor şi posterelor cu băieţi care sar cu motocicletele peste grămezi de gunoaie. CD-

uri, farduri, haine, pantofi şi mai multe genţi decât i-ar trebui unei fete.

Eu, Scottie şi supraveghetoarea ne ducem pe terenul de fotbal. Nu ştiu ce vom găsi acolo şi cred că şi mie, şi ei ne e frică de asta. Ea şi-a pus o pufoaică peste cămaşa de noapte, iar eu îmi frec braţele ca să mă încălzesc cât de cât. Scottie mă ţine de mână în întuneric. Bucăţi din gazon au fost scoase, lăsând în urmă goluri, şi Scottie se împiedică de ele din când în când. Iarba e udă. Manşetele pantalonilor mei sunt jilave.

Mă uit la gleznele dezgolite ale lui Scottie. Ea expiră sonor, pentru că e foarte rece şi ea e fascinată de felul în care i se văd aburii respiraţiei.

În sfârşit, în depărtare, zăresc doi oameni care ţin în mână nişte chestii care par a fi nişte crose de golf. După aceea, văd o minge albă zburând prin aer, însoţită de strigăte de entuziasm.

Fiica mea joacă golf la lumina lunii, pe un teren de fotbal, cu prietena ei. Mă apucă nostalgia după o viaţă pe care n-am avut-o niciodată: internatul şi viaţa de adolescentă.

— Fetelor! strigă supraveghetoarea.

Fetele se întorc cu faţa spre noi.

— Alex! o strig. Părul i-a crescut mai lung de umeri şi chiar şi de la distanţa asta îi pot vedea frumuseţea chipului şi felul în care trăsăturile ei par să se completeze unele pe altele, în totală armonie.

— Tată?

— Alex, ţipă Scottie. Eu sunt.

Cealaltă fată o rupe la fugă, dar nu ajunge prea departe că se prăbuşeşte cu crosa de golf în mână. Mă duc la ea să văd dacă a păţit ceva şi o găsesc cu faţa în noroi şi corpul întins ca şi cum ar sta la soare. Mă aplec şi îmi aşez mâna pe spatele ei. Ea se întoarce cu faţa în sus, cu gura căscată şi ochii închişi, îmi dau seama că râde, şi-apoi realizez că e beată criţă. Atunci când reuşeşte să îngaime ceva, spune:

— Egalaţi-mă, afurisitelor!

Acum Alexandra a venit lângă noi şi se reazemă de mine, scuturându-se de râs.

— Ce faci aici, tată?

— Doamna Murphy, bolboroseşte cealaltă fată. Aţi venit să vă jucaţi cu noi? Un circuit de optsprezece găuri?

Ciclul se repetă. Fetele se abţin din râs pentru o secundă, înainte de a izbucni iar. Alexandra cade în genunchi.

— O, Doamne, spune ea. O, Doamne.

Scottie începe să râdă la rândul ei, imitând veselia beată a surorii ei.

— Optsprezece găuri, murmură prietena lui Alex printre râsete. Opt. Spre zece. Găuri.

— Fetelot!

Doamna Murphy nu conteneşte cu ţipetele. Nu ştiu ce aş putea face ca toate astea să înceteze şi noi să ne întoarcem la aetopott ca să prindem ultimul zbor, astfel încât eu să mă pot întoarce pe Insula Oahu, să-i adun pe toţi cei dragi şi să le spun că gata, s-a terminat. Joanie, războinica noastră, a pierdut bătălia.

Scottie e cea care reuşeşte să le potolească.

— Alex, spune ea. Mama o să se întoarcă acasă.

Alex se uită la mine să vadă dacă e adevărat şi eu îmi iidic privirea înspre cer. E o noapte frumoasă. Fără luminile din Oahu, stelele invadează cerul.

— Nu, spun. Nu e adevărat.

— Atunci ce se întâmplă? i s-a îmbunătăţit starea sau ce?

Alex se sprijină de crosa de golf şi zâmbeşte dispreţuitoare.

— Te iau acasă, zic. Mama nu e bine.

— S-o ia naiba pe mama, spune Alex. Loveşte aiurea cu crosa de câteva oti, cu hotărâre, după care o aruncă în aerul nopţii. Ne uităm cu toţii după ea şi-apoi împrejur, dar nimeni nu vede unde a căzut.

Când ajungem acasă, Scottie se duce din garaj direct în camera ei, fără un cuvânt. Eu o duc pe Alex în braţe. E foarte grea, de parcă ar avea membrele pline cu apă. Mă chinuiesc s-o duc în camera ei. M-aş putea opri s-o las să doarmă pe canapeaua de jos, dar vreau ca ea să doarmă în vechiul ei pat, care a fost patul meu cândva, şi o parte din mine se bucură să o care în braţe, aşa cum s-a cuibărit acum la pieptul meu ca un copilaş.

Îi scot pantofii şi o învelesc. Seamănă cu Joanie. O privesc un timp cum doarme. *Ce s-a întâmplat*? Propoziţia asta mi se tot învârte în minte. Ies din camera ei fără să cobor jaluzelele.

Mâine-dimineaţă, soarele va răsări peste Muntele Ko'olaus şi lumina o va păli drept în faţă.

14

Încerc să-i las lui Alex spaţiul şi timpul necesare ca să-şi ierte purtarea de aseară. Suntem în bucătărie şi ea bea o Coca-Cola şi mănâncă cereale care arată ca bobiţele de hrană pentru iepuri.

— Cum te simţi? o întreb.

Ea ridică din umeri, mestecă, după care îşi duce bolul la gură.

— Mama îţi dă voie să bei băuturi acidulate la micul dejun?

— Nu m-a văzut niciodată la micul dejun.

— Unde e Scottie? întreb.

Ridică din nou din umeri.

— Păi, ce să zic, Alex, mă bucur să te văd. Bine-ai venit acasă.

Ridică lingura în aer şi desenează cercuri cu ea, după care se ridică şi pune bolul în chiuvetă.

— Pune-l în maşina de spălat, zic.

Iese din încăpere, iar eu mă duc la chiuvetă, clătesc bolul şi-l pun în maşina de spălat. Ea reapare, vorbind la telefonul mobil. Are în braţe ochelarii de soare, o carte, un prosop şi încă o Coca-Cola.

— Alex, zic, aş vrea să stăm de vorbă.

— Mă duc să înot, spune ea.

— Bine, atunci o să vin şi eu să înot.

— Bine, spune ea.

În piscină, sare de pe un picior pe celălalt. Îşi lasă capul pe spate, după care îşi stoarce părul ud. Mă arunc în apă, sperând să stropesc împrejur, şi, când ies din nou la suprafaţă, ea se uită la apă dezgustată. Apa e rece şi norii acoperă soarele. Înot până la capătul celălalt al piscinei, printre frunze căzute din mangotier şi corpurile de culoarea scorţişoarei ale furnicilor.

— O să vină şi Sid, spune ea.

— Cine e Sid?

— Un prieten. O să-l cunoşti. Tocmai l-am sunat şi vine încoace.

— Ce prieten? De la internat?

— Nu, e de pe-aici. Din clasa mea de la Punahou. Îl cunosc de-un car de ani.

— O, zic. Foarte bine.

— Are nişte probleme. Probabil că va rămâne peste noapte şi o să aibă grijă de mine, din moment ce se întâmplă toată mizeria asta.

— Păi, ai aranjat totul de minune. Unde locuieşte?

— În Kailua, spune ea.

— Şi e posibil să-i cunosc pe părinţii lui?

— Nu.

Se uită în ochii mei.

— De-abia aştept să-l cunosc, zic.

Auzim cum se trânteşte uşa glisantă care duce la piscină.

Scottie iese alergând pe aleea de cărămidă, îmbrăcată întt-un neglijeu negru. Şi-a dat cu cremă albă pe tot corpul ei subţirel.

Îi face o poză lui Alex.

— Ce dracu', ţipă Alex. Dă-ţi jos lenjeria mea!

— Nu ţipa aşa la ea, zic.

— Păi, la dracu', şi-apus lenjeria mea pe ea.

— Şi ce dacă, Alex? în ordinea generală a lucrurilor, are chestia asta aşa o mare importanţă? (Mă uit la Scottie. Chiar are o mare importanţă. Neglijeul îi atârnă la piept şi între picioare.) Scottie, du-te înăuntru şi schimbă-te într-un costum de baie adevărat.

— De ce?

— În clipa asta, Scottie.

Îmi arată degetul mijlociu, în felul corect, aşa cum am învăţat-o eu, după care fuge înapoi în casă.

— Văd că te descurci de minune, spune Alex.

— Cred că importante aici nu sunt aptitudinile mele de părinte şi nici că Scottie s-a îmbrăcat cu lenjeria ta, ci faptul că te-am găsit beată la internat, unde te-ai dus ca să te pui pe picioare.

— Am băut şi eu puţin, tată, mare scofală! M-am pus pe picioare. Îmi merge foarte bine în ultima vreme, dar voi niciodată nu observaţi asta. Nimeni n-a zis nimic de faptul că mi-e mai bine sau despre piesa aia tâmpită în care am jucat, aia pe care nici macat nu v-aţi deranjat să veniţi s-o vedeţi. Aşă că ce dacă m-am îmbătat exact în seara în care s-a întâmplat să apari tu? Ce dacă?

— Calmează-te, zic. Fă un efort să te stăpâneşti şi să te calmezi.

— Mai prinde-te şi tu cum stau lucrurile, tata, spune ea.

— Ce lucruri?

— N-ai idee de nimic. Vreau să mă întorc la şcoală.

Îşi dă capul pe spate, ca să-şi cufunde în apă părul lung şi castaniu. Când bărbia îi revine în poziţia normală, părul îi e neted şi lucios. Se aşază pe o treaptă a piscinei şi începe să culeagă furnicile din apă, aliniindu-le pe marginea bazinului.

— De ce şi-a dat Scottie cu crema aia pe tot corpul? mă întreabă.

Îi spun toată povestea: ariciul de mare, meduzele, Lani Moo.

— Asta e-o nebunie, spune ea.

— Ttebuie să-mi dai o mână de-ajutor cu ea.

Îmi întind btaţele pe cărămida caldă a terasei, bătând apa cu picioarele.

Ea coboară de pe tieapta bazinului şi se scufundă din nou, iar când revine la suprafaţă, are o frunză mică în formă de diamant lipită de păr. O iau şi o aşez pe apă.

— Poate că o să vorbesc eu cu ea, spune Alex. Îşi lasă capul într-o parte şi închide ochii. Aşa cred. Mă rog. Cineva trebuie s-o facă şi pe-asta.

— Mi-ar plăcea să faci asta. Dar să ştii că nu mai poţi să te răsteşti la ea de-acum înainte. Eşti idolul ei şi n-ai niciun motiv să tipi, chiat dacă s-a îmbrăcat cu lenjeria ta. Şi, oricum, ce faci cu genul ala de lenjerie?

— Mama mi-a dat-o, spune ea. Nici măcar n-o port.

— Asta-i bine, zic. Mda. Să te porţi frumos cu ea.

— Poate că da. Poate că nu. Nimeni nu s-a purtat frumos cu mine şi uite ce bine m-am descurcat. Sunt la fel de

puternică precum un bou. Îşi scoate un braţ din apă şi-şi încordează bicepsul.

Gestul ei mă emoţionează, după care mă întristează, pentru că nu ne mai permitem să glumim. Viaţa nu e amuzantă în momentul asta. S-ar putea să nu mai fie niciodată. Trebuie să-i spun asta.

Alex se întoarce şi se sprijină de marginea piscinei, lăsându-şi partea inferioară a corpului să plutească. Mă gândesc la ilustratele alea. De ce oare i-a permis Joanie să pozeze pentru ele?

— Starea mamei tale nu e deloc bună, Alex.

— Evident, spune ea.

— Ai grijă ce spui. Nu vrei să spui lucruri pe care le-ai putea regreta, ca noaptea trecută. Nu se va mai trezi. Doctorii vor înceta să mai aibă grijă de ea. Înţelegi ce-ţi spun? Renunţăm.

Rămâne nemişcată.

— Ai auzit ce-am spus? Vino la mine.

— De ce? Ce vrei?

— Nimic. Voiam doar să te consolez.

— Zău? Pe bune?

— De ce tipi?

— Trebuie să plec de-aici! Loveşte apa cu palmele şi tresare atunci când se stropeşte pe faţă. Încetează! ţipă ea.

Faţa îi este roşie şi udă.

— Ce să încetez? zic. N-am zis nimic, îşi acoperă obrajii cu palmele.

— Alex… încerc s-o trag spre mine, dar ea mă respinge.

— Nu înţeleg ce se întâmplă, spune ea.

— Ne luăm la revedere. Asta se întâmplă.

— Nu pot.

Inspiră de două ori, repede şi sonor, după care încep să-i tremure umerii.

— Ştiu, zic. O să ne ajutăm unii pe alţii ca să trecem cumva peste asta. Nu ştiu ce altceva să fac.

— Dar dacă totuşi îşi revine?

— O să-l rog pe doctorul Johnston să stea de vorbă cu tine.

O să înţelegi. Mama a vrut aşa. Vezi tu, are un testament biologic în care scrie că trebuie să procedăm astfel.

— Chestia asta e aşa de ciudată. Lacrimile i se pteling pe obraji şi respiraţia îi e întretăiată. De ce naiba a ttebuit să-mi dai vestea asta în piscină?

— Ştiu, aşa e. S-a întâmplat, da?

— Nu pot să-i fac faţă acum, strigă ea.

— Ştiu. O să mergem s-o vedem. Ce-ar fi să mergem chiar acum? Putem să mergem s-o vedem acum.

— Nu, spune Alex. Am nevoie de puţin timp.

— Bine, zic. Noaptea ttecută m-am gândit la prietenii noştri. Sunt oameni care ar trebui să ştie ce se întâmplă. Şi m-am gândit că ar trebui să-i anunţ pe prietenii noştti, dar cred că ar trebui să fac asta faţă în faţă. Ştii şi tu, din respect pentru ei. Din respect pentru mama ta. Poate ai putea să vii cu mine?

Fără vreun motiv anume, în tot timpul asta ne-am deplasat spre centrul piscinei şi ne menţinem la suprafaţă bătând apa cu picioarele şi dând din braţe. Îmi dau seama că a început să obosească.

— Putem să vorbim despre mama ta cu prietenii noştri, în felul asta, o să ne consolăm unii pe alţii şi-o să-i aducem ei un omagiu.

Alex izbucneşte în râs.

— Ştiu, sună siropos. N-o să facem asta decât pentru prietenii ei apropiaţi, pentru Barry şi pentru bunicii tăi. Chiar dacă tot ce vom face va fi să le spunem ce se întâmplă. Nu trebuie să şi rămânem mult la ei, dar aş vrea să le dau vestea faţă în faţă.

— Nu de asta râdeam, spune ea.

— Deci o să vii cu mine? Putem trece întâi pe la Racer şi-apoi mergem acasă la bunicii tăi. M-am gândit mult la asta – cui să-i spun – şi am redus lista la familia noastră şi la oamenii care o iubesc şi o cunosc cel mai bine.

Noaptea trecută am parcurs lista cu nume şi m-am uitat la jumătatea cealaltă a patului, unde cele două perne ale lui Joanie erau puse una peste alta, exact aşa cum îi place ei. Nu sunt obişnuit să dorm singur şi, deşi acum am mult mai mult

spaţiu, rămân pe partea mea şi nu mă întind niciodată peste partea ei. Ăsta e locul unde obişnuiam să ne uităm la televizor şi să vorbim despre cum ne-am petrecut ziua, iar momentul asta din noapte era cel în care ne dădeam seama cât de bine ne cunoaştem şi cum nimeni altcineva n-ar putea să ni se alăture şi să ne înţeleagă.

— Dacă cineva ar înregistra conversaţia asta? râdea ea. Ar crede că suntem nebuni.

Dar îmi amintesc şi de toate nopţile în care ea rămânea în oraş până târziu, cu prietenele ei. Când în cele din urmă se băga în pat, abia se ţinea pe picioare şi mirosea a tequila sau a vin. Se întorcea acasă la ore foarte târzii şi uneori nici măcar nu era beată. Se furişa în pat în tăcere, cu graţie, cu pielea mirosindu-i a parfum de gardenii. Mă întreb dacă nu cumva o parte din mine se bucura că ea era ocupată, permiţându-mi astfel să mă concentrez asupra muncii mele, atât de prins de crearea propriei mele moşteniri în loc să fi preluat moştenirile celor care trăiseră înaintea mea. Da. Probabil că o parte din mine se bucura că eram lăsat în pace.

Alex e palidă şi răsuflă greu. Se uită la mine cu atâta suferinţă în ochi, ca şi cum m-ar ruga ceva. *Nu pot să te ajut*, aş vrea să-i spun. *Nu ştiu cum să te ajut*.

— Stai aşa, zic.

Ea ezită, apoi se agaţă de umerii mei aşa cum făcea altădată, înot înspre capătul puţin adânc al pisicinei, trăgând-o după mine. Soarele apare, după care se ascunde repede din nou. Apa din piscină este închisă la culoare, asemenea valurilor oceanului.

— Hai să mergem cu toţii la Racer, din moment ce stă aşa de aproape, apoi la bunici, şi pe urmă la spital. E un traseu bun.

— Nu văd care ar fi rostul, spune Alex. Dă-le telefon şi gata. Nu vreau să vorbesc despre mama cu toată lumea. E o tâmpenie.

— Alex, din orice cauză v-aţi fi certat de Crăciun, trebuie să o laşi baltă. N-are nici-o însemnătate. O iubeşti pe mama.

Şi mama te iubeşte. Treci peste asta.

— Nu pot s-o las baltă, spune ea.

— De ce? Ce ar putea fi atât de grav?

— Tu, spune ea. Tu eşti motivul pentru care m-am certat cu ea.

Soarele apare din nou. E plăcut să-i simt căldura pe umeri.

— Eu sunt motivul pentru care v-aţi certat?

— Nu, spune Alex. Eram supărată pe ea din cauza faptului că greşise faţă de tine. Lat tu îi eşti atât de devotat în continuare.

Se uită la mine, apoi îşi pleacă privirea asupra apei. Te înşela, tată.

Îi utmăresc expresia feţei. Rămâne nemişcată şi neutră, cu excepţia nărilor, care i se mişcă puţin, din cauza enervării. Apoi aud un zgomot, ca atunci când cineva apasă repede aceeaşi tastă la maşina de scris şi mă uit în sus unde un elicopter se ridică deasupra muntelui Olomana. Planează deasupra pantelor ce duc la vârf.

Ar trebui să simt ceva acum, un fior adânc sau o senzaţie de căldură intensă sau una de apă îngheţată curgându-mi prin vene, dar singurul lucru pe care îl simt este că ştiam deja ceea ce mi s-a spus. E ca şi cum panica s-ar fi instalat în interiorul meu. Îmi vine în minte biletul albastru şi-atunci dau aerul afară cu putete.

— Ţi-a spus ea asta? o întteb. I-ai prins tu împreună?

— Nu. Adică, oarecum. I-am prins oarecum.

— Povesteşte-mi, zic. Hai, spune-mi. Povestea asta e fantastică.

Mă ridic şi mă aşez în fund pe marginea bazinului. Ea face la fel şi-acum picioarele noastre se bălăngăne în apă.

— Venisem acasă de Crăciun, normal, spune ea, şi mă duceam cu maşina la Brandy acasă, când am văzut-o cu el.

— Cu maşina? Unde erai? Unde te duceai cu maşina?

— Pe bulevardul Kahala. Mă duceam acasă la Brandy.

— Şi cum aşa, ai văzut-o pur şi simplu mergând alături de un bărbat şi ai presupus că era ceva între ei?

— Nu, mă duceam înspre Black Point şi i-am văzut pe aleea din faţa unei case. Era casa lui.

— El locuieşte în Black Point?

— Aşa cred, spune ea.

— Aşa, şi mai departe?

— Îşi ţinea mâna pe spatele ei şi o conducea înăuntru. Sau pe o poartă care dădea în curte.

— Şi-apoi?

— Şi-apoi nimic. Ea a intrat în casă. Mâna lui era pe spatele ei.

— Şi ce-ai făcut?

— Am condus în continuare până la casa lui Brandy şi, când am ajuns, i-am spus ce se întâmplase şi, de fapt, am vorbit despre asta toată ziua.

— Mamei tale i-ai zis ceva despre asta? De ce nu mi-ai spus mie?

— Nu ştiu. Tot ce-am vrut a fost să plec. Îmi făcea rău s-o văd în preajma ta. Eram aşa de supărată pe ea şi îmi părea aşa de rău de tine! Chiar m-am întors la şcoală crezând că asta era.

Că o terminasem cu ea. Ea ştia că eu ştiu. De-asta m-a trimis din nou acolo. Nu voia să mă întorc. (Alex îşi trage genunchii la piept.) Apoi aveam de gând să te sun şi să-ţi spun totul, dar a intervenit accidentul şi n-am mai vrut să-ţi spun. Cred că voiam să aştept până se întorcea acasă.

— Îmi pare rău, Alex. N-ar trebui să ai de-a face cu astfel de probleme.

— Nu mai spune, zice ea.

— Eu nu pot… noi nu putem să fim supăraţi pe ea acum.

Nu spune nimic. Privim elicopterul cum se tot învârte în jurul aceluiaşi punct.

Alex ridică din umeri.

— Nu ştiu.

— Cum a aflat că ştiai?

— I-am spus că nu mai pot s-o văd în ochi şi că ştiam ce făcea. Cu toate astea, niciodată nu i-am spus nimic pe şleau.

Ne-am luat la harţă. Şi-apoi am plecat. Şi toată lumea s-a bucurat că plecasem iar.

— Alex, trebuie să ne înţelegem unii cu alţii.

Se uită într-o parte, ceea ce de obicei înseamnă că e de acord.

— Trebuie să ştiu cine e el, zic.

Alex se lasă să alunece înapoi în apă. O urmez, lăsându-mă în jos până pe fundul bazinului. Ne cufundăm amândoi lăsând mult în urmă suprafaţa apei, ne mişcăm braţele şi picioarele în cercuri mărunte. Părul i se mişcă uşor pe deasupra capului.

Apa din piscină sclipeşte în jurul corpului ei. Cu un deget de la picior, ating fundul piscinei. Ne uităm unul la altul până când un şir de balonaşe îi ies din gură. Se ridică şi eu o urmez la suprafaţă ca să pot respira.

— Mă duc la familia Mitchell, zic. Vrei să vii cu mine?

— Ca să ce? mă întreabă ea.

— Ca să le spun de mama şi să-i întreb cine e tipul.

— Trebuie să-l aştept pe Sid, spune ea.

Ieşim din piscină şi probabil că eu arăt rău, pentru că fiica mea mă întreabă întruna dacă mă simt bine. Ne ducem înapoi în bucătărie, unde eu rămân în picioare lângă blatul de lucru, cu apa şiroindu-mi din şort până pe podea. Scottie îşi pune îngheţată pe un covrig şi îi văd vârful limbutei cum iese din colţul gurii în timp ce scotmoneşte după îngheţată în cutie, îmi vine să plâng. Alex îmi atinge încheietura mâinii şi eu tresar, după care mă uit la ea şi zâmbesc; dar buzele îmi tremură.

— Mă duc la soţii Mitchell, zic din nou.

Esther intră în bucătărie cu un vraf de şervete de bucătărie în braţe. Se uită la fete, după care se uită la mine. Trebuie că sunt palid. Probabil că par teribil de pierdut, pentru că ea dă din cap şi plesneşte din limbă. Pune şervetele într-un sertat.

Îi şopteşte ceva lui Alex la ureche, după care vine drept spre mine. Eu mă dau un pas înapoi, dar ea mă apucă de cap şi mă trage la pieptul ei. Îi fixez cu privirea pieptul, îngrozit, dar apoi cedez şi, pentru prima dată, plâng cu-adevărat, ca şi cum de-abia acum aş fi realizat ce se întâmplă cu soţia mea, cu mine şi cu familia asta. Soţia mea nu se va mai întoarce, soţia mea nu m-a iubit, şi toate au tămas acum în grija mea.

15

Opresc maşina pe aleea circulară din faţa casei familiei Mitchell. Curtea lor e plină de ferigi albe şi de flori de ceai.

Până şi coloanele care sprijină acoperişul locului de parcare sunt fertile, cu viţa-de-vie groasă ca o sfoară înfăşurată pe stâlpii albi.

Alex mi-a spus să le aduc pateuri şi prăjituri de la brutărie, dar cred că vrea de fapt să-i rămână ei ceea ce nu se va mânca. Poate să mănânce o cutie-ntreagă de gogoşi *malasadas*.

Urc scările ducând cutia de pateuri în braţe, ceea ce pare să-mi cam ştirbească din autoritate. Nu i-am sunat să le spun că vin, ca ei să nu-şi poată pregăti dinainte răspunsurile.

— E cineva acasă? Mă uit prin uşa de plasă. Intru şi strig în sus pe scări. Sunt eu, Matt.

Ei coboară în acelaşi timp, cu feţele îmbujorate. Mark şi

Kai Mitchell sunt prietenii noştri, dar amândoi sunt prieteni mai buni cu Joanie decât cu mine. Mark e în pantalonii de pijama şi pare să se ruşineze de asta. Probabil că tocmai au făcut sex, deşi cumva mă îndoiesc. Oamenii căsătoriţi nu fac sex dimineaţa – sunt foarte sigur de asta.

— Dormeaţi încă? îmi pare rău.

Kai respinge afirmaţia mea cu o mişcare a mâinii.

— Nu, ne certam doar. Vino. Ia loc. Vrei nişte cafea?

— Sigur, zic. Am adus prăjituri şi pateuri.

Îmi depun ofranda pe masa din bucătărie, dar Mark scutură o cutie cu cereale.

— Integrale, spune el.

— Aha.

Se aşază amândoi cu cafelele, cerealele integrale şi o cutie de vitamine în faţă. Pe masă se află un vas de porţelan în formă de vacă, umplut cu un amestec de lapte şi smântână din care îmi torn puţin în ceaşcă.

— De ce vă certaţi? îi întreb.

— Pentru o prostie, spune Mark.

— Nu e o prostie. El vrea să dea petreceri şi să invite oamenii pe la noi, dar cine va trebui să facă toată treaba? Eu.

— Dar ce vreau eu să spun este că tu nu trebuie să faci nimic. Nu trebuie să faci curat, să te duci la cumpărături şi să-ţi iei haine noi sau să te gândeşti la vreun fel anume de cocteiluri. Pur şi simplu aş invita oamenii pe la noi şi am bea şi ne-am distra şi noi.

— Nu e chiar aşa de simplu.

— Ba este! Exact asta vreau să spun.

— Of, Doamne, spune Kai. E Joanie… E totul în regulă cu Joanie? Noi stăm aici şi batem câmpii…

— Da, zic. Adică acum e bine.

Mă opresc din vorbit, imaginându-mi chipurile lor atunci când le voi da vestea. Vreau ca totuşi să poată să-şi mănânce cerealele în continuare. N-am niciun chef de condoleanţe, oferite sau primite, dar îmi dau seama că n-o să pot face acelaşi lucru cu toţi cei de pe listă.

— Încerc să lămuresc câteva lucruri, zic. Mă uit la Kai. Să închei un capitol, adaug.

— Sigur, spune ea.

Mark tace. Pot să treacă ore în şir fără ca el să scoată un cuvânt. Pare că e în permanenţă uimit de viaţă.

— Cine e? întreb.

Îşi duc amândoi cănile la buze pentru un moment mult prea lung. Mark se întinde după o prăjitură cu cremă şi-şi îndeasă în gură o bucată mare din ea.

— Îl iubeşte? Cine e?

Kai îşi mişcă mâna pe deasupra mesei, astfel încât aproape că o atinge pe a mea.

— Matt, spune ea.

— Ştiu că situaţia asta este neplăcută pentru voi amândoi şi-mi pare rău că vă pun în postura asta, dar trebuie să ştiu.

Aş vrea tare mult să ştiu cine i-o trăgea neveste-mii. Şi-aşa, pe nepusă masă, îmi dau seama că, dacă altădată eram un om cald, acum sunt unul foarte rece.

Kai îşi retrage mâna.

— Eşti supărat, spune ea.

— Pe naiba. Îmi bag un pateu în gură ca să nu mai vorbesc, dar tot mai adaug: Pe naiba nu sunt.

— De-asta… spune Kai încet.

Ochii lui Mark se lărgesc de uimire.

Eu mestec coca cremoasă. E aşa de gustoasă, că aproape îmi vine să zic ceva despre ea.

— De-asta ce? Ce e de-asta?

Nimeni nu scoate un cuvânt. Zâmbesc pentru că acum e rândul lui Kai să fie în dificultate.

— De-asta m-a înşelat? Pentru că vorbesc cu gura plină?

Sau pentru că înjur? Pentru că sunt o gură spurcată cu maniere de căcat?

— Uau, spune Kai, scuturând din cap. Cred că ar trebui să discutăm altă dată. Cred că trebuie să te calmezi.

Mă uit la Mark.

— Nu mă mişc de-aici.

— Nu-l cunoşti, spune Mark.

— Oh, nici măcar să nu încerci, Mark, spune Kai. Eşti prietenul ei. Să-ţi fie ruşine.

— Sunt şi prietenul lui Matt, spune el. Şi asta este o situaţie specială.

Kai se ridică în picioare.

— Asta e trădare.

— Hei, nu te supăra, zic. Trădare? Şi cu mine cum rămâne?

Ea m-a înşelat pe mine. Sau ai uitat?

— Ascultă, spune Kai. Îşi reazemă cotul de masă şi-şi aţinteşte un deget asupra mea. Nu e vina ei. Are şi ea nevoile ei.

Se simţea singură.

— Chestia asta dura încă la momentul accidentului?

Mark dă din cap că da.

— Cine e individul? întreb eu din nou.

— Eu nu m-am băgat în povestea asta, spune Mark. De câte ori Kai zicea ceva despte asta, eu ieşeam din cameră.

— Şi tu ai înghiţit totul, pun pariu, îi zic lui Kai. E rândul meu să-mi aţintesc degetul asupra ei: Probabil că ai încurajat-

o să aibă o aventură, ceea ce a adăugat puţin dramatism vieţii tale, fără ca tu să trebuiască să-ţi asumi vreun risc.

— Eşti îngrozitor.

Kai îşi însoţeşte acuzaţia de un oftat, dar nu ţine.

— Pe cine protejaţi voi, mai exact? zic. Joanie nu are nevoie de protecţia voastră. Durerea mi se înfige în fundul gâtului:

O să moară.

— Nu spune asta, zice Kai.

— Nu-şi va mai reveni. Starea ei s-a înrăutăţit. Îngrijirile medicale vor înceta.

Kai începe să plângă şi eu mă simt uşurat. Îmi canalizez emoţiile înspre consolarea ei şi la fel face şi Mark.

— Îmi pare rău, zic. E clar că sunt supărat. Nu vreau să-mi vărs nervii pe voi.

Kai dă din cap – în semn că e de acord cu mine, bănuiesc.

— Îl iubeşte? o întreb.

Mark se uită la mine cu o privire goală. Îmi dau seama că n-are nici cea mai vagă idee. Asta ţine de domeniul feminin.

— Cum poţi să întrebi cine e, acum că ea o să moară? spune

Kai. Cui îi pasă? Da, îl iubeşte. Era înnebunită după el. Urma să-ţi ceară divorţul.

J i

— Încetează, Kai, spune Mark. Ce dracu’. Taci odată.

— Urma să-mi ceară divorţul? Vorbeşti serios?

Mă uit când la unul, când la altul.

Kai plânge cu faţa în palme.

— Nu trebuia să fi spus nimic. Mai ales acum. Ce mai contează acum?

— Dar e adevărat?

— Îmi pare rău, Matt, spune ea. Îmi pare rău. Nu ştiu unde mi-a fost capul.

Mark închide ochii şi inspiră adânc, îndepărtându-se uşor de soţia lui.

— Deci Joanie avea o aventură, zic. A avut o aventură şi îl iubeşte pe bărbatul asta, şi nu pe mine. Soţia mea e pe moarte, eu sunt o epavă şi voi tot nu mi-aţi spus cine e tipul.

— Brian, spune Mark. Brian Speer.

Mă ridic în picioare.

— Mulţumesc.

Kai plânge în continuare. Chipul ei scăldat în lacrimi îmi aminteşte de Luke, fiul lor, şi de cum arată el atunci când plânge, îmi aduc aminte că, pe vremea când era puţin mai mic decât e Scottie acum, nu răspundea decât dacă îl strigai Omul-Păianjen. Până şi profesorii lui cedaseră în faţa toanei asteia şi, atunci când ridica mâna în clasă, ei spuneau: “Da, Omule-Păianjen?”

Eu sunt cel care l-a făcut până la urmă să renunţe la chestia asta şi să răspundă la numele lui adevărat. Metoda mea a fost – şi aşa a rămas şi până în ziua de azi – secretul nostru. Nici Luke nu sunt sigur că îşi mai aduce aminte de ea.

Ies din bucătărie, luându-mi prăjiturile înapoi şi mă gândesc de câte ori i-am văzut pe soţii Mitchell în anul care a trecut şi cum ei n-au dat niciodată nici cel mai mic semn că ar şti de vreo problemă existentă între mine şi Joanie. E ruşinos. Mark mă conduce până la uşa de la intrare. O deschide şi se apleacă, iar eu ies fără să-i spun nimic. Nu cred că voi mai vorbi cu ei multă vreme de-acum încolo.

Mă duc la maşină şi mă gândesc la noaptea în care l-am dezvăţat pe Luke de prostul lui obicei. Joanie şi cu mine venisem în vizită la cină, iar eu eram afară, scotocind prin curtea soţilor

Mitchell. Luke încerca să prindă broaşte. Într-o mână ţinea plasa de adunat frunze din piscină, în cealaltă figurina Omul-Păianjen, iar eu începusem să mă descurajez.

— Uite, Luke, am spus. Uite una chiar aici.

Luke s-a întors să se uite, dar apoi şi-a luat seama şi a privit drept înainte.

— Luke, am zis eu din nou. Părinţii lui pălăvrăgeau cu

Joanie la bar. Tocmai fumaseră nişte iarbă, toţi trei, şi acum erau gălăgioşi şi caraghioşi. M-am aşezat în genunchi lângă

Luke. Hai să-ţi spun ceva, i-am zis. Omul-Păianjen are vagin.

Luke s-a uitat la mine şi-apoi la figurina din mâna lui.

— Uite, i-am zis, arătând spre vintrele Omului-Păianjen.

Nici-o umflătură. N-are nimic acolo, vezi?

Şi-a trecut degetele peste vintrele de plastic.

— Omul-Păianjen e un ratat. Ceilalţi supereroi râd de el că e poponar. Îi zic: “Fugi de-aici, poponar roşu şi lipicios ce eşti”.

Nu-mi dădeam seama de ce îi spuneam lucrul asta, dar apoi am auzit râsetele de drogaţi plini de aere ale părinţilor lui şi am ştiut motivul.

Luke s-a uitat la păpuşa lui.

— Tot mai vrei să-ţi spun Omul-Păianjen?

A clătinat din cap.

Părăsesc cartierul Nu’uanu şi, în timp ce mă întorc către autosttada Pali, doar două gânduri îmi răsună în minte: *Soţia mea o să moară şi numele iubitului ei este Brian Speer*.

16

A venit Sid. E înalt şi deşirat. Când Alex a făcut prezentările, el a zis: “Care-i treaba?” şi mi-a luat mâna, m-a tras la pieptul lui, m-a bătut pe spate şi m-a împins înapoi.

— Să nu mai faci chestia asta niciodată, i-am zis, şi el a izbucnit într-un râset ca un sughiţ.

Din nu ştiu ce motiv, am rămas cu toţii în picioare pe peluză, dar, încă de când a ajuns, i-am oferit ceva de băut, mai mult din obişnuinţa pe care o am faţă de oaspeţi. I-am turnat 7-Up într-un pahar şi faptul de a-l vedea cu paharul şi şerveţelul de cocteil în faţă a făcut ca lucrurile să pară ridicol de formale, ca şi cum mi-aş fi întâlnit viitorul ginere pentm prima oară, ceea ce sper să nu fie cazul.

Alex e tăcută în preajma lui, relaxată, şi mie mi-e jenă pentru ea.

— Alex, mai vrei să mergi cu mine până la Racer şi-apoi acasă la bunici? O să plec în curând, aşa că…

— Cunoşti o persoană pe nume Racer? întreabă Sid.

— Am zis că vin, spune ea. Venim amândoi cu tine. Se apleacă spre Sid şi el se uită cu atenţie prin casă, după care îi culege ceva de pe umăr.

Mă uit la pantofii lui Sid. Sunt surprinzător de curaţi şi de albi.

— Nu e nevoie să vină şi el, zic. Asta nu e treaba lui.

— Eu vreau să fac orice vrea Alex să fac, spune el. Sunt la dispoziţia ei.

— El ştie cu ce treabă ne ducem noi acolo?

— Da, spune Alex. Ştie tot.

Mă străbate un fior de gelozie neaşteptat.

— Cred că asta este o problemă de familie, zic. Săptămâna care urmează, sau perioada asta, oricât de lungă sau de scurtă va fi ea, este o problemă de familie.

— Tată, ţi-am zis că o să fie şi el aici. Las-o baltă, da? O

să mă port mult mai civilizat cu el prin preajmă, crede-mă.

Sid îşi desface larg braţele şi ridică din umeri.

— Ce pot să spun?

Mă uit la Alex, sperând că-mi va simţi dezamăgirea.

— Tu nu trebuie să mergi la şcoală? îl întteb pe Sid.

— Ttebuie când am eu chef, spune el.

— Bine. Du-te şi adu-o pe Scottie. Hai să mergem odată.

Scottie s-a aşezat pe locul din faţă, Alex şi Sid pe bancheta din spate. Scottie n-a fost niciodată aşa de tăcută. Observ că şi-a lăsat acasă aparatul foto şi albumul cu colaje.

— Îl ştii pe E.T.? întreabă Sid. Îţi mai aduci aminte de E.T.?

Mă uit în oglinda retrovizoare, pentru că n-am nici cea mai vagă idee cu cine vorbeşte. E neras şi are ochii de un albastru-închis. Se uită pe geam, fără să se adreseze cuiva anume.

— Ce voiau aia? întreabă el. De ce-au venit E.T aia pe planeta Pământ, la urma urmei?

— Nu-l băgaţi în seamă, spune Alex. Aşa face el când se urcă într-o maşină. E ca un Seinfeld drogat.

— Cine e E.T? întreabă Scottie.

— Nu ştiu, zic.

N-am chef să stau să-i explic. Intru în cartierul Lanikai şi zăresc casa lui Racer, un bun prieten al nostru, mai ales al meu, deşi nu prea mai suntem aşa de apropiaţi. Trebuie să dau ocol cartieiului ca să ajung la casa lui, pentru că sttada e cu sens unic. Sunt tentat s-o iau pe sens interzis, pe şoseaua goală, dar nu fac asta. Îmi plac liniştea străzii şi nisipul alb suflat de vânt pe asfalt. Aspectul ei părăsit mă face să mă simt ca şi cum aş fi supravieţuit unei încercări.

— Şi dacă E.T. Era prostul planetei? spune Sid. Dacă toţi muritorii de rând ar pleca pe o altă planetă şi să zicem că Screech sau Don Johnson ar fi aia lăsaţi în urmă? Extraterestrii şi-ar face o impresie total greşită despre noi.

— Fascinant. Parchez pe alee. Voi, filosofilor, rămâneţi în maşină. Mă întorc imediat.

Înconjur casa până la intrarea din spate şi sunt surprins să-l găsesc pe Racer aşezat pe terasa îngustă de ciment. E în halat de baie şi ţine între palme o cană cu cafea aburindă,

uitându-se în zare la plajă, la reflux şi la onduleurile mici ale valurilor.

Când mă vede, îmi zâmbeşte obosit, deloc surprins de vizita mea.

— Racer, zic.

Mă duc la masă şi trag un scaun de sub ea, dar locul e ud.

— Hei, Matt, spune el, şi se uită la scaunul ud. Putem să intrăm.

Se ridică şi văd că spatele halatului lui e ud leoarcă de la scaun.

Mergem în bucătărie, unde îmi toarnă o ceaşcă de cafea.

— Mersi, zic. Ai nişte lapte cu frişca?

— Nu, spune el.

— Nu-i nimic, zic.

Începe să caute prin dulapuri.

— S-ar putea să avem chestia aia praf. Nu reuşesc să găsesc nimic în casa asta. Noe. Ea a aranjat totul. Am rămas fără lapte.

— Ce mai face Noe?

Se aşază la masa din bucătărie.

— Am anulat nunta. Ea s-a mutat de-aici.

— Cum? Vorbeşti serios? De ce?

Racer bate darabana în masă. Pe o pagină de ziar se află câteva fructe de mango care au pete maronii.

— Nu era în regulă. (îşi ţine capul în mâini.) Părinţii mei n-o plăceau. N-au zis niciodată nimic, dar eu ştiam că n-o plăceau şi nu puteam să trec peste asta. E bonă, ştiai? Şi dansatoare. Pur şi simplu provine dintr-un alt mediu, înţelegi?

Mă gândesc la familia lui, o altă familie de proprietari de plantaţii, moştenitori ai unei averi făcute de pe urma zahărului.

Şi, cu toate astea, părinţii lui sunt atât de calzi, e puţin probabil ca ei să nu se fi ataşat de Noe. Asta e chestia cu societatea din

Hawaii. Nu există prea mulţi snobi.

— N-ar trebui să conteze, dar contează, înţelegi?

— Desigur, desigur, zic.

— Simţeam că fac o alegere proastă. Dar totul e în regulă.

Va fi în regulă. N-a fost să fie. (Ochii lui privesc prin mine, după care se întorc şi se concentrează asupra mea.) Ai trecut pe-aici doar ca să mă saluţi?

Mă uit la fructele de mango şi iau o înghiţitură din cafeaua neagră.

— Mda, nu te-am văzut de ceva timp. M-am gândit să mă optesc o fugă în drum spre… fac semn cu mâna înspre Kailua.

Casa lui, îmi dau seama, nu se află în drum spre nimic. E

O fundătură.

— Ea cum se mai simte? întreabă el.

— E bine, zic.

Nu l-am văzut niciodată pe Racer afectat de ceva anume şi parcă n-aş vrea să fiu indiscret; pierderea logodnicei lui e cumva un moment important. Nu vreau să-i perturb durerea înlocuind-o cu o durere şi mai mare. Mă gândesc la faptul că părinţii lui nu o plac pe Noe, că eu nu îl plac pe Sid, că tatăl lui Joanie nu m-a plăcut pe mine.

— Prinţesa Kekipi, zic. Ştii că s-a măritat împotriva dorinţei părinţilor ei. Cu toţii facem asta, cred. Trebuie să faci ceea ce vrei tu să faci.

Racer dă din cap că da.

— Nu e prea târziu.

— Nu e, zic.

Îşi lasă umerii în jos. Mă întreb ce o să facă.

— Oricum, fetele mele sunt în maşină şi m-aşteaptă.

Mă ridic să plec, deşi n-am băut decât câteva înghiţituri de cafea. El nu pare să observe cât de absurd de scurtă este vizita asta, nici cât e de lipsită de sens. Mă conduce până la uşa de la intrare. Pe canapea văd un pled împletit, o sticlă de vin pe măsuţa de cafea, alături de un ghid TV deschis în paginile căruia anumite emisiuni au fost încercuite cu pixul roşu. Îmi ţine uşa deschisă şi-şi acoperă ochii cu mâna, ca să se apere de soare.

Le face cu mâna fetelor.

— O să fie bine, zic, şi el dă din cap afirmativ şi închide uşa. Mă întorc la maşină puţin dezorientat, sperând din tot

sufletul că o s-o ia de nevastă pe fata aia. Nu ştiu de ce are importanţă lucrul asta pentru mine, dar are.

— N-am putut s-o fac, zic, atunci când mă urc în maşină.

— Ce să faci? întreabă Scottie.

— Ei bine, data viitoare va trebui s-o faci, spune Alex.

Cu Racer mi-am făcut doar încălzirea. Casa următoare va fi marea încercare. Acum sunt pregătit să dau ochii cu oamenii care nu mă plac. Pornesc motorul, ies cu spatele de pe alee şi pornim către destinaţia următoare.

17

Stăm jos pe puntea de lemn din jurul casei pentru că aici l-am găsit pe Scott atunci când am intrat cu maşina pe alee, aşezat pe un scaun de răchită, cu un pahar de tărie pe genunchi.

O văd pe Scottie în curtea de dedesubt împreună cu bunica ei, arătând cu degetul spre diverse lucruri la care se uită amândouă. “Piatră”, mi-o imaginez spunând. “Lac.” Mama lui Joanie are Alzheimer şi Scott a tot dus-o aşa, cu soţia lui care devenise o altă persoană şi cu asistenta care are grijă de ea, lucrând prin grădină şi făcând ture de bazin. L-am mai văzut înotând, şi atunci când îşi scoate capul la suprafaţă ca să tragă aer în piept, imaginea lui, cu ochelarii de înot la ochi şi casca de baie pe cap, îţi rupe inima; chipul îi luceşte de apă şi gura îi e deschisă, asemenea creaturii aleia din *Ţipătul* lui

Munch. Băutura este un alt hobby al său. Obicei de familie.

Respiraţia lui mirosea a scotch atunci când a văzut-o pe Scottie şi i-a zis: “Bingo!”, asta fiind chestia pe care i-o spune el mereu când o vede.

I-am dat vestea şi i-am arătat testamentul biologic al lui

Joanie, la care se uită chiar acum. Sid n-a scos o vorbă, lucru pentru care îi sunt recunoscător, dar acum mă uit cu atenţie la el cum stă în şezlong, cu ochelarii de soare cu lentile întunecate la ochi, cu fesul negru tras peste ochi, nemişcat, şi-mi dau seama că doarme. Alex stă pe marginea şezlongului în care e întins el, la picioarele lui. E enervant s-o văd mereu atât de aproape de el.

— Asta parc-ar fi altă limbă, spune Scott, răsfoind paginile testamentului.

— Ştiu, zic.

— Ce-i chestia asta?

— E un testament biologic. Şi tu ai unul.

— Da, dar al meu nu e o adunătură de aiureli. Asta parcă e scris în coreeană. Flutură paginile testamentului înspre mine şi Alex.

— Sunt sigur că şi al tău e la fel. Vrei să-ţi explic cum funcţionează?

Mă ignoră şi se concentrează asupra foilor, neavând chef să-i explic eu nimic. Nu m-a plăcut niciodată. La începuturile căsniciei mele cu Joanie, tot încerca să mă facă să-i sprijin ideile de afaceri, dar eu îi spuneam tot timpul că nu fac afaceri cu prietenii sau cu familia. Asta era doar o scuză ca să nu particip la planurile lui măreţe, majoritatea fiind proiecte de restaurante tematice. Am rezistat la nenumărate prezentări ţinute de socrul meu, multe dintre ele pretinzând că nu ştiu care oraş avea potenţialul să devină noul Waikiki. Aproape că era să cedez o dată, numai ca să scap de el, dar, slavă Domnului, nu s-a întâmplat aşa.

— Aiureli, mormăie el.

— Îţi explic eu despre ce e vorba, Scott. Ştiu că e un limbaj dificil. E complicat, dar eu cu asta mă ocup. Te pot ajuta. Mă gândesc la declaraţiile lui Joanie, care sună aproape ca nişte jurăminte pe care sinele cel sănătos le face celui aflat pe moarte:

Dacă voi ajunge în comă permanentă, *nu doresc ca viaţa mea să fie prelungită artificial şi nu doresc să se folosească procedurile de menţinere a vieţii*. *Autorizez întreruperea sau încetarea procedurilor de menţinere a vieţii*, *de hrănire artificială şi de hidratare sau de îngrijire*. Felul în care este frazată secţiunea referitoare la îngrijiri mă nedumereşte întotdeauna. *Nu doresc îngrijiri care să-mi prelungească viaţa*. Asta sună ca şi cum Joanie n-ar vrea să fie alinată sau ţinută în braţe. Asta este partea din testament pe care Scott o poate înţelege, partea care afirmă limpede că ea nu vrea să trăiască.

— Vrei să-l citim împreună? îl întreb din nou. Sunt instrucţiuni specifice – de fapt, instrucţiunile ei ne spun care sunt sau, în acest caz, care nu sunt procedurile medicale pe care ea le doreşte. Fără ventilaţie mecanică, fără…

— Nu vreau să aud nimic. Ştiu exact ce înseamnă. Înseamnă că ea nu vrea ca toată lumea să aştepte prin

preajmă în timp ce ea se strică precum laptele. Înseamnă că doctorii nu pot să facă mare lucru şi că ea ar prefera să plece în alt loc.

— Bunicule, spune Alex. Te simţi bine?

— Sunt bine. M-am ptegătit pentru momentul asta şi mă bucur că Joanie a avut bunul-simţ să scrie chestia asta de sub nasul nostru şi n-a fost o persoană egoistă. E o fată curajoasă, strigă el, cu vocea tremurândă. Ea a fost întotdeauna mai puternică decât fratele ei. Barry îşi trăieşte viaţa văicărindu-se.

Arăta de treizeci de ani la şaisprezece. Din partea mea, ar putea fi şi homosexual.

— Barry nu e homosexual, zic. Îi plac femeile foarte mult.

Mă gândesc la Barry. Altădată era aşa de dolofan şi de cald.

Acum s-a apucat de yoga fierbinte şi de o chestie numită Budokon şi e sprinten şi robust ca un animal sălbatic.

— Ea e mai puternică decât tine, Matt, continuă Scott. A

trăit într-un an mai mult decât ai trăit tu în zece, în biroul tău, adunând bani. Dacă o lăsai să aibă barca ei şi îi cumpărai nişte echipament de siguranţă sau o lăsai să se ducă la cumpărături, aşa cum le place femeilor, atunci poate că nu s-ar fi apucat de sporturile astea nesăbuite. Poate că, dacă îi dădeai mai mulţi fiori acasă...

— Bunicule, spune Alex.

— Şi tu, Alexandra. Te certai cu mama ta când tot ceea ce-şi dorea ea era să te motiveze puţin. Joanie era un om plin de pasiune! E o fată bună, spune el, ca şi cum s-ar certa cu cineva.

Nu i-am spus niciodată toate lucrurile astea. Dar le spun acum!

Scott se ridică şi se duce la balustrada verandei, întorcându-ne spatele. Îi tremură umerii. Priveşte în sus, cu mâinile în şold, ca şi cum ar vrea să vadă cum va fi vremea. Îşi şterge obrajii pe cămaşa din flanel şi tuşeşte, scuipă, după care se întoarce către noi.

— Vreţi nişte cornuri? Am făcut cornuri. Vreţi ceva de băut?

Ochii îi sunt sticloşi şi-şi mişcă degetele în buzunare. Îmi place felul în care plâng bărbaţii. Sunt eficienţi.

— Sigur, Scott. Am vrea nişte cornuri şi-o băutură.

Când intră în casă, mă uit la Alex.

— Eşti în regulă? E doar supărat, atâta tot.

— Ştiu. E în regulă.

Dar nu pare în regulă. Are sprâncenele încruntate şi maxilarul încordat.

— Deci ce se întâmplă când faceţi chestia aia? întreabă ea.

— Ce chestie?

— Când o deconectaţi de la toate chestiile alea? Vreau să spun, cât durează?

Am vorbit cu doctorul în dimineaţa asta, l-am ascultat spunându-mi că Joanie poate să respire chiar bine de una singură şi că ar putea să trăiască o săptămână fără ajutor.

— Cam o săptămână, cred.

— Şi când o să facă asta?

— Aşteaptă să ne ducem noi acolo, zic.

— O, spune Alex.

Îl atinge pe Sid pe picior, dar el nu se mişcă.

Scottie şi bunica ei vin spre noi cu lujeri de ghimbir alb în mâini.

— Trebuie să fie greu pentru bunicul să treacă prin asta fără ajutorul bunicii, zic.

Scottie îşi ţine bunica de mână şi o conduce în sus pe scări.

Niciodată nu ştiu ce să-i spun lui Alice. Întâlnirile noastre sunt ca atunci când cineva îmi arată un copil mic şi eu mă simt de parcă eu aş fi cel observat, iar toată lumea e atentă să vadă cum interactionez cu el.

— Bună, bunico, cântăm eu şi Alex.

Ea se uită urât la noi. Scott iese din casă aducând cornurile şi o tavă cu băuturi. Whisky cu gheaţă. Nici măcar nu mă obosesc să-i iau lui Alex băutura din faţă. Ştiu că n-o să bea de faţă cu mine. Pe neaşteptate, Sid se îndreaptă de spate şi se uită în jur ca un câine căruia îi miroase a slănină.

Se întinde după o băutură şi eu mă uit lung la mâna cu care a apucat paharul.

Îi dă drumul şi se lasă pe spate în şezlong. Scott se uită urât la el şi Sid îl salută.

— Tu cine eşti? întreabă Scott. De ce eşti aici?

— E prietenul meu, spune Alex. Se află aici pentru mine.

Scott se uită în continuare lung la Sid, după care se întoarce la Alice şi-i întinde paharul cu whisky.

— Astăzi mergem s-o vedem pe Joanie, spune el.

Alice rânjeşte.

— Şi Chachi? întreabă ea.

Sid izbucneşte în râs şi Scott se întoarce înspre el, după care îi pune o mână pe umăr, ceea ce mă face să mă tem pentru viaţa lui.

— Ţine-ţi gura, fiule, spune Scott. Aş putea să te omor cu mâna asta. Mâna asta a mea a fost prin multe locuri.

Eu scutur din cap şi mă uit la Sid şi la Alex.

Scott îşi tidică mâna de pe umărul lui Sid şi o priveşte din nou pe soţia lui.

— Nu, Alice. Joanie a noastră. Fiica noastră. O să-i dăm tot ceea ce-şi doreşte. Se uită urât la mine. Gândeşte-te la ce şi-ar dori ea, Alice. O să facem rost de lucrul ala şi o să i-l aducem. O să i-l aducem la pat.

— Joanie şi Chachi, intonează Alice. Joanie şi Chachi!

— Taci din gură, Alice, ţipă Scott.

Alice se uită la Scott ca şi cum el tocmai ar fi spus “Zâmbiţi”.

Bate din palme şi zâmbeşte, rămânând în poziţia asta pentru câteva secunde. El îi cercetează chipul şi strânge din ochi.

— Îmi pare rău, fetiţo, zice. Dă-i înainte şi spune tot ce vrei.

— Asta a fost amuzant, zice Sid. Nu făceam decât să râd.

Ea are simţul umorului. Asta-i tot. Poate că ştie că e amuzantă.

Cred că ştie.

— Acum o să te lovesc, spune Scott. Braţele îi atârnă pe lângă corp, cu muşchii încordaţi şi venele la fel de mari

precum paiele din milkshake-uri. L-am văzut lovindu-l pe Barry. Şi eu, la rândul meu, am fost lovit de Scott după ce i-am bătut pe el şi pe amicii lui la poker. Palmele îi sunt strânse în pumni şi îi pot vedea articulaţiile degetelor de om bătrân, cu numeroasele pete de bătrâneţe aproape unindu-se într-o singură pată mare, ca o arsură. Apoi îşi aruncă în sus pumnul care se înfige în obrazul lui Sid, cu mişcarea unui şarpe care-şi înalţă capul şi se aruncă înainte. Îl văd pe Sid încercând să-şi ridice braţul ca să-şi protejeze faţa, dar apoi şi-l coboară şi îşi încleştează mâna pe coapsă. E ca şi cum ar fi luat hotărârea de a nu se apăra.

Rezultatul final este un pumn în ochiul lui drept, ţipetele fiicei mele celei mari, sperietura celei mici şi un tată care încearcă să calmeze mai mulţi oameni în acelaşi timp, precum şi o soacră care ne încurajează cu atâta însufleţire, de parcă am fi făcut cu toţii ceva cu adevărat extraordinar.

18

Conduc de-a lungul bulevardului Kahala, îndreptându-mă spre casa lui Shelley şi a lui Lloyd. Nu vreau să-i spun lui Shelley că soţia mea va muri în curând, nu doar pentru că nu-mi place să dau astfel de veşti, ci şi pentru că Shelley e foarte insistentă, şi mai e şi nevastă de senator şi crede că poate să obţină orice vrea dacă sună pe cine trebuie.

Sid stă pe bancheta din spate, siderat.

— Tatăl meu mă punea mereu să-l avertizez pe cel pe care urma să-l lovesc.

Asta e tot ce a avut Scott să-i spună lui Sid după ce l-a pocnit în faţă.

— Aşa.

Asta este tot ce a avut Sid să-i spună lui Scott după ce a fost pocnit.

S-au uitat unul la altul, după care Sid s-a dus la maşină şi

Scott a intrat în casă. A strigat după Alice, spunându-i că trebuiau să adune lucrurile pentru fiica lor. Nu i-a pronunţat numele lui Joanie, cel mai probabil ca să evite un răspuns despre Chachi.

— Cum îţi e ochiul? îl întreb. Iisuse, Alex, ai putea să vii pe locul din faţă, te rog? Mă simt ca un şofer cu voi doi acolo, în spate.

— Asta ar fi ceva drăguţ, spune Sid. Să avem şofer. Ochiul meu e în regulă. Îşi ia de pe faţă pachetul de spanac congelat pe care l-am cumpărat de la un non-stop. Ce părere ai?

Mă uit în oglindă. Piciorul fiicei mele stă călare peste al lui şi eu mă întreb *Cum de m-am pricopsit cu tipul asta*? *Unde pot să-l returnez*? Pleoapa lui are o culoare albastru-deschis. Pielea de sub ochi îi e umflată şi, în loc să arate ca un bărbat cu o poveste bună de zis, pare un puşti cu o alergie urâtă.

— Arată bine, zic.

— Nu pot să cred că tocmai mi s-a întâmplat aşa ceva, spune

Sid. Vreau să spun, cât de des se întâmplă ca un om bătrân să lovească pe cineva în faţă? A fost ceva de neimaginat.

O strânge pe Alex de coapsă.

— Alex, zic, treci în faţă.

Ea se strecoară printre scaune ca să alunece pe locul din faţă şi eu aud sunetul făcut de o mână care plesneşte un fund.

Dau aerul afară cu zgomot.

— De ce ai lăsat-o pe Scottie să se ducă la spital cu bunicul?

Întreabă Alex.

— Cum adică de ce? Trebuie s-o vadă pe mama. Şi tu trebuie s-o vezi.

— Dar poate că nu-i face bine s-o vadă pe mama tot timpul.

Mai ales acum. N-o să înceapă să arate diferit de-acum încolo?

— Nu ştiu, zic.

— Şi dacă o doare şi noi ne dăm seama de asta?

— Atunci fii acolo pentru ea, spune Sid. Şi dă totul afară, astfel încât să nu se adune şi să te scoată din minţi. Nu pot să cred că bunică-tu tocmai m-a pocnit în ochi.

Se uită la pachetul de spanac.

— Aşa face el, zic. De fapt, a trecut ceva vreme de când a făcut asta ultima dată. Acum a fost ceva incredibil.

— Trebuie să te duci s-o vezi pe mama ta, spune Sid.

Alex nu-l contrazice. Dacă aş fi spus eu asta, s-ar fi opus, şi nu-mi dau seama dacă îi sunt recunoscător lui Sid sau nu.

Cotesc pe Pueo, reducând viteza. Mă simt de parcă m-aş afla pe Calea Regelui, călătorind peste terenul denivelat, plin de hârtoape ca să-mi vând marfa unor oameni care poate nu o vor. Îmi vine în minte şi celălalt motiv pentru care oamenii foloseau calea – ca să fugă. Când încălcau regulile, o luau pe drumul asta ca să-şi salveze vieţile fugind.

— Cum se face că în AFV aleg mereu clipurile cel mai puţin amuzante? întreabă Sid.

— Despre ce vorbeşti? spune Alex.

— Despre *America's Funniest Home Videosx*[18]. Aia aleg întotdeauna videoclipul cel mai jalnic.

— Toate sunt nişte clipuri jalnice, Sid, spune Alex. Vino-ţi în fire.

— Ba nu, spune el. Te înşeli. Eu râd în hohote.

— Terminaţi odată, amândoi! OK? Dau radioul mai încet şi opresc la bordură. Casa este ascunsă în spatele unui tufiş de bougainvillea şi a unui zid de piatră.

Zăresc o fată la fereastra de la etajul al doilea, care se uită în jos la noi. Apoi dispare.

— Era K, spune Alex.

— K? De ce K?

— Unii oameni aşa fac. David Chang îi pune pe toţi să-i spună Alika, numele lui hawaiian. Ea… nu ştiu, şi-a scurtat numele. Nu vrea să-şi folosească nici numele de familie. Doar cel de-al doilea prenume. Cred că s-a săturat să tot audă de

Lloyd.

— E în clasă cu mine la cursul de scriere creativă, spune

Sid. Îţi aduci aminte de petrecerea aia pe care a dat-o, atunci când le-a angajat pe dansatoarele alea la bară? A fost marfă rău de tot.

Alex se uită în spate la Sid.

— Sigur.

Ne dăm jos din maşină şi deschidem uşa de lemn dinspre exterior, apoi străbatem aleea îndreptându-ne spre uşa de la intrare. Sun la uşă şi aud paşi.

Fiica lor deschide uşa şi eu îi fac cu mâna şi o las pe Alex să vorbească. Alex o îmbrăţişează pe K.

— Te-ai întors? întreabă K, apoi se uită la Sid. Cum merge?

Ea se apleacă înainte, el la fel şi-apoi se sărută pe buze.

Băieţilor astora adolescenţi le merge aşa de bine. Nu-şi dau seama că o să se termine curând cu afecţiunea asta relaxată.

— Bună ziua, domnule King, spune K. Lloyd nu e aici.

---

[18] Program de televiziune difuzat săptămânal în Statele Unite ale Americii, care prezintă filmuleţe amuzante făcute de amatori, înfăţişând adesea animale sau copii surprinşi în ipostaze comice sau neaşteptate.

— E la birou? zic. Ocupat să îmbunătăţească starea societăţii noastre?

— Face surfing, spune ea.

— Nu s-a operat de curând?

— Ba da, şi-a păstrat şoldul. Vrei să-l vezi?

— Şi nu şi-a pierdut câteva degete de la picioare? Poate să facă surfing în starea asta?

— E foarte hotărât s-o facă.

O umbră de mândrie apare pe chipul ei, după care se dă la o parte din uşă ca să ne lase să intrăm.

— Taică-tău e marfă, spune Sid şi exact aşa gândesc şi eu.

E marfă. Mă gândesc la prietenii lui Alex şi la faptul că părinţii lor sunt grozavi, la trecutul lor, la scopurile şi la eforturile care îi bântuie şi îi domină. Mă întreb dacă nu cumva progeniturile noastre s-au hotărât cu toate să renunţe. Pentru că nu vor fi niciodată senatori sau patronii vreunei echipe de fotbal; nu vor avea niciodată funcţia de preşedinte al filialei

NBC de pe Coasta de Vest, nu for fi fondatorii Weight Watchers, nici inventatorii cărucioarelor de la supermarket, nici prizonieri de război şi nici furnizorul numărul unu în lume de nuci de macadamia. Nu, ei vor lua cocaină, vor fuma iarbă, vor urma cursuri de scriere creativă şi vor râde de noi. Poate că vor lua aminte la motivaţiile noastre, dar nu şi le vor însuşi niciodată. Mă uit la cele două fete şi văd lucrul asta în ochii lor, mila lor pentru noi, şi, cu toate astea, văd şi hotărârea de a ne învinge în felul lor, un fel pe care nu l-au descoperit încă.

Eu n-am găsit niciodată mijlocul de a-mi depăşi modelele.

— Mama ta e acasă? o întreb pe K.

— E pe veranda din spate, spune ea.

— Cred că toată lumea de pe insula asta e pe câte o verandă.

Mă duc s-o salut.

Copiii se adună cu toţii laolaltă. Fac câţiva paşi, după care mă întorc şi mă uit la ei. Sunt strânşi în jurul scărilor. O aud pe K. Spunând: “Vrei să-mi vezi rochia pentru banchet? E aşa de promiscuă”, şi-apoi o aud pe Alex începând să-i povestească lui

K. Despre mama ei şi mă întreb dacă nu cumva ştie şi ea – dacă nu cumva toţi copiii aştia ştiu – despre aventura nevestei mele.

O văd pe Shelley sub o umbrelă de pânză bej. Are lângă ea, la îndemână, pe masă, o scrumieră şi un rebus şi poartă un costum de baie negru pe sub un caftan negru transparent.

Când mă vede, se bate cu palma peste piept.

— M-ai speriat de moarte, spune ea şi-mi face vânt cu ziarul.

Chipul ei e arămiu. Fumează şi nu îşi dă cu cremă de protecţie solară, nici nu face sport, ceea ce îi oferă statutul de zeiţă în cercul nostru de prieteni.

— Arată bine K., zic. De ce-şi spune K. Mai nou?

— Cine ştie, spune Shelley. Încearcă să se dezică de sângele ei hawaiian sau aşa ceva. Şi s-a apucat să scrie nişte poezii îngrozitoare. Stai jos.

Dă la o parte ziarul de pe scaun şi eu mă aşez. Mă uit la piscina ei, strălucitoare şi turcoaz, aşa cum trebuie să arate o piscină.

— Am veşti despre Joanie, zic. Lucrurile au evoluat în rău, cum s-ar zice. O s-o lăsăm să se odihnească. O s-o lăsăm să plece. Iisuse, trebuie să găsesc un fel mai bun de-a spune asta.

Shelley îşi ridică ochelarii în vârful capului.

— Cine e doctorul care se ocupă de ea?

— Sam Johnston.

— E bun, spune ea şi pare dezamăgită.

Se apleacă în faţă, împreunându-şi mâinile – în poziţia ei de acţiune, gata să găsească leacul bolilor incurabile –, şi pentru o clipă chiar cred că există o persoană pe care să o poată suna sau căreia să-i trimită o scrisoare. Că poate să rezolve situaţia asta ca şi cum ai strânge fonduri.

— Asta e situaţia, zic. Voiam să te anunţ, astfel încât să te poţi duce s-o vezi.

— O, futu-i, Matt, nu ştiu ce să zic.

— Tocmai ai zis.

Se lasă pe spate în scaun şi eu o ating pe piciorul încălzit de soare.

— Faci asta cu toată lumea? Te duci pe la toţi?

— Încerc. Numai la prietenii apropiaţi.

Se uită la pachetul de ţigări şi-şi pune ochelarii la ochi.

— Nu trebuie să faci tu asta. Pot s-o fac eu. Pot să-i sun sau mă duc la ei în persoană, cum faci tu. Dumnezeule mare, nu-mi vine să cred că se întâmplă chestia asta. Scânceşte şi văd cum îi curg lacrimile pe sub ochelarii de soare.

— Nu mă deranjează să le spun oamenilor. Trebuie să fac ceva. (Mă gândesc la mersul meu din casă în casă; sunt precum lava, care se apropie încet şi strică fundaţiile pentru totdeauna.)

E ceva anume despre Joanie ce-ai vrea să-mi spui? o întreb.

Ştii ceva?

— Ce? îşi ştetge faţa cu degetele. Ce vrei să spui? îmi ceri să-ţi spun chestii despre…

Shelley nu vrea să spună cuvântul şi eu nu vreau să-l aud.

— Nu, zic. Ştii cum e. E plăcut să afli ce ştiu alţi oameni despre ea, dar las-o baltă. Nu acum. Mă ridic. Vizitele mele sunt scurte. Îmi pare rău. Mă simt de parcă aş devasta locul în care mă duc, după care aş pleca fără să fac curat.

Nu se ridică să mă îmbrăţişeze. Nu e genul lipicios sau care să te conducă până la uşă şi îmi pare bine că nu trebuie să am de-a face cu astfel de lucruri acum. N-am vrut s-o întreb de

Joanie şi de aventura ei; n-ar trebui să mă gândesc la asta.

— O să-i spun lui Lloyd, adaugă ea. O să mergem s-o vedem astăzi. Te rog să ne spui dacă ai nevoie de ceva. Te rog.

— Mulţumesc, Shelley.

— De fapt, las-o baltă. Nu cere nimic. O să te sun eu, fie că-ţi place sau nu. O să le adun pe toate doamnele. O să ne ocupăm de toate cele, de toate detaliile. Tu spune-mi doar de ce ai nevoie.

— Mulţumesc, zic, aducându-mi aminte de pregătirile pentru înmormântare, de mâncare, de flori şi de ceremonie. Îşi duce caftanul în dreptul feţei şi se întinde după ţigări.

— Shelley? îi zic. Ai putea să-l suni tu pe Racer? Ai putea să-i dai tu vestea în locul meu? Urma să-i spun, dar n-am făcut-o.

— Bineînţeles! spune ea şi îmi dau seama cât de fericiţi îi poate face pe oameni să aibă o sarcină anume.

Copiii sunt în bucătărie, în picioare, şi mănâncă pui *lo mein* dintr-o tigaie de aluminiu.

— Vrei şi tu? mă întreabă K. Expresia ei e plină de tristeţe şi de compătimire. A rămas de la strângerea de fonduri organizată de Lloyd. Avem şi sushi, dacă vrei.

Apuc o pereche de beţişoare şi iau câteva înghiţituri, după care le spun lui Alex şi lui Sid că trebuie să plecăm.

Copiii se îmbrăţişează şi se sărută şi-şi promit că se vor suna.

K. Ne conduce până la uşă, după care o ia în sus pe scări. Ne urcăm în maşină şi ne îndepărtăm încet.

— O să scrie despre asta, spune Alex. Ştiu eu.

— Ar face bine să mă înfăţişeze într-o lumină bună, spune Sid.

— Ce ar fi de scris? întreb. O femeie trăieşte. O femeie moare.

Conduc şi mă gândesc la cine ar trebui să urmeze, la casa pe care urmează s-o demolăm mai departe. Russell Clove locuieşte chiar la colţul străzii, dar nu vreau să am de-a face cu el chiar în clipa asta, aşa că îi aleg pe Bobbie şi pe Art în schimb.

O privesc pe Alex, dar mă prefac că mă uit la semnele de circulaţie din dreptul ei. Chipul ei arată atât de obosit. Pare ruinat, ca un lucru care a fost măreţ acum mult timp.

În timp ce ne apropiem de casa lui Bobbie, ea spune:

— Ştiu eu unde locuieşte, dacă vrei să-l vezi.

19

Alex îmi spune să mă opresc.

— Asta e, adaugă ea.

Încerc să mă uit la casă, dar e înconjurată de un zid de coral.

Zăresc crestele valurilor dincolo de acoperişurile caselor. Casa lui nu e departe, ceea ce înseamnă că e destul de înstărit, dar nu putred de bogat. La început îmi place asta, dar apoi lucrurile par să se înrăutăţească. Dacă ne-am fi oprit în faţa unei case cu lei de piatră la intrare, atunci aş înţelege, dar casa asta este obişnuită, ceea ce face ca dragostea lor să pară şi mai reală. Mă apropii de bordură şi parchez în faţa casei ce aparţine iubitului soţiei mele.

— Îmi place zidul asta, spune Alex.

Mă uit la zidul de coral.

— Nu-i rău.

— Şi o să stăm aşa aici până iese el? întreabă Sid.

— Nu, zic. Am venit, am văzut. Dau să pornesc motorul, dar n-o fac.

— Mă întreb dacă e acasă, spune Alex. Să sunăm la uşă?

— Aşa ar trebui, spune Sid.

— Tu ar trebui să te duci să suni la uşă, îi răspunde ea. El loveşte cu piciorul în spătarul scaunului ei şi ea se întoarce şi se întinde după piciorul lui. El o apucă de braţ şi ea râde.

— Încetaţi, ţip eu. Încetaţi să vă mai atingeţi.

— Uau, spune Sid. Poate de-asta te-a înşelat nevastă-ta, dacă eşti aşa împotriva atingerilor.

Îmi întorc iute capul înspre el.

— O încasezi des?

El ridică din umeri.

— Mi-am cam luat-o.

Mă întorc cu faţa la fiica mea.

— Ştii că ieşi cu un retardat absolut, ştii asta, nu?

— Frate-meu e retardat, omule, spune Sid. Nu vorbi de asta în bătaie de joc.

— Oh.

Nu mai zic nimic, sperând că el va lua tăcerea mea drept scuze.

— Ba bine că nu, spune el şi loveşte spătarul scaunului meu.

N-am niciun frate retardat! Mica lui şmecherie îl distrează teribil.

Dacă tot veni vorba de retardaţi, spune el, vi se întâmplă să vă simţiţi prost atunci când vreţi ca un retardat, o persoană în vârstă sau una cu handicap să se grăbească? Uneori îi aştept să treacă strada şi-mi vine să zic "Hai odată!" şi dup-aia mă simt prost.

— Mai taci din gură, Sid, spune Alex. Adu-ţi aminte ce-am vorbit. Şi Sid nu e iubitul meu, tată.

Chestia asta pare să funcţioneze. A tăcut. Mă uit la el cum îşi aminteşte discuţia lor, oricare ar fi fost ea.

— Asta e foarte bizar, zic. Cum stăm noi aici aşa. Urmărindu-l.

— Dar nu-l urmărim, spune Alex. E la serviciu, sunt sigur.

Omu' trebuie că munceşte dacă are aşa un zid. Se întinde să învârtă cheia în contact, după care dă drumul la radio. De ce trebuie să-l vezi? Ai de gând să-i spui ceva?

Porneşte aerul condiţionat, care îmi suflă în faţă.

— Consumă benzina, zic.

— E, hai, spune ea.

— Tu crezi că maşina asta merge cu gaz de la Dumnezeu?

Ţipă Sid.

Alex şi cu mine ne întoarcem amândoi spre el.

Sid s-a mutat pe mijlocul banchetei din spate şi stă cu picioarele desfăcute, luând în stăpânire fiecare părticică din maşină.

— Ce? E o replică dintr-un film.

— Vreau doar să-l văd, zic.

Ascult muzica, dar Alex schimbă postul, aşteaptă, după care îl schimbă iar, şi iar, şi iar.

— Găseşte odată ceva.

— Toate dau numai mizerii R&B.

Continuă să schimbe posturile.

— Dă pe 101.7, spune Sid. Se apleacă înainte, cu faţa paralel cu a mea. Miroase a ţigări şi a un amestec de colonie ieftină şi bomboane cu lemn dulce.

— 101.7.

Alex tot învârte de butonul cu care schimbă posturile şi, la fiecare atingere, radioul scoate un sunet gol.

— Pune-l odată pe 101.7, zic.

O voce mârâită invadează maşina. Într-un fel, e reconfortant să ţi se aducă aminte că şi alţi oameni de pe pământul asta sunt furioşi. Nu sunt eu singurul. Prin geamul deschis intră o boare care aduce cu ea un miros de sare de mare şi o uşoară aromă de coajă de nucă de cocos. Postul de radio înăbuşeşte fiecare al doilea cuvânt al cântăreţului, ceea ce mă face să mă gândesc şi mai mult la cuvintele obscene. *Futu-i*, îmi zic în minte. Ce cuvânt frumos. Dacă aş putea spune un singur cuvânt pentru tot restul vieţii mele, asta ar fi. Sid îşi tot clatină capul de la stânga la dreapta şi-apoi invers. Seamănă cu un poumbel.

— Ştii cu ce se ocupă? întreabă Alex. E însurat?

— Nu ştiu. Nu ştiu nimic despre el.

Îmi spun chestia asta mai mult mie însumi decât să-i răspund ei la întrebare. Nici nu m-am gândit vreo clipă că ar putea fi însurat, deşi mă îndoiesc să fie. Casa lui arată ca locuinţa unui burlac şi până şi numele lui, Brian Speer, pare independent, liber, ca o armă de sine stătătoare. E un nume atât de familiar. Poate că de-asta vreau să văd cum arată. Pentru că simt că-l cunosc.

Toată lumea se ştie cu toată lumea pe-aici. Precis îl cunosc.

— Vrei să spui că nu i-ai întrebat pe Kai şi pe Mark?

— N-am atins subiectul asta cu ei.

— De ce nu?

— Aşa, pur şi simplu.

Se apropie o maşină şi ne lăsăm cu toţii în jos pe locurile noastre, ceea ce mă face să mă simt ca un caraghios. Maşina îşi continuă drumul, după care dispare în spatele unui deal care duce către reşedinţele de pe malul oceanului. Mă uit la

Alex, cum stă aşa ghemuită, şi mă cuprinde sentimentul că sunt un incompetent iremediabil. Mă complac în educaţia proastă pe care le-o dau copiilor mei. Sunt afundat în ea până-n gât. Îmi imaginez cum se văd toate astea prin ochii lui Alex. Mama ei, care l-a înşelat pe tatăl ei, e în comă şi ea îşi însoţeşte tatăl în încercarea de a-l vedea pe iubitul mamei ei. Sora ei defilează îmbrăcată în lenjeria ei şi se înţeapă în creaturi marine. De ce am lăsat-o să mă aducă aici? De ce am lăsat-o să-mi ghicească slăbiciunea?

— Asta e o prostie. Răsucesc cheia în motor, uitând că e deja pornit şi îl aud scrâşnind.

— Dacă cineva s-ar lua de gagica mea, s-ar rupe băierile ladului, spune Sid.

— Cum zici tu, Sid, spune Alex. O fată n-are nevoie de un cavaler.

E ca şi cum aş avea-o pe Joanie lângă mine. Exact asta ar spune şi ea. Vreau să-mi întreb fiica: *De ce nu*? *Ar fi aşa de simplu*. *Mie mi-ar plăcea să am un cavaler*. *Ce e rău în a fi salvat de cineva*?

Conduc înapoi înspre bulevard.

— Are părul închis la culoare, spune Alex. Dacă vrei doar să ştii cum arată.

Ne îndepărtăm de case şi ne îndreptăm spre şoseaua lată care duce la punctele de observaţie de sub tuful vulcanic Diamond Head. Încetinesc ca să-i las pe băieţii cu plăcile de surfing la subraţ să traverseze prin faţa noastră. Un băiat cu bucle lungi, arămii metge împleticit de-a latul străzii. Are placa lungă într-o mână, iar cu cealaltă se ţine de bermude.

— Obişnuiam să te aduc aici cu maşina, îţi aminteşti? Spun asta încet, astfel încât să putem avea propria noastră conversaţie.

— Îhî, spune ea, şi scoate un râset scurt, aproape mânios.

— De ce te-ai lăsat de surfing?

— S-a întâmplat, pur şi simplu. Tu de ce ai încetat să te mai joci cu LEGO? Aşa se întâmplă.

— Nu-i tot aia. Tu erai bună la asta.

— Nici măcar nu m-ai văzut vreodată.

— Dar am auzit că erai bună.

Se uită la mine şi eu îi zâmbesc larg, încurajator, un zâmbet de părinte responsabil.

— Tu ai făcut surfing? întreabă Sid. Erai o puicuţă surferiţă micuţă şi drăgălaşă?

— De ce te-ai lăsat? întreb eu din nou.

— Mai întâi m-am oprit pentru că mi-a venit menstruaţia şi nu ştiam cum să folosesc un O.B., aşa că nu făceam surfing vreo cinci zile la rând sau cam aşa şi dup-aia m-am dezobişnuit de asta, înţelegi?

— Cum să nu ştii să foloseşti un O.B.? întreabă Sid.

— Nu putea mama ta… să-ţi arate cum… sau să te înveţe sau… mă rog? întreb eu.

— Mama n-a aflat decât după un an că mi-a venit menstruaţia.

— Până şi eu ştiu să folosesc un O.B., spune Sid.

Dau volumul radioului mai mare.

— Prima dată am crezut că am făcut pe mine, spune Alex.

Simt cum se uită la mine, aşteptând o reacţie.

— Câh, Alex, spune Sid. Poate că ai şi făcut.

— Ei, bine… zic eu… asta e o chestie foarte personală.

— Mi-am ascuns tampoanele sub salteaua patului pentru că nu ştiam unde să le arunc. Mama le-ar fi văzut în coşul de gunoi. Sângele a îmbibat salteaua. Aşa a aflat. Când a întors salteaua pe partea cealaltă.

Alex se uită la mine anticipând deja răspunsul, dar eu nu mă întorc spre ea. Îmi dau seama în momentul de faţă că un răspuns bun este crucial, ca şi cum asta ar fi un fel de test.

— De ce-ai păstrat secretul faţă de ea? Pare că ţi-a fost greu.

Şi că ţi-era ruşine, vreau să adaug. Foarte ruşine.

— Nu ştiu, spune Alex. Poate pentru că mă împingea întotdeauna să arăt şi să mă port ca o fată mai mare şi asta ar fi fost o confirmare că într-adevăr eram una. O femeie, şi-aşa mai departe. Poate că nu voiam încă să fiu femeie. Aveam treisprezece ani.

Pare că s-a gândit mult la asta. Mă întreb la ce altceva se mai gândeşte, la ce o preocupă. Dăm roată vulcanului adormit.

— Auzi, Alex? întreabă Sid. Ai avut vreodată sentimentul ala de *nu-prea-proaspăt*!

— Taci din gură, Sid.

— Eşti sigură că asta ştie ce se întâmplă aici? o întreb. Pentru că e clar că se poartă ca şi cum n-ar şti că familia noastră trece prin momente dificile.

— Tată, zice Alex, şi spune asta atât de abrupt şi de tare, încât eu frânez şi mă uit atent la drum.

— Dă înapoi, spune ea.

— Unde înapoi?

Suntem în dreptul Parcului Kapiolani. Peste tot sunt alergători care fac jogging. Unul dintre ei traversează strada prin faţa mea. Şortul îi e despicat în lateral. Îi văd părul negru de pe picior, năclăit de transpiraţie. Are un ipod legat în jurul bicepsului.

Aud un geam din spate coborându-se.

— Ai grijă, băi, labagiule! Îi strigă Sid.

— Întoarce la fântână şi du-te înapoi, spune Alex.

— De ce?

— Mi s-a părut că am văzut ceva. Nu sunt sigură. Condu aşa prin zonă.

O iau spre coastă, după care înconjur fântâna, cotind pe bulevardul Kalakaua, şi mă întorc pe unde am venit.

— E suficient?

— Aşa cred, spune ea. Nu te opri.

— Asta ţi-a zis, spune Sid.

— Taci din gură! ţipă Alex. Opreşte la stop.

Fac ce-mi spune.

— Uite. Arată cu degetul spre casa de pe partea cealaltă a străzii.

Este o casă ca o cabană de culoare albastru-deschis, cu storuri albe ca ale bungalow-urilor de pe plantaţii. Casa e de vânzare.

Joanie ne îndemna întruna să ne mutăm în oraş, de partea asta a insulei, unde locuiesc prietenii ei, la un loc cu alergătorii şi conacele opulente de pe bulevardul Kahala. Şi lui Alex îi place partea asta – sau cel puţin îi plăcea altădată. Căbănuţa se află pe partea străzii opusă oceanului, dar este o

proprietate de prima mână din Diamond Head, refăcută astfel încât să pară veche.

— Arată chiar bine, zic. Dar bulevardul... Arăt cu mâna maşinile care gonesc pe lângă noi. Ar fi greu şi să ieşi de pe alee.

— Nu e asta, spune ea. Uită-te la plăcuţa aia.

Mijesc ochii ca să citesc semnul DE VÂNZARE, îi văd numele şi-atunci înţeleg de ce îmi pare atât de cunoscut. În fiecare zi trec pe lângă numele lui, scris cu litere îngroşate, albe şi albastre: BRIAN SPEER. AGENT IMOBILIAR. 978-7878.

În poză, îi pot vedea părul închis la culoare. Siguranţa de sine. Arată ca o reclamă la pastă de albit dinţii. Arată ca şi cum ar fi îndrăgostit.

— Nu se poate, spune Sid.

— Acum ştii cum arată, spune Alex.

Staţionez în dreptul stopului şi ne uităm la poza lui un timp, fără să vorbim.

— Mulţumit? mă întreabă ea.

— Nu, zic.

20

I-am memorat numărul, dar nu l-am sunat. Nu ştiu ce să-i spun. Numărul lui mi se tot învârte în minte. Ştiu că în cele din urmă va trebui să-l formez.

Stau singur la masa din sufragerie, privind curtea noastră şi muntele. Beau whisky şi mă simt bătrân. După ce i-am văzut poza, n-am mai putut să mai merg pe la alţii. Voiam doar să ajung acasă. Ţin telefonul în mână. Dacă formez numărul, o să intre mesageria lui vocală de pe numărul de serviciu, din moment ce e ora nouă seara. O să sun şi-o să-i ascult vocea, după care o să închid. Bănuiesc că trag de timp, pentru că, odată ce l-am sunat, va fi ca şi cum mi-aş lua un angajament, ca şi cum aş semna un contract.

Îl sun ca să-i aud vocea. Sună de trei ori, după care intră mesajul: “Salut, sunt Brian. Îmi pare rău că v-am ratat apelul.

Dacă îmi lăsaţi un mesaj, vă voi suna înapoi pe cât de repede posibil”.

Ce om de afaceri spune “salut”? îmi aduc aminte cum îmi făcea mama observaţie de câte ori ziceam “salut” În loc de “bună ziua”. Are o voce puternică, aproape nerăbdătoare, ceea ce e bine. Vrei să-i determini pe clienţii tăi să creadă că le faci o favoare luându-le banii. Când apare semnalul sonor, închid şi străbat holul spre camera lui Scottie. O aud pe Esther citind şi trec mai departe, dar când mă apropii de camera mea, le aud pe amândouă fetele râzând isteric. Îmi aduc aminte de Esther spunând că Scottie râde plină de bucurie la cântecelele de leagăn. Mă întorc pe urmele paşilor mei ca să o ascult citind.

— Micuţul Jack Jingle ttăia singur.

— Mai citeşte-o o dată pe aia cu cocoşul, o aud pe Alex spunând.

— Am citit-o deja de trei ori.

— Mai citeşte-o o dată, spune Scottie.

Aud paginile întorcându-se, după care: “Oh, cocoşelul meu drăguţ. Oh, cocoşelul meu frumos, mă rog să nu cânţi până în zori. Şi creasta ta.

Nu mai desluşesc şi restul din cauza hohotelor de râs. Dau din cap şi-mi continui drumul către camera mea goală. Mă surprinde plăcut să aflu că Scottie cunoaşte celălalt înţeles al cuvântului “cocoşel” şi că nu e cu adevărat fermecată de cântecelele de leagăn. Îmi mai place că fetele mele râd împreună – nu le-am mai auzit făcând asta de multă vreme. Sau poate că nu le-am auzit niciodată. Alex nu ieşea aproape niciodată din camera ei atunci când locuia cu noi. Cu toate astea, râsul lor mă exclude şi mă întristează. Simt că îmi fac apariţia în viaţa lor prea târziu ca rolul meu de tată să funcţioneze cu-adevărat.

Şi de ce nu pot să râdă de alte lucruri, de lucruri normale?

— Hei, şefu.

Mă întorc ca să-l văd pe Sid ieşind din dormitorul lui Alex în chiloţi şi fără tricou.

— L-ai sunat? mă întreabă el.

— Nu e treaba ta, zic. Şi n-o să dormi în camera asta. Şi pune-ţi nişte haine pe tine, te rog.

— De ce? întreabă el.

— Cred că ar trebui să te duci la tine acasă, zic.

— Lui Alex nu i-ar plăcea asta, spune el.

Asta e adevărat şi ştiu că, dacă aş forţa subiectul, aş avea de înfruntat furia ei.

— Poţi să dormi în camera de oaspeţi, zic. Da sau ba. Şi bănuiesc că vei vrea să am încredere în tine.

Îşi freacă abdomenul. Are prea mulţi muşchi. Pare artificial.

Devin conştient de propriul meu abdomen şi-mi sug burta.

— O să facem ce-o să facem, spune el.

— Mda, dar eu n-o să uşurez lucrurile, zic.

Îmi aduc aminte de mine când eram puştan. Da, copiii vor găsi mereu o cale să facă tot ce-o să facă, dar eu îmi aduc aminte că a găsi un loc unde să faci sex era unul dintre cele

mai grele lucruri din lume. O fată n-ar face sex oriunde. O femeie poate, dar nu şi o fată.

Camera mea se află chiar lângă a lui Alex. Îmi mişc greutatea de pe un picior pe celălalt.

— Scârţâie podelele, zic.

Râde.

— Nu-ţi face griji. Glumeam doar. Nu suntem aşa. Nu e vorba de asta. Oricum n-aş dormi în camera ei.

Lumina albastră de pe chipul lui a devenit neagră, cu o tentă de roşu-aprins ca o pată de zeamă de mure în jurul ochiului lui.

— E un nimeni, spune Sid. Sună-l. Dezlănţuie stihiile ladului.

Mă întorc şi mă duc în camera mea. Mă gândesc la mâna lui Sid, gata să pareze lovitura şi-apoi coborând şi încleştându-i coapsa. Trebuie că s-a hotărât să primească pumnul. Aş putea să-l întreb, dar nu vreau să-mi dea un motiv ca să-mi placă de el.

Când ajung în camera mea, îl sun pe Brian din nou şi îi ascult mesajul, dar de data asta vocea, cuvintele şi tonul vocii lui pare să aibă un efect liniştitor asupra mea. Îmi dau seama că nu mă intimidează, aşa cum ar trebui să facă un rival adevărat. Mi-l imaginez într-una dintre casele alea, ştergând suprafeţele din bucătărie, făcând pâine la cuptor, astfel încât camerele proaspăt aranjate să pară mai primitoare. Mi-l imaginez ştergând praful. E un nimeni. De fapt, ar putea chiar să lucreze pentru mine.

După semnalul sonor, zic:

— Bună ziua, Brian. Fac o pauză. Mă interesează casa de pe bulevardul Kalakaua. Cea albastră cu storurile ca ale unui bungalow de pe plantaţie.

Le aud pe fete râzând din nou. Îi las numărul meu de telefon, închid şi rămân nemişcat, ca şi cum orice mişcare ar putea strica totul. Ce vreau eu de fapt? Să-l văd? Să-l umilesc? Să-mi măsor forţele cu ale lui? Poate că vreau doar să-l întreb dacă ea m-a iubit vreodată.

21

A doua zi ne ducem la spital. Este a doua oară de la accident când Alexandra îşi vede mama. Prima dată a venit atunci când Joanie de-abia fusese internată şi de-atunci n-a mai fost pe-aici.

Stă la capătul patului, cu mâna pe piciorul lui Joanie, care este acoperit de o pătură. Se uită la mama ei de parcă ar fi pe punctul de a spune ceva, dar aştept şi ea nu spune nimic.

Observ toate cutiile de nuci de macadamia din cameră şi îmi dau seama că Scott a făcut exact ceea ce-a spus că va face, la propriu. Că îi va da lui Joanie toate lucrurile pe care ea şi le-a dorit şi după care a tânjit întotdeauna.

— Zi ceva, şopteşte Scottie.

Alex se uită la Scottie, apoi la mama ei, care e conectată încă la aparate.

— Bună, mama, spune ea.

— Spune-i că erai beată, zice Scottie. Spune-i că eşti alcoolică.

— Bănuiesc că e moştenirea genetică, spune Alex.

— Fetelor, zic eu, dar nu pot găsi niciun motiv pentru care ar trebui să le fac observaţie. Fiţi serioase.

Joanie arată de parcă a fost spălată chiar acum. Nu are nici pic de machiaj pe chip şi părul ei negru pare umed. Dintr-odată, vreau să le duc pe fete de aici. Ştiu că ele habar n-au ce să spună şi asta le face să se simtă vinovate. Poate că n-ar trebui să vadă chestia asta. Poate că n-ar trebui să fie serioase. Poate că mă înşel şi n-ar trebui să vreau ca ele să-şi petreacă fiecare clipă în camera asta.

— Unde e Sid? întreb. Sună ciudat că întreb de el.

— Fumează o ţigară, spune Alex.

— Spune-i că-ţi pare rău, zice Scottie.

— De ce să-mi pară rău? întreabă Alex.

— Că te-ai îmbătat. Că nu te-ai născut băiat. Mama voia băieţi. Aşa mi-a zis bunica. Noi suntem fete.

— Îmi pare rău că m-am purtat aiurea, spune Alex. Că am irosit banii lui tata pe cocaină şi pe băutură. Bani pe care i-ai fi putut cheltui tu pe creme pentru faţă. Îmi pare rău.

— Alex, zic.

— Pe mine tata mă lasă să beau Coca-Cola fără zahăr, spune Scottie.

— Îmi pare rău pentru tot, spune Alex, după care se uită la mine şi spune: Îmi pare rău, mama, că tata n-a fost destul de bun pentru tine.

— Alex, ai întrecut măsura. Nu mai vorbi aşa.

— Sau ce? O să mă pedepseşti? Sau o să mă împachetezi şi-o să mă trimiţi la altă şcoală? O să mă ţii pe tuşă?

Nu ştiu ce să fac sau să spun – nu vreau să ţip “Mama voastră e pe moarte!” În faţa lui Scottie –, aşa că recurg la ceea ce făceam altădată: o apuc pe Alex de umăr, îmi iau avânt şi-i dau una la fund.

— Ţi-ai luat-o, spune Scottie.

— Scottie, ieşi pe hol.

— Dar ea e cea care a întrecut măsura.

Ridic mâna.

— În clipa asta.

Scottie fuge pe hol.

— Mi s-a părut mie, sau mi-ai dat una la fund? Întreabă Alex.

— N-ai niciun drept să vorbeşti aşa cu mama ta. O să moară, Alex. Astea sunt ultimele tale cuvinte către ea. E mama ta. Te iubeşte.

— Am tot dreptul să-i vorbesc aşa. Şi-l ai şi tu.

— Ieri ai plâns. Ştiu că o iubeşti şi că mai ai multe lucruri să-i spui.

— Îmi pare rău. Nu o iubesc. Adică o iubesc, dar nu în clipa asta. Acum sunt furioasă. Nu mă pot abţine.

Alex şi-a coborât tonul vocii şi pare sinceră. O cred, sau cel puţin o înţeleg.

— Asta n-o să rezolve nimic, zic. Mânia. Bun – deci mama ta nu era mulţumită de noi. Hai să încercăm s-o mulţumim acum. Gândeşte-te la lucrurile bune. La părţile bune. Şi nu vreau să spui chestii de-astea de faţă cu Scottie. Nu-i strica lui

Scottie imaginea despre mama ei.

— Cum poţi să fii aşa de calm şi de iertător? mă întreabă

Alex. Nu am acum răspunsul la întrebarea asta. Nu vreau să-i spun că sunt furios şi că mă simt umilit şi ruşinat de furia mea împotriva lui Joanie. Cum să-mi iert nevasta pentru că iubea pe altcineva? Mă gândesc la Brian. Nu m-am gândit nici-o clipă la cum face el faţă situaţiei asteia. N-o poate vedea. Nu poate vorbi cu ea. N-o poate plânge, de fapt. Mă întreb dacă, aşa în comă cum e, lui Joanie nu îi e dor de el, dacă nu-şi doreşte ca el să fie aici cu ea, în locul nostru.

— Eu pot să fiu furios şi mai încolo, zic. Bănuiesc că vreau doar s-o înţeleg.

Ne uităm din nou la Joanie.

— Spune-i ceva frumos, zic.

— Întotdeauna am vrut să fiu ca tine, îi spune Alex mamei ei, după care scutură din cap. Sunt ca tine. Sunt exact ca tine.

Spune lucrul asta ca şi cum de-abia acum şi-ar fi dat seama de el. Asta a părut atât de dramatic. N-a ieşit aşa cum trebuia.

— Nu, zic. E bine. Eşti la fel ca ea şi asta e bine.

— Ea ştie toate celelalte chestii, spune ea. Ştie c-o iubesc. Vreau să-i spun doar lucrurile pe care nu le ştie.

— Şi pe acelea le ştie, zic. Nu trebuie să i le spui.

— Am auzit c-ai încasat-o la fund. Sid intră în cameră, cu

Scottie după el. Ea e amorezată de el. Dimineaţa asta i-a tot luat pălăria şi s-a tot zbânţuit, ţipând în timp ce el o alerga.

Nu mă mai copiază pe mine. Acum îl copiază pe Sid.

— Bună, Joanie, spune el. Se duce lângă patul ei. Eu sunt

Sid, prietenul lui Alex. Am auzit multe despre tine. Aşa o tipă dură ca tine, mă gândesc că o s-o scoţi cu bine la capăt. Nu sunt doctor, dar eu aşa cred.

Le văd pe Alex şi pe Scottie zâmbindu-i şi aproape că strig:

Se înşală! *N-o s-o scoată la capăt cu bine*.

— Stau la tine acasă ca s-o ajut pe Alex. Ea îmi vorbeşte.

Şi eu o ajut.

Alex pare să se fi moleşit de tot. Se duce la capătul patului şi o atinge pe Joanie pe obraz. Scottie se lipeşte de mine şi se uită lung la mâna lui Alex pe obrazul mamei ei.

— Nu-ţi face griji, spune Sid. Soţul tău mă ţine sub cheie noaptea. Apără bine fortul. Şi bătrânu' tău poate să-ţi ardă una naşpa rău, pe bune. Uită-te la asta. Se întoarce cu partea dreaptă a feţei către Joanie. Uau! spune el. Eşti frumoasă.

Scottie se duce la pat şi rămâne în picioare lângă Sid. În cameră se lasă tăcerea câtă vreme Sid rămâne aplecat deasupra soţiei mele şi se uită la chipul ei. Îmi dreg vocea şi el se duce la fereastră şi dă perdeaua la o parte.

— Frumoasă zi, spune. Niciun nor. Nu e prea cald.

Mă uit la soţia mea, aproape aşteptându-mă ca ea să-i răspundă. I-ar plăcea de Sid, sunt sigur de asta.

— Reina tocmai mi-a trimis un mesaj! ţipă Scottie. E aici.

E aici, în spital.

— La naiba, Scottie, am zis nu. Nu Reina.

— Ai zis că poate să vină joi, şi azi e joi. Am nevoie de ea.

Şi vreau tare mult s-o cunoască pe mama, da? Şi pe Sid – Reina o să-i aprecieze cu siguranţă personalitatea. Şi vreau ca ea s-o cunoască şi pe Alex.

— Şi pe mine nu?

— Şi pe tine, spune ea.

— Nu cred că e bine. Când i-am spus că Reina poate să vină, nu ştiam că soţia mea e pe moarte.

— Dar, tata, Alex îl are pe Sid.

— Bine, zic, nedorind să mă mai cert şi nici măcar să discut.

Dacă de asta ai nevoie, atunci bine.

Şi evident că e bine. Orice ajută e bine.

Scottie iese pe hol alergând.

— Grozav, zic. Voi sunteţi pregătiţi pentru momentul asta?

* * *

Câteva clipe mai târziu, Reina apare în uşă cu Scottie lângă ea, care ne-o prezintă. Reina se uită în jur ca şi cum camera ar fi murdară.

— Tată, ea e Reina. Reina, ea e sora mea, el e Sid şi acolo, în pat, e mama.

Reina întinde o mână şi dă din degete. Poartă o fustă de tenis din prosop şi un hanorac cu glugă din acelaşi material. Amândouă au un logo pe care scrie LINGURIŢĂ DE ARGINT.

— Deci, ea e mama ta. Se duce la marginea patului lui

Joanie. Înseamnă că e adevărat. Am mai şters una de pe listă.

Mă uit la Alex, dar şi ea pare la fel de derutată ca şi mine.

Scottie a rămas lângă prietena ei şi îşi atinge mama pe umăr.

— Să-i strâng mâna? întreabă Reina.

— Dacă vrei, spune Scottie.

— Nu, mersi, zice Reina.

— Chestia asta e ridicolă, mormăie Alex.

Nici măcar nu ştiam că există astfel de fetiţe. Reina nu ne-a prevenit deloc. Mă simt de parcă aş fi servitorul ei. Sid o priveşte cu sprâncenele încruntate, ca şi cum ar fi cea mai complicată ecuaţie pe care a văzut-o vreodată.

Reina are o geantă de mărimea unei rachete nucleare. Scottie se îndepărtează de pat şi se duce să stea lângă Sid. El îşi aşază mâna pe creştetul ei şi-o mângâie pe păr. Scottie se reazemă de el şi Reina se întoarce, se uită la ei şi încuviinţează din cap.

După care se uită la ceasul de la mână.

— Unde e mama ta? o întreb.

— La coafor, spune ea.

— N-a venit cu tine? Cine te-a adus?

— Am venit singură, spune ea. Adică, ajutorul mamei mele e în maşină şi m-aşteaptă, dar n-a venit nimeni cu mine ca *să fie* cu mine.

Ceva din vocea Reinei mă face să vreau s-o împuşc cu o armă pneumatică. Dacă s-ar răni şi ar ţipa de durere chiar în clipa asta, întâi aş zâmbi şi pe urmă m-aş duce după ajutor.

— Uite ce e, fetelor. De ce nu vorbiţi voi afară, luaţi-vă o îngheţată sau ceva…

— Are prea mulţi carbohidraţi, spune Reina.

— Prea mulţi ce?

— Carbohidraţi, spune ea.

— Atunci ia-ţi o foaie de salată şi dup-aia, Reina, ar trebui să te duci înapoi la ajutorul tău – nu vrei s-o laşi să te aştepte…

— *Să-l* las să mă aştepte. E un *amoan* cu o inimă de aur.

— Bine, *să-l* laşi să te aştepte, şi tu, Scottie, să te întorci ca să ne putem petrece timpul în familie.

— E în regulă, spune Reina. Am terminat. Se uită la Scottie şi face cu mâna. Nu eşti o mincinoasă la urma urmei.

Scottie se uită la Sid, apoi la sora ei şi-n cele din urmă la mine. Mă întreb despre ce oare vorbeşte Reina.

— Nu vrei să mai rămâi cu noi? spune Scottie, dându-se la o parte de lângă Sid.

— Nu, trebuie să fac coregrafia la o secvenţă de dans. Reina bagă mâna în geantă şi se uită la gadgetul ei de trimis mesaje, dându-şi ochii peste cap. Justin e aşa un handi, spune ea. OK, ne vedem la club. Sper ca mama ta să se facă bine. Pupici.

Rămânem cu toţii cu gurile căscate. După ce a ieşit, o întreb pe Scottie:

— Ce-a vrut să spună *cu Un eşti o mincinoasă la urma urmeR* Şi ce înseamnă handi? Ce înseamnă asta *Justin e aşa un handP*. De ce să-ţi spună că eşti mincinoasă? Care e problema fetei asteia?

— Nu m-a crezut că mama doarme şi… Scottie se opreşte şi se uită la Sid. Chipul ei capătă o tentă de culoarea roşiilor-cireaşă. Şi handi e prescurtarea de la handicapat.

— Şi… face Alex.

— Şi asta-i tot, spune Scottie.

— Deci a trebuit să-i demonstrezi prostănacei asteia că mama e în comă? întreabă Alex. Ce dracu’ ai în căpăţâna aia?

O mână de amfetamine?

— Mai taci, curvă fără mamă ce eşti, spune Scottie.

— Uau, spune Sid. Uşurel.

— În legătură cu ce altceva mai credea că minţi? spune Alex.

Mă gândesc la felul în care Scottie s-a cuibărit în braţele lui Sid şi la privirea pe care le-a aruncat-o Reina.

— Era în legătură cu Sid? Ai zis ceva de Sid?

— Nu! spune ea.

— Nu trebuie să inventezi lucruri pentru fata asta, zic. Poate că ea face anumite lucruri cu băieţii, dar asta nu înseamnă că trebuie să le faci şi tu.

În clipa asta simt că singura mea datorie în viaţă este să mă asigur că Scottie nu-i seamănă Reinei în niciun fel, pentru că ştiu că are un potenţial latent în sensul asta, care iese uşor la suprafaţă.

— I-am zis doar că Sid e prietenul meu, ca să mă lase în pace, spune Scottie.

— Eşti aşa o proastă, spune Alex.

— Mă rog. Sid mi-a zis că nu e prietenul tău. Probabil că şi-a băgat degetele în mii de fete.

— Scottie! ţip.

Alex are o privire rănită.

— Nici că-mi pasă, spune ea. Nu e ca şi cum am fi împreună.

Sid deschide gura ca să spună ceva, dar nu face decât să dea din cap. Mă uit la Joanie, cum stă întinsă în pat în tăcere.

— Îţi vibrează telefonul, spune Scottie. Scoate telefonul meu mobil din buzunar, telefonul pe care mi l-a furat ca să-i trimită mesaje prietenei ei. Nici măcar nu-i pasă că n-a ascultat de mine. Nu-i pasă că a zis “şi-a băgat degetele” de faţă cu mine.

E ca şi cum nici n-aş fi tatăl ei.

Nu recunosc numărul, aşa că nu răspund. Îmi place ca oamenii să-mi lase mesaje ca să îi sun eu înapoi, după ce voi fi repetat ceea ce am să le spun.

— Tu nu răspunzi niciodată la telefon, spune Scottie. Dacă cineva are nevoie de ajutor?

— Pot să lase un mesaj şi eu îi sun imediat înapoi.

Alex îmi ia telefonul din mână.

— Alo? spune ea.

— Ce naiba…? Eu nu exist, fetelor? Nu vă daţi seama că eu sunt cel care conduce aici?

Scottie şopteşte,

— Cine e?

— A, nu, spune Alex. Acesta este numărul corect. Sunt asistenta lui… Sharon.

Scottie deschide gura, încântată. Întotdeauna m-a impresionat abilitatea lui Alex de a minţi cu atâta uşurinţă.

— Asta sună foarte bine, spune Alex, după care îmi dă un pumn uşor în braţ. Unde? Grozav. Şi pentru cât timp? OK.

Bine, mulţumesc. Poate c-o să trecem duminică. Mulţumesc frumos. OK.

Închide telefonul.

— Ei bine?

— Asta a fost o *agentă imobiliară*, tată, de la biroul lui *Brian*.

A spus că i-ar face plăcere să-ţi arate casa pentru care ai sunat.

Bravo, tată. Foarte isteaţă mişcarea.

— E bună asta, King, spune Sid.

— Şi cum rămâne cu Brian? întreb. Mă simt ciudat să vorbesc despre asta de faţă cu Joanie. Mă aşez astfel încât să fiu cu spatele la ea.

— E în Kauai, spune ea.

— Până când?

— Până pe optsprezece.

— Ai cerut un număr la care să-l pot găsi?

— Nu. Ce vrei să-i spui? întreabă Alex şi eu mă simt din nou încurcat.

— Despre ce vorbiţi voi acolo? se bagă Scottie între noi.

— Crezi că ştie despre mama? întreabă Alex.

— Sigur că da, zic. Îmi dă prin minte că varianta cea mai probabilă e că el ştie despre starea lui Joanie, dar n-are de unde să ştie că astea sunt ultimele săptămâni sau chiar zile pe care le mai are de trăit. Mă întreb ce făceau împreună. Soţia mea şi

Brian. Mă gândesc la ceea ce a spus sau insinuat Kai: că eu am împins-o pe Joanie să aibă o aventură. Că răceala sau detaşarea mea au împins-o în braţele lui. Credeam că avem ceva special împreună, că nu simţea nevoia de atâta atenţie şi îngrijire ca alte femei.

Mă uit la nucile de macadamia şi la pozele cu motociclete şi bărci pe care le-a lipit Scott pe pereţi. Văd gardenii, florile ei preferate, şi mai văd şi o sticlă de vin.

— Mai mergem pe la casele oamenilor ca să le spunem de petrecere? întreabă Scottie.

Alex ridică din umeri, şi eu mă simt prost că am pus-o să inventeze minciunile alea, deşi probabil că îi face plăcere.

— Nu, zic. Am terminat cu chestia asta.

— Când e petrecerea? întreabă Scottie.

Scutur cu palma nişte nisip de pe tricoul lui Scottie. De unde o avea hainele astea? Va trebui să-i iau unele noi. Pe spatele tricoului se află imaginea unui elefant, cu picioarele în aer şi limba atârnându-i afară din gură ca un tobogan într-un părculeţ pentru copii. FĂCUT PRAF, asta scrie pe el. Observ dozele de bere împrăştiate prin deşertul din spatele elefantului.

Când e petrecerea? mă întreb, şi-mi dau seama că asta ar fi o modalitate bună de a-i anunţa şi pe ceilalţi oameni de pe listă. Nu-mi pot continua drumul. Îi voi face să vină ei la mine.

Va trebui să vorbesc din nou cu doctorul Johnston şi să-i spun să amâne. Să aştepte. Vreau să mă asigur că toată lumea are şansa să-şi ia la revedere. Vreau să fiu sigur că vor fi acolo toţi cei care trebuie să fie.

22

Aproape toată lumea e aici, cu excepţia lui Kent Halford, care e în Sun Valley, şi a lui Bobbie şi Art, care nu vin niciodată la niciun eveniment şi nici măcar nu se sinchisesc să se scuze.

I-am pus pe Alex şi pe Sid s-o ducă pe Scottie la film.

Soarele stă să apună. Pe masa din sufragerie am aşezat platouri cu sushi, fructe şi lipii şi toată lumea stă în jurul mesei cu paharele cu cocteiluri şi beţişoarele în mână. E ca o petrecere şi încep să mă simt îngrozitor, pentru că ei nu ştiu de ce se află aici. Nu-şi dau seama că ei sunt cei cărora n-am apucat să le dau vestea.

Mi-am lăsat musafirii să discute şi să socializeze unii cu alţii pentru o vreme şi-acum a sosit momentul potrivit. Sunt pregătit. Mă duc în capul mesei, astfel încât să-i pot vedea pe toţi.

Îmi dreg vocea. Trebuie să spun ce am de zis, să dau totul afară, după care pot să le explic situaţia în amănunt.

— Fiţi atenţi, zic. Ştiu că aţi întrebat cu toţii de Joanie în seara asta şi eu v-am dat răspunsuri ambigue, dar trebuie să vă spun că Joanie e în comă permanentă. Curând nu va mai primi niciun ajutor artificial. N-o să iasă cu bine din povestea asta.

Buzz râde de ceva ce i-a spus Connie şi Lara le şopteşte ceva.

Zâmbetul lui Buzz păleşte.

— Îmi pare rău că vă anunţ aşa. Am vrut doar să vă dau vestea pe viu. Sunteţi cu toţii prietenii noştri dragi, cei mai buni prieteni ai noştri. Apreciez tot ceea ce aţi făcut pentru noi.

La naiba. Mă arde pe gât şi mi se umezesc ochii, lucruri pe care nu le-am anticipat. Aveam un discurs bun. L-am repetat, şi chestia asta nu s-a întâmplat în timp ce-l repetam. Toată lumea se uită la mine, după care femeile încep să se apropie.

Le îmbrăţişez pe toate pe rând, pe Lara, Kelly, Connie şi Meg, inhalându-le parfumul şi ascunzându-mi lacrimile în părul lor.

— Eşti sigur? mă întreabă Connie. Sigur, sigur?

— Da, zic.

— Putem s-o vedem? întreabă Lara.

— Da, zic. Vă rog să mergeţi s-o vedeţi. Acum, mâine-dimineaţă sau oricând puteţi. Asta am vrut să vă spun. De-asta sunteţi aici.

— Şi Kai? întreabă Lara.

— L-am anunţat deja.

Russell şi Tom vin la mine. Îmi pare rău pentru Russell, care are un rânjet tâmp pe chip în timp ce dă să mă îmbrăţişeze.

Aceeaşi expresie o am şi eu când primesc o veste proastă. Nu mă pot abţine – rânjesc ca un prost. Russell mă bate pe spate cu putere şi bărbia mea i se înfige în umăr.

— Hotărârea asta a fost luată de doi doctori? întreabă Orson.

El lucrează ca avocat al reclamanţilor şi are o grămadă de cliente pe care le numeşte Cercul Celor Care Intentează Procese. Pentru că e nevoie de diagnosticele a doi doctori.

Mă uit lung la el.

— Evident, spune el. Doar ştii ceea ce faci.

— Cât mai are? întreabă Kelly. Ce se va întâmpla acum?

— Nu mai are mult, zic. Asta e tot ce ştiu. Şi ar fi grozav dacă v-aţi duce cu toţii s-o vedeţi în zilele următoare, astfel încât fetele să aibă timp să stea singure cu ea. Adică, dacă vreţi să vă duceţi la ea. Nu trebuie neapărat.

Noul iubit al lui Kelly pare uşurat. Îl văd cum încearcă să ascundă faptul că mestecă ceva. Fiul lui Kent Halford, Kent Jr.

Nici măcar nu încearcă să-şi ascundă apetitul. Întinde brânza brie pe un biscuit pe care şi-l îndeasă în gură. Îmi place că mănâncă, că face ceea ce vrea, deşi bănuiesc că întotdeauna a făcut ce-a vrut. Mi-l amintesc de pe vremea când locuia lângă noi; odată ne-a furat tractorul noaptea şi s-a dus cu el până la punctul de observaţie de pe autostrada H3, ca să se vadă cu prietenii lui.

L-a adus înapoi beat fiind şi eu chiar l-am găsit în curtea noastră din faţă, făcând cercuri pe iarbă cu tractorul. Mă duc la el şi întind şi eu nişte brânză pe un biscuit. Ştiu că bunicul

lui a murit cu puţin timp în urmă şi că ţinea foarte mult la el. Bănuiesc că moartea bunicului lui îi va da lui Kent o scuză fie ca s-o dea în bară rău de tot, fie ca să se pună ca lumea pe picioare.

— Ce situaţie de rahat.

— Ştiu, zic.

— Chiar îmi place de doamna King. Se poartă întotdeauna foarte frumos cu mine.

— Te place, zic.

Cade pe gânduri. E un tip mult mai bun decât tatăl lui. Îmi place felul în care pare să lupte din răsputeri ca să se descurce cu toate lucrurile pe care le-a moştenit de la familia lui.

— Am furat bere din frigiderul vostru din curte, spune el.

De foarte multe ori.

— Ştiu, zic.

Buzz vine la noi şi dă din cap.

— Nu pot să cred că se întâmplă chestia asta. Nenorocitul ala de Troy.

— Nu-i spune aşa.

Mă uit în jur la musafirii mei, la Connie şi la Kelly, care s-au strâns una lângă cealaltă ca să vorbească despre Joanie, ca să vorbească despre mine. La iubitul lui Kelly şi la noul soţ al lui Meg, Kula, care s-au aşezat împreună pe peluză, cu paharele cu cocteiluri în mâini, privind muntele, neştiind ce altceva să facă. Russell stă pe braţul unui scaun, aproape de bar. Meg:

cine ştie la ce se gândeşte în timp ce strânge ceştiie şi farfuriile goale. Ea şi cu Joanie par întotdeauna să se irite una pe cealaltă; se ceartă adesea, fără ocol, ca un fel de dovadă a legăturii strânse dintre ele. Orson pare să-i ţină o predică Larei, înşirându-i poate toate lucrurile care trebuie învinuite: spitalul Queen, barca lungă şi subţire, Howard Aaron, proprietarul ambarcaţiunii,

Troy Cook, motorul, cârma, apele zbuciumate din larg, pasiunea pentru întreceri şi pentru viteză.

Lara vine la mine.

— Şi Shelley? întreabă ea.

— I-am spus. Le-am spus tuturor celor care trebuie să ştie.

L-am sunat şi pe Troy.

— Lipseşte cineva, spune Meg.

Se duce la Kent şi îi ia bucata de sushi din mână, aruncându-i o privire urâtă.

— Haide, mamă, ce naiba. Îmi place sushi.

— Lasă-l să mănânce sushi, Meg.

Musafirii se uită la mine, aşteptând să le spun mai multe, aşa cum ar şi trebui.

— Trebuie să plec de-aici, zic, astfel încât doar Buzz şi Kent să mă poată auzi.

— Du-te, spune Buzz. Mă ocup eu. Înţelegem cu toţii. Nici nu mai trebuie să zici altceva.

Mă uit la brânză, la biscuiţi, la icrele mici şi roşii din sushi.

— Îmi pare rău, băieţi, zic. Ştiu că vreţi să vă mai spun şi alte lucruri, să vă explic. Vedeţi voi, ea are un testament biologic.

De-asta.

— Încetaţi, spune Lara, astfel încât toată lumea s-o poată auzi. Nu trebuie să mai spui nimic. A trecut ceva vreme, Matt.

Eram pregătiţi şi înţelegem. Suntem aici pentru tine şi suntem de partea ta.

Lara şi cu Joanie fac parte din grupul de dansatoare de Hula

Hoop. Ultima dată când am văzut-o pe Lara, era la mine în sufragerie, exersând cu celelalte femei, desculţe pe covor, şi desenând cu braţele cercuri mari în aer, în timp ce privirile lor le urmăreau mâinile ca şi cum ar fi vrut să spună: *Uită-te la toată bogăţia asta*. *Ce loc frumos*. Simt că încep iar să plâng şi iau o înghiţitură din Coca-Cola lui Kent, care are un gust puternic de rom. Se uită la mine alarmat şi eu îl bat pe spate.

— Băiete, zic, asta chiar că e ceva.

Romul mi se duce de minune pe gât. Buzz e foatte aproape de mine, e ca şi cum ar fi de la Poliţia Secretă.

— Ar trebui să plecaţi, zic. Dacă aţi putea să daţi semnalul de plecare şi pentru ceilalţi…

Buzz bate din palme.

— OK, fiţi atenţi aici cu toţii. Ar trebui să-i lăsăm pe Matt şi pe ai lui singuri acum.

Simt cum mă înroşesc la faţă.

— Nu vă grăbiţi, zic, dar ei au înţeles aluzia şi faptul că sunt rugaţi să plece.

Bărbaţii vin la mine primii, strângându-mi mâna şi făcându-mă să mă simt ca un naş mafiot, cum stau aşa, cu Buzz lângă mine, care supraveghează despărţirile. Apoi vin femeile, îmbrăţişându-mă atât de strâns, încât mă doare puţin.

— Mai e cineva pe care am putea să-l anunţăm? spune Meg.

Nu ne-a scăpat nimeni? Aş fi cătrănită rău dacă am lăsa pe cineva pe dinafară.

Kent îşi termină băutura.

— Mamă, dacă ne mai amintim de cineva, o să-i spunem.

Mă îmbrăţişează, după care o ia pe mama lui de mână şi o conduce spre ieşire.

— Te iubim, Matt, o aud spunând.

Îi mulţumesc lui Buzz, care uită pe moment că şi el trebuie să plece.

— O să mă întind puţin, zic. Ţinem legătura.

Mă întorc şi plec, concentrându-mă asupra potecii netede de piatră, încercând să ajung la un pat sau la o canapea unde să mă pot odihni. Sunt mulţumit că am procedat astfel, deşi a fost greu. Joanie ar fi vrut asta. Îmi aduc aminte de lucrurile pe care i le-a cumpărat tatăl ei – vinul, pozele, bomboanele de ciocolată, simboluri ale dorinţei ei – şi, când ajung în casă, mă trezesc gândindu-mă la lucrurile pe care i le pot aduce eu, la simbolurile şi la amintirile pe care şi le-ar dori de la mine, şi îmi vine un gând pe care mi-aş fi dorit să nu-l fi avut. Mă gândesc la urma pe care am lăsat-o mergând din casă în casă şi la oamenii pe care i-am adunat ca să-şi ia la revedere de la ea.

Dar el? Nu m-am gândit nici-o clipă că el ar putea fi cel care o cunoaşte cel mai bine şi o iubeşte cel mai mult. Nu m-am gândit deloc că asta este ceea ce-şi doreşte ea cel mai mult. El nu ştie ce se întâmplă şi nu e drept. Dacă îmi las emoţiile deoparte, îmi dau seama de durerea pe care faptul că

el nu ştie cum stau lucrurile o poate aduce cu sine – lui, ei, şi poate că, la urma urmei, şi mie. Acum ştiu cine lipseşte şi ce trebuie să fac. Trebuie să-i spun să se întoarcă din Kauai ca să-şi ia la revedere de la Joanie. Trebuie să-l trec în cărţile mele. Trebuie să-l aduc acasă pentru ea.

23

Copiii au văzut un film despre doi băieţi drogaţi cărora li se face poftă de hamburgeri. Încerc s-o ascult pe Alex, care-mi explică de ce filmul era despre mult mai multe lucruri decât pofta lor pentru hamburgeri. Îi spun că sunt sigur că aşa era.

— Crezi că merită o şansă să-şi ia la revedere? o întreb pe Alex.

Stă în uşa camerei mele, ceea ce înseamnă că e bine-dispusă.

Uneori, când venea acasă după o seară în oraş cu prietenii, rămânea în uşa dormitorului nostru şi ne povestea cum îşi petrecuse seara, în timp ce Joanie şi cu mine stăteam în pat. Ne făcea să râdem, pe mine şi pe mama ei, şi asta o determina să rămână acolo şi mai mult timp, încercând să ne prelungească amuzamentul, îmi place când stă în cadrul uşii mele.

— Vorbeşti despre *eP*. Vrei să-i spui *lui* să-şi ia la revedere?

— Da, zic. Vorbesc despre Brian.

— Nu, spune Alex. Asta e nebunie curată.

— Chiar aşa?

Se uită la dictafonul pe care-l ţin în mână.

— Înregistrezi discuţia asta?

— Nu, Alex, făceam rezumatul unei depoziţii.

— Cum de poţi lucra?

— Tu cum de poţi să te duci la film? Cum poţi să chemi un prieten să doarmă la tine acasă?

Îşi fereşte privirea. Jumătate din cameră este luminată de lampa din camera mea. Cealaltă jumătate e în întuneric, cu conturul ascuţit al muntelui încadrat de fereastra care se întinde de-a lungul camerei. Imaginea asta îmi aminteşte mereu de o fotografie panoramică.

— O să-i spui să se întoarcă să-şi ia rămas-bun? întreabă ea.

— Da. Deşi simt că ar trebui să-i spun măcar un “Du-te dracului” Înainte de tot discursul ala de bun samaritean.

— Eşti un om mai bun decât mine, spune Alex.

— Nu, nu sunt.

Dă din cap şi eu simt că mă adresez unei persoane mult mai mature de fapt.

— Aş vrea să mergi cu mine în Kauai, zic. Şi să vină şi Scottie. Cred că i-ar face bine să stea o zi departe de spital. Putem pleca de dimineaţă, îl găsim şi ne întoarcem mâine-seară. Dacă ne mai ia o zi în plus nu e nimic, dar n-o să stăm mai mult de două nopţi. Asta este termenul nostru limită. Dacă nu-l găsim, cel puţin ştim că am încercat.

— Şi asta o să te facă să te simţi mai bine?

— E pentru ea, zic. Nu pentru el sau pentru mine.

— Şi dacă va fi distrus? Dacă o ia razna?

— În cazul asta o să mă ocup eu de el. (Mi-l imaginez pe

Brian Speer plângându-mi pe umăr. Mi-l imaginez pe el şi pe fiicele mele la căpătâiul lui Joanie, iubitul ei şi suspinele lui zgomotoase făcându-ne de râs.) Ca să ştii, şi eu sunt mânios. Nu sunt bărbatul asta pur şi nobil care par să fiu. Vreau să fac asta pentru el, dar vreau să văd şi cine e. Vreau să-l întreb câteva lucruri.

— Atunci sună-l. Spune-le celor de la biroul lui că e o urgenţă. O să-l pună să te sune.

— Vreau să-i vorbesc în persoană. Nu am anunţat pe nimeni la telefon şi nu vreau să încep acum.

— Lui Troy i-ai zis la telefon.

— Troy nu se pune. Trebuie să fac asta. La telefon poate să se eschiveze. Dacă îl văd în carme şi oase, nu va avea unde să fugă.

Ne uităm unul în ochii celuilalt şi fiecare îşi fereşte privirea.

Nu a trecut dincolo de pragul camerei mele. Nu face asta niciodată când stă de vorbă cu mine din cadrul uşii.

— Aveaţi probleme? mă întreabă Alex. De-asta te-a înşelat?

— Nu am crezut că aveam probleme, zic. Vreau să spun că lucrurile erau la fel ca întotdeauna.

Asta era şi problema: căsnicia noastră se derula la fel ca întotdeauna. Joanie avea nevoie de povârnişuri. Avea nevoie de teren accidentat. E amuzant cum mă pot pierde acum în gândurile despre ea, în timp ce atunci când se afla în faţa mea nu prea mă gândeam la ea.

— N-am fost cel mai bun soţ, zic.

Alex se uită pe fereastră ca să-mi evite confesiunea.

— Dacă plecăm în călătoria asta, ce-o să-i spunem lui Scottie?

— O să creadă că mergem într-o excursie. Vreau s-o duc departe de aici.

— Ai mai zis asta, spune Alex. Şi eu de ce să merg?

— Tu eşti singura persoană pe care mă pot baza, zic. Şi vreau să mergem cu toţii. Ne va face bine.

— A, deci acum am reintrat în cărţi, nu?

— Alex! În clipa de faţă ceea ce se întâmplă e mai important decât tine. Îmi pare rău că ai avut o copilărie nefericită.

Îmi aruncă o privire urâtă, în felul ala al ei şi al lui Joanie, care mă face să mă simt lipsit de orice valoare şi urât mirositor.

— Deci o să-i spunem lui Scottie că plecăm în vacanţă în timp ce mama e în spital?

— O să lipsim o zi sau două, zic. Scottie a tot venit la spital, în fiecare zi de aproape o lună. Are nevoie de o pauză. Toate astea nu-i fac bine. Aş vrea să-i răspunzi la orice întrebare ar putea pune. Eşti modelul ei. O să creadă orice i-ai spune.

Sper ca rolul de lider şi o misiune precisă s-o determine pe

Alex să se comporte ca un adult şi să se poarte bine cu Scottie.

— Poţi să faci asta?

Ridică din umeri.

— Dacă nu faci faţă, dă-mi de ştire. O să te ajut. Sunt aici pentru tine.

Alex râde. Mă întreb dacă există părinţi care le pot spune copiilor lor lucruri precum “Te iubesc” sau “Sunt aici pentru

tine” fără să li se râdă în faţă. Trebuie să recunosc că situaţia nu e prea confortabilă. În general, pentru mine afecţiunea e ceva neplăcut.

— Şi dacă mama nu mai rezistă două zile?

— O să reziste, zic. O să-i spun ce facem.

Alex nu pare să se simtă în largul ei la gândul asta: că ceea ce-i voi spune mamei ei o va face să vrea să trăiască.

— Îl iau pe Sid cu mine, spune ea. Dacă nu merge şi el, nu vin.

Sunt gata să protestez, dar îi văd privirea şi ştiu că şi asta este o luptă pe care o voi pierde. Ceva la tipul asta îi e de ajutor.

Şi Scottie pate să-l placă. Îi poate ţine mintea ocupată. Şi asta poate funcţiona în favoarea mea.

— Bine, zic. Am bătut palma.

O sun pe agenta imobiliară cu care a vorbit Alex şi ea nu ştie sau nu vrea să-mi spună unde e Brian, dar ceea ce-mi zice totuşi e că el se află în Hanalei. Printez o listă cu hoteluri din

Hanalei şi sun la toate, dar fără succes. Fac o rezervare pentru două camere la hotelul Princeville; sunt surprins că el nu s-a cazat acolo. Ori stă într-un hotel de categoria a doua care nu apare pe listă, ori a închiriat o casă, ori nu s-a cazat nicăieri.

Nu ştiu ce să fac. Trebuie găsit, dar sunt sigur că putem merge direct acolo şi că vom da cumva de el. Chestia asta se întâmplă mereu în insule, în special în minusculul orăşel numit Hanalei.

Mă gândesc la celelalte lucruri de care trebuie să mă ocup înainte de a pleca. Trebuie să termin moţiunea asta şi să rog pe cineva să-mi ţină locul pentru o depoziţie. Trebuie să le conving pe fiicele mele să ne unim forţele. Trebuie să-l conving pe Sid să se ducă acasă la el. Trebuie să fiu alături de şi s-o iert. Trebuie să fiu în stare să mă uit la ea fără să mă gândesc la el.

Trebuie să vorbesc cu doctorul lui Joanie. Îl sun pe Sam la spital şi, pentru că nu-l găsesc acolo, îl sun acasă.

— Nu, spune el. Nu mai pot amâna mult.

— Îmi mai trebuie câteva zile, zic. Încă o zi. Trebuie să mă duc în Kauai ca să aduc pe cineva.

Îmi spune că trebuie să respecte testamentul, acum că s-a stabilit oficial că Joanie e în comă permanentă. Trebuie să se întâmple mâine.

— Dar e în regulă, spune el. Poţi să te duci. Ai timp.

Îmi fac bagajele, sperând că nu se înşală.

Partea a treia
OFRANDA

24

E o dimineaţă frumoasă.

Arunc o privire în şifonier, în partea cu lucrurile lui Joanie, şi-i ating hainele. Apoi închid ochii şi îmi fac loc între ele, lăsând bluzele şi rochiile să cadă peste mine. Astăzi o deconectează de la aparatul de ventilaţie artificială, rezerva ei va fi golită de toate lucrurile care o menţin în viaţă, iar familia noastră o va lăsa să se descurce singură. Nu-mi place asta, dar e ceva ce trebuie făcut şi, după cum spune doctorul, ceva ce poate fi făcut.

El spune că asta le va face bine fetelor, aşa că îmi îngădui să mă gândesc cu nerăbdare la călătorie. Poate că ne putem folosi de timpul asta cât suntem plecaţi ca să creăm ceva special, ceva ce va echivala cu recunoaşterea faptului că de-acum încolo vom fi doar noi trei. Vreau ca experienţa asta să ne reuşească.

Închid şifonierul şi le văd pe fete intrând încet în dormitor.

— Suntem gata, spune Scottie.

— Atunci hai să mergem, zic, îndreptându-mă spre hol.

Fetele nu se clintesc.

Îmi dau seama că cercetează cu privirea camera mea, camera mamei lor. Se uită la locul în care mama lor obişnuia să doarmă.

Mă duc la măsuţa de toaletă şi mă prefac că mai adun nişte lucruri, astfel încât fetele să mai poată zăbovi puţin. Păsările fac un vacarm de nedescris. Mă uit prin fereastră la banianul din curte şi văd cum se bat pe locurile cele mai bune. O tot împing pe una dintre ele, care după aceea zboară înapoi în acelaşi loc. Soarele străluceşte cu putere peste Ko’olaus şi câţiva nori se apropie plutind dinspre Waimanalo, păstrând căldura captivă în valea noastră.

— Când o să ne vinzi pământul, putem să cumpărăm proprietatea lui Doris Duke, iar eu să-mi angajez propriul meu servitor samoan? întreabă Scottie.

— Nu, zic.

— Pot să iau eu diamantele mamei? mă întreabă ea.

Mă întorc să mă uit la Scottie, care s-a aşezat pe pat şi cotrobăie prin sertarele noptierei lui Joanie. Scoate o poză, ceea ce mă face să mă simt de parcă aş asista la o scenă de la locul crimei.

— Nu, nu poţi să iei tu diamantele ei, spune Alex.

— De ce? întreabă Scottie.

— Pentru că eşti un vierme mic şi egoist şi diamantele ar face implozie în secunda în care ar atinge pielea ta urâtă.

— Alex!

— Păi, ce întrebare a dracului de sinistră! Şi nu-mi pasă că n-are decât zece ani. Eu am băut prima mea bere la zece ani.

Trebuie să se maturizeze. Şi să nu mai facă poze întruna. De ce înregisttezi tot ce facem? E chestia asta un lucru de care să vrei să-ţi aduci aminte?

— Da, spune Scottie. Când o să se întoarcă mama, o s-o întreb pe ea direct.

Aşază aparatul foto şi poza pe măsuţa de toaletă, după care închide sertarul mamei ei. Perle false şi perle adevărate. Diamante false şi diamante adevărate. Coliere amestecate sclipesc în poză.

— Hai să mergem, zic. O să fim contra cronometru în următoarele câteva zile. N-avem timp de-aşa ceva.

— De ce suntem contra cronometru? întreabă Scottie.

Îi ignor întrebarea şi o iau repede pe hol înspre garaj. Fetele mă urmează, ciondănindu-se.

— Vezi că eu pe Xbox împuşc târfele profesioniste, aşa că ai grijă ce zici, spune Scottie.

— Acum, serios, spune Alex. Eşti dusă rău cu capul. Ia nişte

Ritalin.

— Ia tu nişte medicamente pentru acnee, spune Scottie.

Ai în bărbie un vulcan pe cale să erupă precum Mauna Kea.

— Mauna Kea e un vulcan inactiv, tâmpito.

— Inactiv e fundu' tău.

— Habar n-ai ce vorbeşti acolo, Scottie.

— De unde ştii tu?

— Tăceţi din gură! ţip eu, ceea ce mă face să mă simt de parc-aş fi socru-meu.

Pun lucrurile în portbagaj, furios, dar gândindu-mă în acelaşi timp ce să fac cu diamantele, bijuteriile şi hainele lui Joanie.

Bineînţeles că Scottie poate să aibă diamantele ei. Îmi dau seama că e un detaliu practic şi, cu toate astea, nu pot să recunosc de faţă cu Scottie că e în regulă să întrebe aşa ceva.

— Unde e Sid? întreb. De ce e mereu nevoie să întreb unde e idiotul ala?

— Nu-i zice aşa, spune Scottie.

Sid iese din casă pe uşa din spate.

— Ai încuiat-o? zic.

Se duce înapoi şi eu mă uit după el ca să mă asigur că blochează încuietoarea uşii.

— Stau eu în faţă, ţipă Scottie, dar Alex deschide portiera din dreapta şi intră în maşină. Scottie aproape că face o criză, aşa că o forţez pe Alex să se urce în spate. Înainte ca Scottie să intre în maşină, îi zic lui Alex:

— N-am vorbit noi doi că o să-mi dai o mână de ajutor cu ea? Te porţi ca o afurisită. Haide. Intră-n joc.

Mă aşez la volan, uitându-mă fără chef la lucrurile din garaj. Vor fi atâtea de aruncat, de revendicat, atâtea care vor isca certuri.

Sid se urcă în spate. Miroase a ţigări şi a marijuana proaspătă atât de tare, încât aproape că mă simt ameţit. Scottie se înfige în scaunul din faţă şi-şi pune centura.

— Dă-i drumul, spune ea şi, deşi am îndoieli faţă de toată povestea asta şi sunt pe punctul să-mi sară ţandăra sau să încep să mă lamentez, pornesc. O să fac ocolul asta ciudat şi-o să sper că lucrurile vor ieşi cum nu se poate mai bine.

25

Rândul la controlul de securitate este mai lung decât ar trebui. Şi totuşi, majoritatea oamenilor care stau la coadă par mulţumiţi, ceea ce este enervant. Nu e nimic mai rău decât să fii furios şi să vezi în jurul tău chipuri calme. Agenţii de pază verifică gentile tuturor, chiar dacă e doar un zbor de pe o insulă pe alta.

— Jur că fac chestia asta numai ca să dea impresia de pază adevărată, ceea ce nu e tocmai de dorit, spune Alex.

Mulţumesc lui Dumnezeu că fiica mea nu e un om fericit.

Ne uităm cum un bărbat scotoceşte prin geanta unei femei din faţa noastră. Părul ei e ţepos şi alb şi spatele îi e rotunjit de o cocoaşă de mărimea unei căşti de protecţie. Bărbatul scutură un pachet, după care îl pune la loc în geanta ei. *Putea să fie o grenadă*, vreau să-i zic. *Dacă tot e să controlezi*, *atunci fă-o ca lumea*.

Patru băieţi aflaţi chiar în fata noastră sunt întrebaţi unde li se află pantofii.

— Ştiam că trebuie să ni-i scoatem, spune unul dintre ei.

Aşa că nu i-am mai pus.

— Nu *ni* i-am mai pus, spune Scottie. Băieţii se întorc să se uite la ea. Au cu toţii coliere cu colţi de rechin la gât şi abdomenele le sunt robuste şi tari. Unul duce o ukulele în braţe şi are un tatuaj tribal încolăcit în jurul piciorului drept. Altul poartă un maiou care-i lasă descoperită toată partea laterală a trunchiului, un sfârc negru şi un smoc viguros de păr de la subraţ. Mă uit la Scottie, făcându-mă că n-o cunosc.

— Vă trebuie pantofi, le spune agenta de pază.

— De ce? spune cel mai scund dintre băieţi. Agenta de pază scoate un peşte din frigiderul lui portabil. E negru şi are buzele groase întredeschise şi un ochi gelatinos larg deschis.

Pare îngrozit. Femeia ridică peştele de coadă şi cei trei băieţi o privesc mândri.

— Ce scârbos, zice Scottie.

Alex o ia pe Scottie de mânecă, o trage în spate şi-i spune ceva.

— Mişto pradă, spune Sid şi cei trei dau din cap aprobator.

Un alt agent de pază vine la masă şi îmi face semn să înaintez.

N-am prea multe în bagajul de mână, doar portofelul şi nişte documente într-un dosar. Se uită la lucrurile de deasupra, după care se întoarce spre fete şi eu fac tot posibilul să mă abţin.

Dacă aveam o bombă, vreau să-i zic, *nu crezi c-aş fi ascuns-o mai bine*? El nu dă atenţie genţii lui Scottie, în schimb controlează bagajul lui Alex cu mai multă conştiinciozitate decât făcuse cu al meu. Scoate din el un pachet de Mariboro roşu.

Scottie scoate un sunet de uimire şi se uită la mine, cu ochii larg deschişi ca ai peştelui.

— O să-i dai una la fund?

Agentul de pază se uită la mine şi ezită, după care îmi înmânează ţigările.

I le dau înapoi.

— E adultă, îi zic, ca s-audă Scottie. Hotăreşte singură.

Scottie urmăreşte cu un soi de evlavie cum ţigările sunt puse la loc în geanta surorii ei şi, în timp ce ne îndreptăm spre poarta de îmbarcare, simt că ceva s-a schimbat. Alex merge în pas cu mine, iar Scottie o urmează, fără să spună un cuvânt.

— Alea erau ţigările tale? îl întreabă Scottie pe Sid.

— Nu, spune el. Se bate peste buzunar. Ale mele sunt aici.

Ea se uită la mine, aproape mânioasă că nu o cert pe sora ei.

— Las-o baltă, Scottie, spune Alex.

În timpul zborului, Scottie tace şi Alex citeşte reviste despre actriţe periculos de slabe. Scottie scrie ceva într-un caiet. Sunt aşezate de-o parte şi de alta a mea, ca nişte aripi. Sid stă pe locul de peste culoar de noi. Mă uit la el şi îl văd studiind instrucţiunile de siguranţă de pe cartonul laminat, cu mare concentrare. Stewardesa ne oferă cutii cu suc de guava.

Băieţii desculţi au reuşit în mod miraculos să se urce în avion; îl aud pe unul dintre ei cântând la ukulele. Mintea îmi e golită. Simt că am nevoie de un plan de acţiune, dar nu am în cap nimic altceva decât: *Găseşte-l*.

Scottie îşi notează ceva în caiet, hotărâtă.

Alex se uită pe geam, cu o expresie învinsă. Îi dau un cot.

— Şi dacă doctorul se înşală? întreabă ea. Dacă e totuşi bine şi o să se trezească?

— Chiar şi-aşa, zic, va fi... încerc să găsesc cuvântul potrivit.

Nu va mai fi aceeaşi.

— Ştiu, spune Alex. Am înţeles asta.

Mă uit pe geam la Insula Kauai, la stâncile ei abrupte şi la coastele ascuţite. De obicei sunt nerăbdător să vin aici. Sunt străzi cu două benzi şi poduri cu una singură şi mai sunt şi plaje lungi şi pustii. Totul se mişcă într-un ritm lent şi leneş şi eu sper să pot intra în atmosfera relaxată a insulei. Mă întreb ce face el acum. Dacă aşteaptă să traverseze vreun pod, dacă e în sala de conferinţe a unui hotel, la un prânz de afaceri sau dacă se relaxează pe vreo plajă. Mă întreb dacă ştie cum arăt, dacă a intrat vreodată în dormitorul meu şi mi-a văzut pozele de pe măsuţa de toaletă.

În timp ce coborâm, arunc o privire spre hârtia lui Scottie ca să văd cu ce s-a ocupat atât de absorbită până acum. Citesc:

N-o să râd de hawaiienii graşi. *N-o să râd de hawaiienii graşi*.

Promisiunea asta umple toată pagina. Mă uit la Alex şi-i fac semn înspre Scottie.

— Ce? spune Alex. M-am ocupat de ea.

Scottie şi Sid se uită după bagajele noastre şi eu o întreb pe Alex ce crede sora ei că facem noi în Kauai.

— I-am zis că suntem în căutarea unui prieten al mamei.

Mă uit în jur prin aeroport. Mă tot gândesc că o să-l zăresc pe Brian, sau cel puţin vreo figură cunoscută. E gteu să mergi undeva prin insulele astea fără să dai peste cineva cunoscut; nu te poţi rătăci pe o insulă. Mă întreb dacă nu cumva ar

trebui să ne mutăm în altă parte, mai la deal sau în Arkansas, sau în vreun loc ridicol.

Bineînţeles că aud pe cineva spunând:

— He-hei, Matt King, frăţioare!

Mă fac mic, recunoscând vocea unuia dintre verii mei. Nu ştiu care dintre ei este. Nu le ştiu nici măcar numele tuturor – arată cu toţii la fel, asemenea cailor roibi. Mă întorc să dau ochii cu Ralph, poreclit "Boom" – Dumnezeu ştie ce-o mai fi vrând să însemne şi asta. Toţi verii mei au porecle cu origini misterioase, care implică o semnificaţie grosolană sau nautică. Ralph poartă haine aproape identice cu ale mele: pantaloni până la genunchi şi un tricou Reyhs Spooner, papuci de cauciuc şi o geantă diplomai, aceasta din urmă fiind dovada faptului că are nişte responsabilităţi pe lumea asta. Nu ştiu cu ce se ocupă. Nu ştiu cu ce se ocupă niciunul dintre ei. Spre meritul lor, verii mei nu sunt nici lacomi, nici de prost gust şi nici ostentativi. Singurul lor scop în viaţă este să se distreze. Se plimbă cu jet-skiurile, cu motocicletele, fac surfing, canotaj, aleargă la cursele de triadon şi închiriază insule în Tahiti. Într-adevăr, unii dintre cei mai influenţi oameni din Hawaii arată ca nişte vagabonzi sau ca nişte cascadori. Mă gândesc la evoluţia dinastiei noastre. Strămoşii noştri misionari au venit în insule şi le-au spus băştinaşilor să-şi pună nişte haine pe ei, să muncească din greu şi să nu mai danseze Hula. Pe parcurs, au încheiat câteva afaceri, au cumpărat câte o insulă pentru vreo zece miare bucata sau s-au căsătorit cu o prinţesă şi-au moştenit pământul ei, şi-acum descendenţii lor nu mai trebuie să muncească. S-au dezbrăcat în pantaloni scurţi pentru alergat sau în bikini, joacă volei pe plajă şi s-au apucat să ia lecţii de Hula.

Ralph mă bate cu palma pe spate. Zâmbeşte şi dă din cap de mai multe ori. Se uită la Alex şi ştiu că i-a uitat numele.

Ea se desprinde de noi şi se duce la Sid. Aproape că mă ţin după ea, astfel încât să nu rămân singur cu Ralph.

— Eşti bronzat bine, zic.

El zâmbeşte în continuare şi spune:

— Aşa e.

Ştiu că bronzul lui e din cutie.

— Ai venit să vorbeşti cu unii dintre verii noştri? mă întreabă. Să te asiguri că sunt mulţumiţi de alegerea ta?

— Nu, zic. Ca să fiu cinstit, vreau să iau o hotărâre fără să fiu influenţat de majoritate.

— Aha, spune el şi pare oarecum încurcat. Ce mai face Joanie?

— La fel, zic.

— E o femeie puternică, spune Ralph.

— Da, zic. E puternică.

Ne facem amândoi că ne uităm la bagajele de pe bandă.

— Am văzut-o acum câteva luni, spune el. Chiar înainte de… Arăta bine. (Se uită în depărtare. Mă bate pe spate.) O să fie bine.

— Ştiu, zic, vrând să scap de conversaţia asta, dar apoi întrevăd o posibilitate. Hei, eşti cu maşina?

— Aha, spune el. Vrei să vă duc undeva? La Princeville?

— Ar fi grozav.

Îl văd pe Sid venind cu toate bagajele noastre. Are ochii injectaţi. Iarba l-a amuţit. Ar ttebui să-i zic vreo două pentru că a fumat iarbă la mine în casă? Oare şi Alex fumează? Sau s-o las baltă? Să las lucrurile în voia lor şi să nu-mi pese. Să renunţ la tot. Ce uşor ar fi.

— Eşti bine? îl întreb pe Sid.

— Ce?

— Te-am întrebat dacă te simţi bine.

— Ihî, spune Sid. Mă gândeam doar la nişte chestii.

Ralph ne conduce în parcare. Îmi impun să-mi relaxez umerii şi inspir adânc. Îmi privesc familia cum merge în faţa mea.

Din spate, arată aşa cum trebuie. Arată bine.

Ralph are un Jeep Wrangler, care o entuziasmează pe Scottie şi, până la un punct, chiat şi pe Alex. Lui Sid i se ridică părul în cap, ceea ce-i face să arate ca şi cum ar fi electrocutat. E cea mai inconfortabilă maşină în care m-am urcat vreodată. Chiat şi în timp ce rulăm pe drumurile netede şi plate, mă simt de parcă n-avem niciun control asupra ei.

— Sunt moartă de foame, strigă Scottie de pe bancheta din spate, după care aud un “Au!” şi mă întreb dacă nu cumva Alex i-a dat o palmă. Nu vreau să ştiu.

— Am observat că porţi un tricou cu o Ducati pe el. Ralph se uită la Alex în oglinda retrovizoare. Ştii să conduci motocicleta?

— Da, spune Alex. M-a învăţat mama.

— Ce zici? urlă el ca să acopere zgomotul făcut de vânt.

— Da! ţipă şi Alex.

— Te-a învăţat mama ta? Sau tipul asta?

Îmi dă una în braţ şi eu mă uit la locul unde m-a atins pumnul lui.

— Mama, spune Alex.

Joanie conducea o Ducati. Mă surprinde că Alex poartă bluza asta.

— Unde ai văzut-o pe Joanie? îl întreb pe Ralph. Ar fi aşa de jenant dacă toată lumea ar şti despre iubitul ei, mai puţin eu. Iubitul ei. Iisuse.

— M-am întâlnit cu ea la ultima întrunire a acţionarilor, spune Ralph.

— Joanie era acolo?

— Aha. Nu-ţi aduci aminte?

— A, da, zic, fără să am vreo idee despre ce vorbeşte. Îmi aduc aminte.

Mi-o imaginez sărind într-un avion, ducându-se la întiunirea acţionarilor şi-apoi întorcându-se la timp ca s-o ia pe Scottie de la şcoală. N-are nici-o noimă.

— Eşti norocos că ai pe cineva care să-ţi pledeze cauza cu-atâta entuziasm.

— Aşa e, zic.

— Mi-e foame! ţipă Scottie din nou.

Ralph virează brusc şi iese din şoseaua principală, înspre Kapaa, după care intră în parcarea pieţei de peşte. Pietrişul scrâşneşte zgomotos sub cauciucuri şi, când opreşte maşina, ne aruncă pe toţi înainte. Îi dau lui Alex bani cu care să cumpere nişte mâncare la pachet ca să-i ţină de foame până ajungem. Sid se dă jos din maşină şi Scottie îl urmează. Îşi

ridică braţele deasupra capului şi se apleacă la dreapta, şi Scottie se uită la abdomenul lui.

Când o pornesc spre magazin, îl întreb pe Ralph:

— Şi ce-a zis la întrunire?

— Aaa, spunea că ar fi ridicol să nu acceptăm oferta lui

Holitzer. Că el avea un plan serios care urma să le ofere o groază de oportunităţi locuitorilor din Kauai şi-aşa mai departe. Şi, în calitate de cel mai mare acţionar şi de ultim descendent direct, tu ai aprecia sprijinul tuturor, pentru că asta urma să se întâmple cu sau fără consimţământul nostru. Asta a zis. I-a cam enervat pe oameni. Dar despre Holitzer nu ştiu ce să zic. Nu e el cel care oferă cel mai mult? Nu vrem să acceptăm oferta cea mai mare? Nu aşa ar fi firesc?

— Îi plăcea planul lui. Mă uit la Ralph, sperând să-mi dea mai multe indicii. Îi plăcea că el voia să închirieze nişte pământ organizaţiilor pentru conservarea resurselor naturale. Şi restul de pământ o să-l vândă şi-o să-l împartă în loturi, nu?

— Şi-l va transforma în altceva atunci când expiră contractul de închiriere.

— Desigur, zic.

Acţiunile ei nu au nici-o noimă. Toate planurile cumpărătorilor sunt mai mult sau mai puţin la fel. Toţi vor veni cu noi planuri de afaceri, vor exploata terenurile, vor construi case, după care vor vinde şi terenurile, şi casele. De ce să se ducă la întrunire fără ştirea mea? De ce să le forţeze mâna verilor mei?

— Eu vreau să lucrez cu voi, Ralph. Ştii asta, nu? Ştiu că votul meu atârnă greu, dar nu mă aflu aici ca să-i înfurii pe oameni.

— Mergem direct la Princeville, spune Ralph.

— Foarte bine, zic eu, gândindu-mă că e ca un copil mare.

— Ba bine că nu!

Dau din cap aprobator, neştiind prea bine ce aş putea răspunde, dar apoi îmi dau seama că el vorbeşte în casca din ureche şi mă simt îngrozitor de caraghios. Fetele ies din magazin cu nişte cutii de carton cu mâncare şi furculiţe de plastic. Sid are în mâini câteva batoane de ciocolată şi vreo cinci pungi de chipsuri. Ne continuăm drumul, trecând pe

lângă casele câtorva dintre strămoşii mei, transformate acum în muzee. Le arăt fetelor.

Le-au mai văzut şi altădată, dar se uită totuşi. Ralph încetineşte în timp ce trecem prin dreptul domeniului, al grădinilor tropicale şi al turiştiior din caleştiie trase de caii rasa Clydesdale.

— Înainte, aici era o plantaţie de trestie de zahăr, spune Scottie.

— Aşa e, zic.

Mă uit la casă, gândindu-mă că e ciudat că vechii locuitori ai insulei au influenţat într-un anume fel vieţile unor oameni pe care nu i-au întâlnit sau la care nu s-au gândit niciodată.

Influenţez oare şi eu vieţile câtorva oameni care nu s-au născut încă?

— Mi-aş dori să trăim în vremurile de odinioară, spune Scottie.

— Trăim, spune Alex. O să trăim.

Asta o face pe Scottie să tacă. Mă gândesc la ce-ar putea să-i treacă prin minte. Sid a luat toate pungile de chipsuri la rând. Fiecare pungă stă deschisă în poala lui. N-a spus un cuvânt tot drumul. Tot aştept să mai vină cu vreo cugetare idioată de-a lui, dar fără succes.

Începem să coborâm pe drumul înspre Hanalei.

— Uitaţi-vă, le spun fetelor. Uitaţi-vă acolo.

Dedesubt, plantaţia de *tàro*[19] se încălzeşte la soare. Îmi închipui că valea nu arată mult diferit faţă de acum o sută de ani.

Oceanul care se întinde dincolo de ea e de un albastru-închis şi, pe măsură ce ne apropiem de poalele dealului, fâşia de plajă se întinde sub ochii noştri. *Uitaţi-vă*, aproape că spun din nou, pentru că simt impulsul asta de a mă asigura că ele văd ceea ce nu ne va mai aparţine. De ce s-a dus Joanie la întrunirea aia? De ce-i voia pe Holitzer?

Încerc să mă gândesc la alte întrebări pe care i le-aş putea adresa lui Ralph. Mă uit în spate la copii.

— Sid, zic. Eşti bine?

---

[19] *Colocasia esculenta*, plantă ai cărei tuberculi sunt comestibili.

— Bine, bine, spune el. Mersi.

26

Fetele şi Sid stau lângă stâlpii de marmură din holul hotelului. Cer la recepţie să-mi schimbe cele două camere rezervate cu un apartament de lux. Vom sta cu toţii laolaltă. Fetele sunt impresionate. Se uită una la alta şi rânjesc. Nu-şi dau seama că vreau un apartament pentru că nu am încredere în ele. Verific din nou dacă BrianSpeer e cazat în hotelul asta, dar nu e.

În timp ce ne îndreptăm spre lift, trei fete vin înspre noi, cu aşa o viteză, încât ă tem că o să ne facă una cu pământul.

— Alex! ţipă ele într-un cor.

Observ că fiica mea tresare înainte să le strige la rândul ei:

— Dumnezeule! Ce faceţi?

— Ce faci aici? întreabă una dintre ele.

Are ochelarii de soare pe cap. De cot i se bălăngăne o geantă.

Se uită la mine şi la Scottie de parcă lucrul de care s-ar teme e adevărat: Alex se află aici cu familia ei. După care îl vede pe Sid.

— Dumnezeule, ce mai faci? îl îmbrăţişează pe Sid şi-apoi şi pe Alex.

— Ce faci tu aici? întreabă Alex.

— Suntem în vacanţa de primăvară, spune una dintre fete, întrerupându-şi convorbirea de la telefonul mobil şi concentrându-se apoi din nou asupra lui: Adu-ţi doar costumul şi câteva haine de oraş. Nu elegante. Doar nişte haine drăguţe.

Se uită la mine în timp ce vorbeşte.

O iau pe Scottie de-o parte şi ne aşezăm pe o bancă din apropiere.

— Trebuie neapărat să ieşiţi cu noi, o aud pe blondă spunând.

Alex dă din cap că da.

— Neapărat.

N-am auzit-o niciodată vorbind în felul asta. De obicei e foarte tăcută şi morocănoasă. Veselia asta e neliniştitoare.

Vocile fetelor se potolesc, după care se înalţă iar şi o aud pe blondă spunând:

— Ba sunt, pe bune, zău.

— Buu-huu, spune cealaltă fată şi râde.

Mă uit la Scottie, dar nici ea nu înţelege nimic.

— Sunt tot felul de naşparlii pe-acolo, dar ar trebui să vă duceţi. Noi am fost. E clar că ar trebui să te duci.

— Ce bine-mi pare să te văd, păpuşă. Ne e dor de tine. Tu nu ieşi niciodată din casă. Să te sunăm diseară în cameră atunci?

Sau, Siddy, ai tu mobilul la tine?

— Aha, spune el. Dar probabil c-o să ne relaxăm în cameră.

— Oh, ce tristă sunt, spune una dintre fetele-mascotă. Ia o mină tristă. Vă sun oricum.

Alex rânjeşte extatic, dar entuziasmul ei nu pare real. Cred că asta are mai puţin de-a face cu mama ei decât cu fetele. Mă întreb dacă mamele sau părinţii care se implică în educaţia copiilor lor fac asta tot timpul: Îşi urmăresc copiii interacţionând cu cei de-o vârstă cu ei, observând lucruri pe care nimeni altcineva nu le observă.

Fetele trec pe lângă noi cu mersul lor sacadat, fluturând din degete înspre mine şi Scottie.

— Ce afurisite, spune Alex în drum spre lift.

— Nişte paraşute, spune Scottie.

— Ce vrea să înseamne asta, Scottie? întreb.

Ridică din umeri.

— Cine te-a învăţat cuvântul asta? întreb.

Arată cu degetul înspre sora ei.

— M-au invitat şi pe mine numai pentru că era şi Sid aici, spune Alex.

— Putem să mergem pe plajă? întreabă Scottie.

— Sigur, zic. O să dăm un tur plajei.

Mă uit la Alex, dar ea priveşte în gol.

— Puteai să te duci cu ele, zic. Cu prietenele tale.

— Nu m-au invitat, spune ea.

Întotdeauna am crezut că Alex e una dintre fetele care fac legea în societate. Are tot ce-i trebuie pentru asta.

— Ultima dată când am stat cu ele a fost la noi acasă, spune

Alex. Tu trebuie că lucrai la tine în cameră sau nu ştiu ce făceai.

Mama era beată. Voia să se ducă la dans. Eu nu voiam, dar prietenele mele erau cu toate fermecate de ea. Aşa că le-a dus pe ele la dans. Le-a luat cu ea, pur şi simplu. Să danseze în oraş. Şi eu am rămas acasă.

Ne oprim la etajele cinci, şase, şapte, opt, nouă. Când mă uit, văd că toate butoanele liftului sunt aprinse.

— Iisuse, Scottie. Te distrează chestia asta?

— Sid a cel care a făcut asta.

— Vorbeşti serios?

Sid râde.

— E amuzant.

— De ce n-ai oprit-o niciodată pe mama? mă întreabă Alex.

Ne dăm în cele din urmă jos unde trebuie. Alex iese prima din lift şi Scottie o urmează spunând întruna “Bu-huu, bu-huu, bu-huu” pe holul hotelului.

— N-am ştiut cum, zic.

— Nici n-ai observat, spune Alex.

— Acum ai început să vorbeşti despre mama ta. De ce nu-ţi place de fetele alea?

— Îmi place de ele, spune ea. Ele nu mă plac din nu ştiu ce motiv. Nu mă iau în seamă. Pare cufundată în gânduri şi, când mă priveşte, are ochii umezi. N-am înţeles niciodată de ce, serios. Întotdeauna m-au făcut să mă simt prost. Nu cred că-mi plac fetele.

— Nici mamei tale nu-i plăceau.

Sunt gata s-o întreb pe Alex ce vede la Sid. El merge înaintea noastră şi ţine ceva deasupra capului lui Scottie, făcând-o să tot ţopăie. S-a însufleţit dintr-odată. Nu întreb ce vede Alex la el, deoarece mă tem că dezaprobarea mea o va face să se lege şi mai tare de el. Aşa funcţionează lucrurile. Va trebui să pretind că nu mă deranjează şi că nu vreau să-l înec

în golf. Ceva la el nu e în regulă. De fapt, multe lucruri la el nu sunt în regulă, dar până astăzi în maşină nu m-am simţit nelalocul meu de faţă cu el. Tăcerea lui a fost foarte ciudată.

Alex e pe balconul camerei noastre de hotel. Deschid uşa de sticlă şi ies din camera în care merge aerul condiţionat, păşind în căldura de afară. Ea fumează o ţigară şi eu mă aşez şi mă uit lung la ea, tânjind nu neapărat după fumat, cât după amintirea lui. La optsprezece ani, nu mi-ar fi trecut niciodată prin cap că într-o bună zi mă voi confrunta cu astfel de probleme. Ar fi mult mai simplu să fiu un tată iresponsabil. Mi-ar plăcea să fumez împreună cu fiica mea, să stau aici cu ea, cu diverse băuturi din minibarul hotelului în faţă, bând din sticle şi aruncându-le apoi în piscina de dedesubt. Când eram tânăr şi pe punctul de a mă reproduce, credeam că a avea copii va fi ca şi cum mi-aş recăpăta vechii amici din facultate. Aveam să ne petrecem timpul împreună şi să facem tot felul de tâmpenii.

— Stinge-o, zic.

Alex mai trage un fum, după care stinge ţigara frecând-o de talpa sandalei, gest pe care l-aş fi admirat foarte tare dacă aş fi fost un puşti. Un gest ca asta aproape că-mi dă siguranţa că se va descurca în lumea asta.

— Ai putea cel puţin să fumezi ţigări light, zic. Ca Sid.

— Aş putea, spune ea.

Îşi ridică picioarele pe balustradă şi se afundă în scaun. Îl leagănă pe două picioare. Îmi aminteşte de mama ei. Joanie nu putea niciodată să stea pe un scaun care să aibă toate cele patru picioare pe podea.

— Mama e în regulă, zic. Am sunat să văd ce face şi mi-au zis că respiră normal şi că e bine.

— Asta e bine, spune Alex.

— Ai început să te descurci mai bine cu Scottie, zic.

Mulţam.

— Tot aşa făcută praf e.

— E doar o copilă. E bine. Nu e incorigibilă.

— Reina e de vină, spune Alex. Vorbeşte despre ea non-stop.

Mi-a spus că Reina i-a dat voie unui băiat să-i lingă gaura. Aşa a zis: “Să-i lingă gaura”.

— Ce se-ntâmplă cu voi, copiii din ziua de azi?

— Mi-a spus că părinţii lui Reina o s-o lase să-şi pună silicoane când o să împlinească şaisprezece ani, pentru că la vârsta aia nu mai eşti la pubertate.

— Fata aia e prea de tot, zic. Vreau să spun, te-ai uitat bine la ea?

Îmi place să vorbesc despre cusururile altor fete. Îmi aşez şi eu tălpile pe balustradă şi ridic încet picioarele din faţă ale scaunului. Hotelul este construit în stâncă şi mă uit la golful de sub el, la oamenii care se văd mici ca nişte puncte, la petele albe de spumă asemenea stelelor pe cerul albastru-întunecat.

Spre stânga, Coasta Nepali se încolăceşte într-o nouă linie a orizontului. Alex se uită mânioasă la pânza întunecată a oceanului, ca şi cum marea ar fi de vină.

— Dar tu, Alex? Tu eşti bine? Nu foloseşti… nu?

— Dacă folosesc…? Doamne, vorbeşti ca un fraier.

Nu răspund.

— Nu, spune ea în cele din urmă. Nu fac nimic rău.

— Nimic, nimic? o întreb. Miroase a marijuana. Sid miroase.

— Asta e treaba lui Sid, spune ea. Nu a mea.

— Te-ai lăsat, pur şi simplu? Nu e greu? E ca o dependenţă şi mai ştiu eu ce.

Îmi dau seama că nici măcar n-am dus-o la dezintoxicare, ca să fim siguri că nu se mai droghează. Ne-a convins că nu avea o problemă reală şi trebuie că mie mi-a fost mai la îndemână să uit cât de bine minte.

— Nu e o dependenţă, spune ea. Adică, da, este, dar nu pentru cineva ca mine. Nu sunt chiar aşa din ghetou.

— Deci te-ai lăsat pur şi simplu?

— Da, tată. Nu-i mare brânză. Copiii se droghează, după care încetează. Şi în plus, m-aţi trimis la internat, îţi aminteşti? N-am mai putut să fac rost de droguri. Bănuiesc că mama ştia ce face.

Nu ştiu care ar fi modul cel mai bun în care să răspund la toate astea. Mama mea ar fi izbucnit în plâns şi s-ar fi retras,

absentă, în camera ei. Tata m-ar fi înrolat la puşcaşii marini sau m-ar fi împuşcat. Joanie a trimis-o de acasă, ceea ce pare un gest la fel de greşit, dar eu ce-am făcut? Eu n-am făcut nimic.

Nici dezintoxicare, nici terapie, nici discuţii în familie. Să o trimitem de acasă nu putea să fie soluţia bună pentru noi, pentru mine, dar era cu siguranţă cea mai uşoară cale. Am privit conflictul de la distanţă, găsindu-mi scuze, ca şi cum Alex şi

Joanie ar fi stat de vorbă despre rochiile de banchet.

— Nu mă mai droghez, spune Alex. Dar încă mă mai gândesc că a fost distractiv.

— De ce eşti atât de sinceră cu mine? o întreb.

Ridică din umeri şi lasă scaunul la loc pe podea.

— Moare mama.

O parte din mine ştie că Alex se va descurca mai mult decât bine. Mai mult, o cred că drogurile au fost doar o etapă, o modă trecătoare. Poate că n-am făcut nimic pentru că nu mi-e îndeajuns de teamă că n-aş fi un părinte bun. Îmi amintesc ce însemna să fiu copilul părinţilor mei. Când făceam lucruri rele, ştiam, aşa cum ştie şi Alex, că oricât de mult aş fi încercat, n-aş fi dat niciodată de belea. Poate că puştiior cu bani le pare rău de asta, ceea ce îi face să aspire la autodistrugere de la o vârstă fragedă. Cineva ne va prinde. Vom ieşi basma curată cumva.

Ceea ce facem nu ne va lăsa în stradă. Îmi amintesc cum mă adunam cu băieţii şi cum escapadele noastre se transformau repede în anecdote de povestit la petreceri. Asta mă făcea întotdeauna să mă simt ca un ratat, ca şi cum n-aş fi fost în stare să mă scufund la fel de adânc precum ceilalţi. Mă întreb dacă şi Alex se simte astfel: ca o ratată fără succes.

— Sunt mândru de tine, zic, pentru că taţii de la televizor spun întotdeauna chestia asta după câte o conversaţie sinceră.

Îşi dă ochii peste cap.

— Nu prea ai de ce să fii mândru.

— Ba da, am, zic. Te-ai descurcat bine. Noi te-am împachetat şi te-am trimis de-acasă. S-o lăsăm pe

supraveghetoarea de la internat să se ocupe de ea, ne-am zis. Şi-acum eşti aici.

Ajutându-mă cu Scottie. Îmi pare rău, Alex. Îmi pare tare rău.

Îţi mulţumesc că mă ajuţi.

Ea este noua mamă, îmi dau seama. Şi-a asumat instantaneu rolul. Mi-o imaginez într-o ceaşcă, cu apa fierbinte turnată peste ea. Mama Instant.

— Da, da, spune ea.

Şi asta-i tot, bănuiesc. Discuţia despre droguri a familiei King.

Ne uităm la oceanul splendid, o privelişte care trebuie că însoţeşte mii de momente stângace, triste şi frumoase.

— E totul în regulă cu Sid? o întreb. Era tare tăcut mai devreme.

— Oboseşte, spune ea. Astăzi n-a putut să tragă un pui de somn şi el are nevoie de puiul lui de somn.

Mă măsoară din cap până-n picioare, ca să vadă dacă înghit povestea. Vede că nu.

— Trece printr-o perioadă mai dificilă, spune ea.

— Serios? Păi şi noi la fel.

— Las-o baltă, spune ea. Cum o să-l găsim pe tipul asta?

Mă gândesc la asta o vreme. Pentru un moment, am uitat de Brian şi de faptul că el e motivul pentru care ne aflăm aici.

— Voi doi o să vă duceţi cu Scottie pe plajă. Eu o să mai dau nişte telefoane. Pentru numele lui Dumnezeu, suntem pe o insulă.

Aici nu pot fi mai mult de trei grade de separare1 între oameni.

Tace, reflectând. Se ridică în picioare şi-mi întinde mâna ca să mă ajute să mă ridic. Îmi dau seama că sunt fascinat de ea. E o persoană pe care vreau s-o cunosc.

— O să-l găsim, spune Alex şi hotărârea din vocea ei mă face să mă gândesc că poate şi ea are să-i spună câteva.

1 Aluzie la teoria celor şase grade de separare (*Six Degrees of*

Separatiori), lansată de Frigyes Karinthy şi popularizată de piesa omonimă a lui John Guare. Conform teoriei, oricine se

află la şase paşi distanţă de orice altă persoană de pe glob, astfel încât printr-un lanţ uman de tipul “un prieten al unui prieten” oricare doi oameni pot fi conectaţi în cel mult şase paşi.

27

Se află undeva puţin mai jos. E într-o vacanţă de lucru şi locuieşte într-una dintre casele din golf pe care probabil că le pot vedea de pe balcon. Asta e tot ce mi-au zis cei de la biroul lui. N-ar trebui să fie la căpătâiul soţiei mele? Eu n-ar trebui să fiu tot acolo?

Ies pe balcon şi mă uit în jos la linia ţărmului, după care mă hotărăsc să-mi pun costumul de baie şi să mă duc în golf.

O să le caut pe fete. O să-l caut pe iubitul lui Joanie şi poate c-o să fac şi-o baie în ocean şi-o să încalec valurile întins pe burtă, aşa cum făceam când eram copil.

Fetele şi Sid fac plajă lângă dig. Mă uit la Scottie cum stă pe prosop, cu picioarele lipite şi cu capul înclinat spre soare.

Aş vrea să se joace în ocean. Amânarea statului la plajă pe cât de mult posibil pare un lucru extrem de important.

Rămân în faţa ei ca să-i blochez soarele.

— Ridică-te, Scottie. Joacă-te cu mingea sau fă ceva.

Ea îşi întinde un braţ în aer.

— Am nevoie de puţină culoare.

— Ce s-a întâmplat cu albumul tău? De ce nu te mai ocupi de asta?

— E o chestie stupidă, spune ea.

— Nu, zic. E ceva grozav. Îmi plăcea ceea ce făceai.

S-a schimbat ceva la ea. Îmi dau seama că sunt sânii ei – sunt uriaşi. Văd că şi-a îndesat cocoloaşe de nisip ud în sutien.

— Ce-i asta? zic. Scottie! Costumul tău de baie.

Îşi duce mâna streaşină la ochi şi se uită la pieptul ei.

— Ţâţe de plajă, răspunde ea.

— Scoate-ţi alea de-acolo, zic. Alex, de ce-ai lăsat-o să facă asta?

Alex e întinsă pe burtă, cu sutienul desfăcut la spate. Îşi înalţă capul înspre Scottie.

— N-am ştiut. Scoate-ţi-le, proasto.

Sid îşi ridică şi el capul de jos.

— Pe bune acum, spune el, ţâţele mari par cam grase.

— După cum spune Bebe, ţâţele sunt naşpa, spune Alex.

Şi Sid mănâncă rahat. Lui îi plac ţâţele mari.

— Cine e Bebe? întreabă Scottie, în timp ce îşi scoate nisipul din sutien, lăsându-l să cadă pe jos.

— Un personaj din South Patk, spune Sid. Şi mie îmi plac şi ţâţele mici, Alex. Sunt genul de angajator care le dă tuturor şanse egale.

— Ar trebui să faci colaje, Scottie, zic. Vreau să termini albumul. Trebuie să ţii pasul cu ce se întâmplă la şcoală.

Nu dă doi bani pe îngrijorarea mea, sunt conştient de asta.

Albumele cu colaje reprezintă copilăria – îşi dă seama că aşa e şi sunt sigur că Alex este cea care a făcut-o să înţeleagă lucrul asta.

— Ceva sorţi de izbândă? întreabă Alex.

— Da, zic. E aici, în Hanalei. Chiar aici. Mă uit la curţile înverzite care se întind până în faţa caselor.

— Cine-i aici? întreabă Scottie.

— Prietenul ala al mamei despre care ţi-am vorbit, spune Alex.

— Actorul de comedie?

Alex se uită la mine.

— Da, spune ea, actorul de comedie.

— Interesant, Alex, zic. Fetelor, vreţi să faceţi o baie?

— Nu! răspund ele la unison.

— Dar de-o plimbare ce ziceţi? Poate c-o să-l vedem pe actorul de comedie.

— Nu, spune Scottie.

Alex îşi leagă bretelele sutienului la spate, aşa întinsă pe burtă, după care se întoarce cu faţa în sus şi se ridică în capul oaselor.

— Vin eu să ne plimbăm.

— Tocmai voiam să spun că m-am răzgândit şi că vreau să merg la plimbare, zice şi Scottie. Când se ridică, şi mai mult nisip i se revarsă din sutien. Sid se ridică şi el şi sare, dând cu capul într-un obiect invizibil aflat în aer.

— Ce faci? îl întreb.

— Mă scutur puţin doar. Mă bate pe spate, după care mă prinde cu braţul pe după gât. Bună treabă că l-ai găsit pe tip, adaugă el. E genial.

Îl dau jos de pe mine şi încuviinţez din cap.

— Eşti un băiat foarte ciudat.

Pornesc, îndepărtându-mă de dig, şi cei trei mă urmează.

Mă simt ca o raţă cu puii ei.

Mergem până ce se termină toate casele, străbătând tot drumul până la acea parte a plajei unde curentul înteţeşte ritmul mareei, astfel încât uneori câte două valuri se înfruntă, făcând apa să ţâşnească în sus ca dintr-un gheizer. Privim peisajul asta o vreme, după care Scottie spune:

— Aş vrea să fie şi mama aici.

Mă gândesc la exact acelaşi lucru. Bănuiesc că aşa ştii că iubeşti pe cineva, atunci când nu poţi trăi nici-o experienţă fără să-ţi doreşti ca şi celălalt să fi fost acolo şi să vadă totul, în fiecare zi, obişnuiam să înregistrez anecdote, întâmplări şi bârfe, ordonându-mi ştirile în gând, ba uneori chiar repetându-mi poveştiie înainte de a i le spune lui Joanie în pat noaptea.

Se întunecă şi mă tem că nu-l vom găsi şi că nu voi mai fi vreodată în stare să fac ceva bun pentru ea. Chiar şi acum, n-ar trebui să plângem, paralizaţi de suferinţă? Cum de putem noi trei să ne petrecem timpul plimbându-ne? Nu mă pot abţine să mă gândesc că încă nu credem că va muri; suntem obişnuiţi să fim salvaţi, să nu intrăm niciodată în profunzimea lucrurilor. Mă simt vinovat că Scottie nici măcar nu ştie ce se întâmplă cu adevărat.

— Putem să înotăm cu rechinii? întreabă Scottie. Am citit în revista hotelului că te bagă într-o cuşcă în ocean şi aruncă mâncare în apă, iar rechinii înoată până aproape de tine. Putem?

— Pe mama voastră a fugărit-o un rechin odată, zic.

— Când? întreabă Alex.

Ne întoarcem şi o luăm înapoi pe plajă. Sid vine în urma noastră, fumând o ţigară.

— Făcea surfing pe Molokai şi a văzut un rechin sub placă în timp ce era pe un val. S-a culcat pe burtă ca să nu cadă şi a înaintat pe val până aproape de ţărm.

— Cum de a ştiut că era un rechin şi nu un delfin? întreabă

Scottie.

— Aşa, pur şi simplu, zic. A spus că se vedea ceva mare şi întunecat în apă. Valul s-a spart până la urmă. A dat din mâini până la mal. S-a uitat în apă şi apoi în urma ei şi n-a văzut nimic.

Apoi a privit din nou în urmă şi i-a văzut aripioara dorsală.

Fiicele mele sunt atât de tăcute, încât mă întorc să mă asigur că vin după mine. Amândouă se ţin puţin în urma mea, cu capetele plecate, târându-şi tălpile prin nisipul ud.

— A înotat cât a putut de repede, fără să se uite înapoi. În loc să vâslească toată distanţa până la ţărm, s-a îndreptat spre o fâşie ascuţită de pământ şi, când s-a apropiat de ea suficient de mult, a vâslit până s-a urcat direct pe stânci.

— Şi rechinul a muşcat placa!

— Nu, Scottie. Nu l-a mai văzut niciodată. S-a căţărat pe stânci şi s-a întors în tabără. În noaptea aia am mâncat peşte şi mama ta şi-a înfipt dinţii în ton şi ne-a spus, mie şi soţilor

Mitchell: “Astăzi aş fi putut să fiu eu cina”, şi-apoi ne-a povestit ce se întâmplase.

Cel puţin asta este sfârşitul poveştii pe care le-a spus-o prietenilor ei. În versiunea adevărată a acesteia, s-a întors în tabără în fugă. Soţii Mitchell plecaseră în drumeţie până la cascadă şi eu pregăteam tonul. Stăteam pe un scaun lângă focul de tabără.

Am văzut-o de la distanţă, cum se căţăra pe stâncile negre şi alunecoase. Am simţit că s-a-ntâmplat ceva, aşa că m-am ridicat şi m-am dus spre ea. Spatele i se încovoiase, îi tremura tot corpul şi se clătina pe picioare. Am văzut-o aplecându-se şi am ştiut că vomita. Când am ajuns la ea, am constatat că o zgâlţâia un frison, era palidă şi avea costumul de baie foarte murdar şi zgârieturi la genunchi şi pe coapse. Am crezut că o atacase cineva şi-am început să ţip. Nu-mi amintesc ce am strigat. Dar ea a dat din cap că nu, şi-apoi a făcut ceva ce nu mai făcuse niciodată. S-a aşezat pe stânci, trăgându-mă în jos odată cu ea şi-apoi s-a aruncat la pieptul meu şi a plâns. Stăteam în cea mai ciudată poziţie, acolo pe

stâncile alea, dar îmi amintesc că nu mă puteam mişca, ca şi cum cea mai mică mişcare ar fi deranjat-o sau ar fi stricat momentul. Deşi hohotea în braţele mele, a fost un moment plăcut pentru mine, să mă simt mai puternic decât ea, să simt că are nevoie de mine şi s-o văd atât de fragilă. În cele din urmă mi-a spus ce se întâmplase şi eu am zâmbit uşor, pentru că felul în care îmi relata povestea, printre respiraţii întretăiate şi suspine, o făcea să pară un copil în braţele mele, un copil care s-a trezit dintr-un coşmar, şi numai eu puteam s-o liniştesc şi să-i arăt că nimic nu avea să-i facă rău. Eu eram acolo. Şi în dulap sau sub pat nu era nimic înspăimântător.

— Am crezut că gata, a spus ea. Am crezut că se terminase totul. Am fost atât de mânioasă că venise clipa.

— N-a venit clipa. Ai scăpat. Eşti aici.

În noaptea aceea, în jurul focului, ea s-a întors la vechea ei personalitate, prefăcându-se, jucând teatru, distrându-ne. Nu se uita deloc la mine. Am vrut s-o întreb: *Ce e rău în a recunoaşte că ţi-a fost frică*?

— Puteam să fiu eu cina, a spus ea din nou, la sfârşitul povestirii, după care a ridicat bucata de peşte şi a sfâşiat-o cu dinţii şi toată lumea, inclusiv eu, a râs. Mi-a plăcut reprezentaţia ei, şi faptul că eram singura persoană din lume care o cunoştea cu adevărat. Să mi-l imaginez pe Brian cunoscând-o în felul asta sau pe ea plângând în braţele lui aşa cum a plâns în ale mele în ziua aceea, acum mai bine de douăzeci de ani, e insuportabil.

— Spunea povestea asta întruna, le zic fetelor.

Ne-am întors pe partea de plajă care e populată de case. Oamenii au venit cu şezlonguri şi cu pahare cu vin ca să privească apusul. Mă uit la feţele tuturor, căutându-l, începând să mă îndoiesc că pot să fiu atât de darnic şi de iertător.

— De ce a încetat s-o mai spună? întreabă Alex. Eu n-am auzit-o niciodată.

— Bănuiesc că a găsit alte poveşti de spus, zic.

Fetele par confuze, uimite poate că părinţii lor au făcu lucruri de care ele nici n-au auzit.

— Ca aia despre cum s-a dezbrăcat în pielea goală la nunta

Litei, spune Scottie. Ce-mi place povestea asta.

— Sau aia când o gorilă de la zoo şi-a scos un braţ printre gratii şi-a înşfăcat-o, spune Alex. Sau când a bătut un porc mistreţ cu pantoful.

— Sau atunci când i s-a prins partea de la spate a rochiei în banda de la ciorapi şi-a stat aşa pe toată durata petrecerii şi nu purta chiloţi, zice şi Scottie.

— Şi-a crezut că o fluierau toţi bărbaţii pentru că arăta bine, continuă Alex.

Acum înţeleg de ce Scottie simţea nevoia să creeze drame mai interesante, care să merite să fie povestite. Căuta ofranda perfectă, promisiunea unei legende. Îmi privesc urmele tălpilor pe nisip. Nimic din ce mi se întâmplă mie nu merită povestit.

Poate doar cu excepţia ultimelor zile.

Sid ne prinde din urmă şi-mi dau seama că ceea ce fuma el nu era o ţigară. E drogat de-a binelea. Are pleoapele grele şi un zâmbet idiot pe faţă. Mă scoate din sărite că nici măcar nu se sinchiseşte să se ascundă.

— Ce-ţi place ţie la mama? mă întreabă Scottie.

Din nu ştiu ce motiv, mă uit la Alex, ca şi cum aş căuta un răspuns. Pe chipul ei se citeşte curiozitatea.

— Îmi place... nu ştiu. Îmi plac lucrurile care ne plac amândurora. Felul în care suntem unul cu celălalt.

Alex se uită la mine de parcă aş umbla cu fofârlica.

— Amândurora ne place să cinăm în oraş, de exemplu. Ne plac motocicletele noastre. Râd, după care continui: Ne plac montajele din comediile romantice. Ne-am recunoscut unul altuia chestia asta într-o seară.

Zâmbesc şi fetele mă privesc ciudat. Aştept ca Scottie să mă întrebe ce este un montaj, dar nu o face. Pare aproape supărată.

O pereche din faţa noastră se ţine de mână.

— Îmi place că uită să spele foile de salată şi-atunci salata noastră are întotdeauna un gust nisipos.

— Eu urăsc chestia asta, spune Scottie.

— De fapt, nici mie nu-mi place, zic, dar mă aştept la asta din partea ei. Sunt obişnuit cu asta. E stilul ei. E mama.

Îmi vin şi mai multe gânduri şi râd de unul singur.

— De ce râzi? întreabă Scottie.

— Mă gândesc la lucrurile care nu ne plăceau.

— Cum ar fi? spune Scottie.

— Nu ne plăceau oamenii care spuneau: “Ce amuzant!” şi nu râdeau. Dacă ceva e amuzant, atunci ar trebui să râzi. Sau oamenii care folosesc verbe nepotrivite. De exemplu: “La prânz, am avut o salată”. Şi mai eram de părere şi că bărbaţii care frecventează saloane de cosmetică elegante sunt ciudaţi.

Aş putea continua aşa la nesfârşit. Amintirile aproape că mă ameţesc. Ce ne-am mai distrat! Ce-am mai râs! Credeam că mă însor cu o tânără manechin, tot aşa cum prietenii mei se căsătoreau cu secretarele lor, cu dădace sau cu asiatice care nu vorbeau bine engleza. Mă căsătoream cu o femeie amuzantă şi necomplicată, care avea să-mi crească odraslele şi să rămână alături de mine. Sunt fericit că m-am înşelat atât de tare.

— Auzi, şi eu cred acelaşi lucru, spune Sid. Despre bărbaţii care frecventează saloanele elegante.

— Despre ce vorbim noi aici? întreabă Alex. Toate astea sunt nişte porcării fără sens.

Cei doi din faţa noastră îşi întorc uşor capetele.

— Voi la ce vă uitaţi? le spune Alex.

Nu mă sinchisesc s-o mustru, pentru că, serios acum, de ce trebuie să se uite? încetinesc pasul şi Alex o loveşte pe Scottie cu pumnul în braţ.

— Au! urlă Scottie.

— Alex! De ce continuăm să ne purtăm aşa?

— Dă-i şi tu una, tată, spune Scottie.

Alex o apucă pe Scottie de gât.

— Mă doare, spune Scottie.

— Cam asta e şi ideea, spune Alex.

Le iau pe amândouă de braţ şi le trag jos pe nisip. Sid îşi acoperă gura cu mâna şi se apleacă înainte, râzând încetişor.

— *Ce-ţi place ţie la mama*? spune Alex, imitându-şi sora.

Ia mai ţine-ţi gura. Şi n-o mai dădăci atâta.

Mă aşez între ele şi nu spun niciun cuvânt. Sid se aşază lângă Alex.

— Şezi blând, tigrule, spune el.

Mă uit la valurile care se sparg pe nisip. Nişte femei trec pe lângă noi şi-mi aruncă o privire atotştiutoare, ca şi cum un tată împreună cu copiii lui ar fi o privelişte preţioasă. De-atât de puţin e nevoie ca să fii venerat că eşti tată. Îmi dau seama că fetele aşteaptă ca eu să zic ceva, dar oare ce aş putea spune ce n-a fost spus deja? Am ţipat, am încercat să discut, am dat şi palme la fund. Nimic nu merge.

— Ce-ţi place ţie la mama, Scottie? o întreb, uitându-mă urât la Alex.

Se gândeşte puţin.

— Multe chestii. Că nu e bătrână şi urâtă, ca majoritatea mamelor.

— Dar tie, Alex?

— De ce facem asta? întreabă ea. Cum am ajuns la discuţia asta?

— De la înotatul cu rechinii, zic. Scottie voia să înoate cu rechinii.

— Poţi, spune Sid. Am citit despre asta la hotel.

— Că nu i-e frică de nimic, spune Alex.

Se înşală şi, oricum, cred că asta e mai mult o chestie declarativă şi nu ceva ce-i place lui Alex cu adevărat la mama ei.

— Hai să ne întoarcem, zic.

Mă ridic şi-mi scutur nisipul de pe mine. Mă uit la hotelul nostru de pe stâncă, roz în lumina asfinţitului. Expresiile de pe chipurile fetelor când le-am povestit despre mama lor m-au făcut să mă simt foarte singur. Ele nu mă vor înţelege niciodată ca Joanie. N-o vor cunoaşte aşa cum o cunosc eu. Mi-e dor de ea, în ciuda faptului că se gândea să-şi trăiască restul vieţii fără mine. Mă uit la fiicele mele, adevărate enigme pentru mine, şi pentru un moment am sentimentul maladiv că nu vreau să rămân singur pe lume cu fetele astea două. Mă simt uşurat că nu m-au întrebat ce-mi place mie la ele.

28

Ne întoarcem în cameră cu mâna goală. Sun la spital şi mi se spune că Joanie se descurcă foarte bine. Mă trezesc bucurându-mă, până ce îmi aduc aminte că pentru ei foarte bine înseamnă că ea respiră. Că nu e moartă. Comandăm mâncare în cameră şi ne uităm la un film despre cel de-al Doilea Război

Mondial, care este supărător de violent. Corpuri însângerate peste tot.

— Regizorul ne arată cum s-au întâmplat lucrurile cu adevărat, spune Alex, drept răspuns la obiecţia mea. Am citit asta undeva. E o declaraţie împotriva violenţei.

Începem cu toţii în pat. Eu şi fetele suntem întinşi pe burtă, iar Sid stă la celălalt capăt, în fund şi rezemat de tăblia patului.

— Mă întreb ce face prietenul mamei în clipa asta, spune Alex.

— Probabil că se uită la filme porno, spune Scottie.

Sid râde. Expresia de pe chipul lui Scottie este o combinaţie de inocenţă şi calcul.

— De ce zici asta? Glumeşti?

— Tatăl lui Reina se uită la filme porno.

— Ştii ce-i ala un film porno? spune Alex.

— Selecţiuni din meciuri de fotbal, spune ea.

Mă uit la Alex după vreun indiciu. Ar trebui să-mi lămuresc fiica, sau s-o las să creadă lucruri greşite?

— Un porno e un film cu femei frumoase şi bărbaţi urâţi care fac sex, spune Alex.

Nu-i pot vedea faţa lui Scottie, pentru că se uită în jos.

— Scottie? zic.

— Ştiu asta, spune ea. Făceam mişto.

— Nu-i mare chestie că nu ştii, face Sid.

— Ştiam! Se întoarce cu faţa la mine. Ştiu ce sunt, dar credeam că se numesc altfel. Reina le spune filme pentru masturbare. Le dă drumul când părinţii ei nu sunt acasă şi

odată a chemat şi nişte băieţi ca să vadă dacă se umflau acolo jos.

Unul s-a umflat.

— Reina asta pare fantastică, spune Sid. Îmi place de ea din ce în ce mai mult.

— Erai şi tu acolo? întreb. Ai văzut vreunul din filmele astea?

— Nu, spune Scottie.

— Scottie, zice Alex, dându-i un picior în coaste lui Sid.

Reina este o paraşută cu creierul făcut praf şi tu trebuie să stai departe de ea. Ţi-am mai zis asta. Vrei s-ajungi ca mine?

— Da, spune Scottie.

— Vreau să spun ca mine cea de dinainte, când ţipam la mama.

— Nu, spune Scottie.

— Ei bine, Reina o să fie o drogată şi-o să devină dependentă. E o proastă. Spune.

— O proastă, spune Scottie. Se ridică şi fuge prin cameră, strigând: Proastă, proastă, proastă, proastă, proastă.

— Măiculiţă mare, spune Sid. Asta e o educaţie cam cu fundu-n sus. Nu-i aşa?

Alex ridică din umeri.

— Poate. Bănuiesc că vom vedea.

— Nu înţeleg, zic. Nu ştiu ce să fac. Nu mai încetează cu chestiile astea.

— O să-i treacă, spune Alex.

— Chiar aşa? Vreau să spun, uită-te cum vorbiţi voi, copiii.

Mai ales de faţă cu mine. E ca şi cum n-aţi avea pic de respect pentru autoritate.

Copiii se holbează la televizor. Le spun să iasă. Mă culc.

* * *

E-aproape miezul nopţii şi eu sunt încă treaz de-a binelea.

Mă ridic din pat ca să mă duc la toaletă şi văd că lumina din baia de pe hol este aprinsă şi uşa e întredeschisă. Dintr-odată mă apucă teama ca nu cumva s-o găsesc pe Alex făcând ceva rău, cum ar fi să tragă praf pe nas aşezată pe capacul de la toaletă. Aproape că mă întorc, dar mă apropii uşurel, trag cu ochiul înăuntru şi-o văd pe Scottie în faţa oglinzii care ocupă tot peretele. S-a urcat pe dulapul din faţa ei, cu picioarele de-o parte şi de alta a chiuvetei. Ia o poză ţeapănă şi rămâne aşa câteva secunde, până găseşte alta. Face pe manechinul. Sunt pe punctul de a-i spune ceva, cum ar fi că trebuie să se ducă la culcare, dar apoi ea îşi apropie coatele de trunchi astfel încât să-şi accentueze sânii şi eu nu vreau să ştie că am văzut-o. Se uită în oglindă şi-apoi în jos la trupul ei, ca şi cum oglinda s-ar înşela. Apoi o aud vorbind cu ea însăşi: “De ce n-ai oprit-o?

N-am ştiut cum. N-ai observat, ticălosule. Vino aici”.

Se apleacă înspre oglindă şi începe s-o sărute, cu gura deschisă şi limba pe sticlă. Apasă oglinda cu ambele mâini. După care o aud: “Ooh, iubitule. Bagă-ţi încărcătura în portbagajul meu.

Pune-ţi prezervativul, iubitule. Ala care sclipeşte în întuneric”.

Doamne, Dumnezeule! Mă îndepărtez cât pot de repede, mă sprijin de perete şi trag aer în piept. După care intru în panică, crezând că îi imită pe sora ei şi pe Sid şi mă duc în dormitorul principal ca să mă asigur că Sid doarme pe patul pliant. Văd o mogâldeaţă pe pat şi mă întreb dacă e cu-adevărat corpul lui sau a pus perne sub pătură. Mă grăbesc spre el, cu inima bătându-mi să-mi sară din piept. Întoarce capul şi se uită drept la mine.

— Salut, spune el.

Mă simt ca un prost pentru că gâfâi, aplecat deasupra lui.

Lumina lunii lasă o dâră pe pieptul meu.

— Salut, zic.

— Mă verifici?

— N-am putut să dorm. Scottie e în baie, mai spun şi apoi tac.

— Zău? spune el şi se ridică în capul oaselor.

— Joacă un rol. Nu ştiu cum s-o spun. Nu e nevoie s-o spun. Sărută oglinda.

— O, spune el. Şi eu făceam tot felul de prostii când eram puşti. Încă mai fac.

Mă simt perfect treaz, chestie care mă calcă pe nervi când se întâmplă la miezul nopţii. Nu pot funcţiona fără somn. Nu mă pot hotărî să mă duc înapoi în dormitorul meu. Mă aşez pe marginea patului, la picioarele lui.

— Îmi fac griji pentru fetele mele, zic. Îmi fac griji că e ceva în neregulă cu ele.

Sid se freacă la ochi.

— Las-o baltă, zic. Scuză-mă că te-am trezit.

— O să fie şi mai rău, spune el. După ce moare nevasta ta.

Îşi trage pătura până sub bărbie.

— Alex ce zice despre asta? Ţie ce-ţi spune?

— Nu-mi spune nimic.

— Ce vrei să spui? Am auzit-o spunând că vorbeşte cu tine.

— Nu, face el. Noi nu vorbim despre problemele noastre.

Noi doar… nu ştiu. Noi trecem împreună peste ele fără să vorbim despre asta.

— Mai ai iarbă? întreb. Nu pot să dorm. Trebuie să dorm.

Ridică perna şi scoate un ţigară rulată de sub ea.

— Dormi cu ea-n pat?

Mă ignoră şi aprinde ţigara, după care îşi ridică genunchii la piept şi mi-o întinde.

Mă uit la ea. Lui Joanie îi plăcea iarba, dar mie nu mi-a plăcut niciodată.

— Lasă, zic. N-o vreau.

— Poţi să ieşi cu ea pe terasă, spune el.

— Nu, zic. Chiar n-o vreau. Cred că o parte din mine voia să-l impresioneze pe tembelul asta şi-acum mă simt ca un prost.

O aşază pe o revistă de pe măsuţa de lângă pat.

— Nici eu n-o vreau. Dar mersi că m-ai lăsat să… ştii tu…

Fumez. Ajută.

— Da, zic. Cum zici tu. Nu prea mă descurc cu toate lucrurile pe care le faceţi voi, copiii, zilele astea. Dar am observat că te face să fii prost dispus. Iarba.

Bate darabana cu degetele pe deasupra cuverturii. Mă uit prin cameră. Telecomanda televizorului e pe pat. Apăs pe câteva butoane.

— Tu ce-ai face? îl întreb. Dacă ai fi în locul meu, cum te-ai purta cu fetele mele? Cum te-ai purta cu bărbatul după care am venit?

— Ai observat cum în filme actorii exagerează întotdeauna întregul proces al fumatului? spune el. E întotdeauna îngrozitor de exagerat. Şi-şi culeg întotdeauna ceva de pe limbă. Şi încearcă să vorbească în timp ce ţin aerul în plămâni. E jalnic.

Îi imită pe actori şi parcă văd aievea scena. Înţeleg despre ce vorbeşte.

— Întâi de toate, l-aş bate măr pe tipul ala. Bam. Se face că dă un croşeu de dreapta şi-apoi că trânteşte corpul adversarului peste genunchi. Cu fetele, nu ştiu. Le-aş duce într-o călătorie. Sau nu, le-aş cumpăra chestii. La banii tăi, poţi să le cumperi o grămadă de lucruri. Alex mi-a povestit despre tot bănetul pe care o să-l primeşti.

Mă uit la el şi mă întreb dacă asta este motivul pentru care e prieten cu Alex.

— Vrei şi tu o parte din ei? Vrei bani?

— Sigur, spune el.

— Dacă ţi-aş da mulţi bani în clipa asta, ai pleca?

— Oh, spune el. M-am prins. Asta vrei? Vrei să plec?

Părul de pe cap îi stă vâlvoi în părţi.

— Nu, zic. Cred că nu.

— N-aş şti ce să fac dac-aş avea fete, spune el. Le-as schimba pe fii?

— Dar în cazul asta aş putea da peste unul ca tine.

— Eu nu-s aşa de rău, spune el. Sunt deştept.

— Prietene, eşti cam la o sută de mile depărtare de Oraşul

Deştepţilor.

— Vă înşelaţi, domnule avocat, spune el. Sunt deştept, pot să am grijă de mine. Sunt un excelent jucător de tenis şi un abil observator al lucrurilor care se întâmplă în jur. Sunt un bun bucătar. Şi am întotdeauna iarbă la mine.

— Sunt sigur că părinţii tăi sunt mândri de tine.

— Posibil.

Îşi priveşte genunchii şi mă întreb dacă nu cumva l-am jignit.

— Ei ştiu unde eşti?

— Părinţii mei?

— Da, Sid. Părinţii tăi.

— Mama e puţin cam ocupată acum, aşa că ar cam vrea să nu-i stau în cale.

— Cu ce se ocupă?

— E recepţioneră la Pets, în oraş.

— Acolo ne ducem noi pisica la veterinar. Şi zi aşa, e o perioadă aglomerată acum pentru animalele de companie?

— Nu, spune el. E ocupată să ţină casa la un loc. Să organizeze lucrurile tatălui meu. El a murit acum câteva luni.

La început, mă gândesc că glumeşte, că şi asta e o glumă proastă precum cea cu fratele lui handicapat, dar îmi dau seama că vorbeşte serios. Face acelaşi lucru pe care îl fac eu când oamenii vorbesc despre Joanie. Încearcă să zâmbească şi să arate că are situaţia sub control. Vrea ca eu să mă simt în largul meu şi caută un mijloc de a schimba subiectul. Aşa că mă port cu

Sid aşa cum aş vrea să se poarte ceilalţi cu mine.

— Noapte bună, Sid, zic. Odihneşte-te. Ne vedem mâine.

Se întinde la loc pe pernă.

— Grozavă discuţie, şefu, spune el. Pe mâine.

29

A doua zi de dimineaţă, mă duc să alerg pe plajă şi-l văd deodată fugind spre mine, ca apoi să mă lase în urmă. Se uită la ocean când aleargă pe lângă el, în timp ce eu mă aflu mai sus pe plajă, în apropierea caselor, unde nisipul e uscat şi e mai greu să alergi. Mă întorc şi mă iau după el, îndreptându-mă spre porţiunea de nisip bătătorit. Sunt entuziasmat, neliniştit şi oarecum înspăimântat că facem exact acelaşi lucru în exact acelaşi timp. Alerg şi-l privesc din spate: gleznele, ceafa. Pe tricoul lui scrie STANFORJD LACROSSE, ceea ce e pur şi simplu abject, şi pantalonii lui scurţi sunt din aceia pe care-i poartă alergătorii adevăraţi, scurţi şi subţiri, cu fante mari în lateral.

Mă gândesc că e genul de om care-şi prinde telefonul la curea.

E un mic nenorocit care aleargă iute, aşa că măresc ritmul. Nu mai e multă lume pe plajă: nişte surferi care aşteaptă să se facă valuri, un pescar care-şi fixează undiţa în nisip, un câine negru care amuşină prin tufişuri. Ziua se pregăteşte pentru ceva promiţător, pentru ceva măreţ – lumina prăfoasă începe să se ascută, făcând movila de nisip alb să tremure; ceţurile se ridică, teatral şi sfios, descoperind marea strălucitoare şi stâncile albastru cu verde.

Încetinesc, pentru că nu vreau să mă apropii prea tare de el. Simt un val uriaş de energie şi ştiu că e alimentat de furie, aşa că încerc să mă concentrez şi să-mi reamintesc mie însumi de ce mă aflu aici. O iubesc pe Joanie, şi ea îl iubeşte pe bărbatul asta din faţa mea, iar eu o să i-l aduc. Are dreptul să-şi ia rămas-bun. I-a dat ceva ce eu nu am putut să-i dau. Sunt ca o pisică ce aduce târâş un şobolan pe prag.

Un val se sparge la mai şi-l văd cum fuge de el. Eu rămân pe ruta mea, lăsând apa rece să-mi stropească picioarele. Cu puţin înainte de dig, încetineşte, se uită la ceas şi începe să urce panta. Mă opresc din alergat şi mă uit încotro se duce. Merge de-a lungul plajei pentru o vreme, trăgându-şi sufletul,

după care îşi continuă drumul spre dig. Mă întreb dacă se duce în parcare să-şi ia maşina. Încep să merg, neştiind ce voi face dacă se va urca în ea. Sunt pregătit? Pot să fac asta acum? Apoi îl văd venind înapoi înspre mine şi mă întorc repede cu faţa spre apă. Mă întind, făcând o răsucire care îmi permite să-l urmăresc în continuare. Mă răsucesc în partea cealaltă şi-l văd îndreptându-se spre una dintre căsuţele albastre care sunt proprietatea vărului meu Hugh. Nu ştiam că Hugh le mai închiriază încă şi mă întreb dacă Brian îl cunoaşte pe Hugh. Brian urcă scările verandei şi deschide uşa de plasă. Trebuie că îl ştie pe unul dintre ai noştri, ceea ce nu e o coincidenţă aşa de mare, din moment ce suntem atât de numeroşi în zonă. Ca gândacii.

Aş putea să-l întreb pe Hugh dacă şi de unde îl cunoaşte pe

Brian. Aş putea obţine nişte informaţii despre tipul asta înainte de a face o mişcare. Sau aş putea să acţionez pur şi simplu.

De ce am nevoie de informaţii? Iată-l. L-am găsit. Acum mai trebuie să-l şi prind.

Mă uit la hotelul de pe stâncă, dorindu-mi ca fetele mele să fie aici în clipa asta. Îmi dau seama că mi-e frică. Soarele îmi încălzeşte din ce în ce mai tare spatele şi eu îmi doresc ca aerul să rămână la fel ca acum câteva clipe: Încărcat de promisiuni, cu forţele naturii mustind în el, dar nu coapte încă. Gata cu trasul de timp. O iau spre căsuţă, înaintând cu greu prin nisipul afânat şi adânc, dar, pe măsură ce mă apropii, văd ceva care mă sperie. Îl văd pe Brian dispărând înăuntru, ca apoi să iasă din nou şi să se aşeze pe un scaun cu spătar rabatabil, cu un pahar de apă în mână. În urma lui apar doi copii – unul cam de treisprezece ani, celălalt, nu ştiu, în jur de opt – şi-apoi prin uşa de plasă apare o femeie frumoasă într-un costum de baie alb şi cu o pălărie de soare mare şi albă pe cap. E elegantă.

Radioasă. Splendidă. Este soţia lui Brian Speer.

30

Mă duc înapoi pe ţărm şi mă aşez pe nisip. Aştept să văd dacă vin şi Brian şi familia lui. Sunt sigur că asta vor face. Asta faci aici. A pus un obstacol în calea planului meu. După ce i-am văzut soţia şi copiii, nu îmi mai vine să-mi duc planul la îndeplinire. Nu numai că ar fi greu de realizat din punct de vedere practic, dar nu mi se mai pare o idee aşa de bună. Încep să mă îndoiesc de existenţa aventurii amoroase, deşi ştiu că ea s-a-ntâmplat.

Le văd pe fiicele mele şi pe Sid mergând pe stânci, venind dinspre hotel pe plajă. Nu există o cărare care să lege plaja hotelului de asta, numai stânci şi ocean, descurajându-i pe cei care nu sunt cazaţi în hotel să intre şi pe cei cazaţi să plece.

Când ajung la golf, se uită în jur până mă văd. Scottie aleargă la mine şi-şi întinde prosopul pe nisip.

— Alex a comandat mâncare în cameră, îşi pârăşte ea sora.

— Bine, zic.

Scottie nu ştie niciodată pentru ce m-aş putea supăra şi pentru ce nu şi cred că asta este o tactică bună. Înţepăturile ei arată mai bine acum. Sunt albe şi uscate, asemenea cicatricilor vechi. *Ce se întâmplă cu tine*? aş vrea s-o întreb. *Cum pot să te ajut*? Mă gândesc la cum poza în faţa oglinzii noaptea trecută, strângându-şi sânii cu mâinile. N-am observat până acum că

Scottie are sâni; mici, dar îi are.

Se întinde pe burtă şi întoarce capul spre mine.

— Ai televiziune prin cablu în camera ta de acasă? întreb.

— Da, spune ea.

— Ce seriale îţi plac?

— *Clanul Soprano*, spune ea. *Dog, vânătorul de recompense*.

Stai puţin, doar cele prin cablu, sau toate serialele?

— Nu cred că ar trebui să te mai uiţi la niciun serial, zic.

— Mai bine mor, spune ea.

Alex vine agale înspre noi, cu Sid după ea, care fumează.

Văd cum se uită bărbaţii la ea până ajunge la mine, după care privesc în altă parte.

— Ceva noroc? întreabă ea.

— O, da, spune Scottie. L-ai găsit pe prietenul mamei?

Îmi cântăresc răspunsul. Dacă află că l-am găsit, se vor aştepta să acţionez.

— Nu, zic. N-am avut noroc.

Sid dă din cap la mine şi eu îi întorc gestul. A devenit o persoană total diferită în ochii mei – un mister, o stâncă. Trebuie că e puternic. Sau foarte drogat.

— Aţi mâncat bine de dimineaţă? întreb.

— Ihî, spune Sid.

— Ţi-am adus un covrig, spune Alex, aruncându-mi un corn cu stafide.

— Uau, zic. Mulţumesc, apreciez' gestul.

Soarele a devenit şi mai puternic şi-mi place cum îl simt pe spate. Mi-am scos pantofii de tenis şi-mi îndes degetele de la picioare în nisipul rece. Sid şi Alex se întind pe burtă şi Scottie se întoarce cu faţa în sus. Oamenii se înmulţesc, pe plajă sau în apa sticloasă a oceanului. În jurul nostru, toată lumea are umbrele şi şezlonguri, frigidere portabile, prosoape, creme de protecţie solară, pălării.

— Aveţi loţiune de plajă? întreb.

— Nu, spune Scottie. Apă avem?

— Ai adus vreo sticlă? întreabă Alex.

— Nu, zic.

Alex îşi înalţă capul.

— Ne-ai adus gustări?

— Putem să mergem până în oraş.

Cum reuşesc mamele să aducă toate lucrurile de care are nevoie un copil?

Alex se sprijină în coate. Se uită undeva în spatele meu. Îi urmăresc privirea şi-o văd pe femeia în alb. Se uită la noi cu o expresie prietenească, apoi în jos la nisip, în timp ce continuă să meargă. Cei doi băieţi pe care i-am văzut la căsuţă aleargă spre ocean şi ea strigă după ei:

— Rămâneţi în zona asta, vă rog!

Se aruncă amândoi printr-un val mic, după care plutesc pe apă ca păsările.

Ea se duce mai aproape de ţărm şi asta e perfect, pentru că e în faţa noastră şi pot să mă uit la ea în voie. Îşi dă jos genţile de pe umăr şi scoate un prosop dintr-una. Îşi răsuceşte încheieturile mâinilor şi prosopul se înalţă în aer, după care pluteşte şi se aşază pe nisip. Peste costumul de baie, are un pareo verde, transparent, pe care nu şi-l dă jos. Se aşază pe nisip şi scoate o carte din geantă. E o carte groasă cu coperţi cartonate.

Fetele mele urmăresc amândouă cu mare atenţie fiecare mişcare a femeii. Mă întreb dacă o compară cu mama lor sau dacă se. Uită la ea aşa cum te uiţi la ceva frumos. Mă uit în spate să văd dacă vine şi soţul ei, dar nu văd decât un bărbat cocoţat pe o maşină de tuns iarba şi câţiva copii din zonă care traversează pajiştea cu undiţele în braţe.

Băieţii ei alunecă pe valuri pe burtă. Din când în când, ea îşi ridică privirea ca să-i vadă, ţinând cu degetul pagina la care a rămas.

— Ar trebui să vă duceţi să înotaţi, zic.

— Intri în apă cu mine? întreabă Scottie.

Nu prea-mi vine, dar nu vreau să spun nu, pentru că ştiu că femeia ne poate auzi.

— Sigur că da! zic, cu prea mult entuziasm. Vii şi tu, Alex?

Alex se ridică în fund. Nu ştiu niciodată când o să mă ciocnesc de un refuz de-al ei. Cum mi se pare că am prins schema cu fetele astea – distracţie, intimitate, ceartă, animozităţi, din nou calm –, ele schimbă ordinea.

— Sid, vrei să intri în apă cu noi?

Simt cât de fals sună totul, de parc-aş fi codoşul lui. De parcă acum merită să mă port frumos cu el pentru că tatăl lui e mort.

— Haidem.

Se ridică repede, aleargă înspre ocean şi păşeşte apăsat prin valuri, după care se aruncă în ele. O clipă nu-l mai văd, după care renunţ să mai aştept să iasă la suprafaţă.

Fetele şi cu mine ne îndreptăm spre mai şi eu intru fără grabă în apă.

— Prinde-l pe asta, Steven, îi spune băiatul mai mare fratelui său. Băiatul cel mic se uită înapoi la valul care se ridică ameninţător deasupra capului său. Du-te!

Ne ferim cu toţii de val şi eu mă uit înspre plajă să văd dacă băiatul l-a prins. Îl văd în depărtare. A prins valul şi s-a dus pe el până la mal.

— Asta a fost fantastic, strigă el.

Băiatul cel mare îi strigă înapoi:

— Ţi-am zis!

Nu-i aruncă lui Scottie nici-o privire. E pus pe treabă, urmărând valul următor, tot încercând să se ridice pe el, lovind apa cu ciudă. Un ciudat în miniatură.

O văd pe mama lor uitându-se la noi pe deasupra ochelarilor de soare. Alex şi Sid au trecut dincolo de geamandură. Înoată spre insula verde plutitoare. Scottie se apropie de băieţi şi se aşază în rând cu ei ca să prindă un val.

— E locul nostru! strigă la ea băiatul cel mare. Du-te, Steven.

Ăsta-i al tău. Du-te! Du-te!

Îmi dau seama că Steven e destul de zdruncinat. Nu mai are suflu şi ţipetele îl dezorientează. Se uită la Scottie, după care se avântă, lovind apa, dar, cum valul se mişcă sub el, alunecă pe spate.

— Îi stai în cale, ţipă băiatul cel mare la Scottie. Du-te şi găseşte-ţi alt loc.

O urmăresc pe Scottie cum îi răspunde cu o privire ezitantă şi neliniştită, ca şi cum cuvintele băiatului au fost o glumă.

— Eşti în ocean, amice, zic. Cred că reuşiţi să vă găsiţi loc cu toţii în ocean.

— Nu eram în calea lui, spune Scottie. Pur şi simplu n-a înotat suficient de repede.

La asta ce-o să mai zici, *băi golane*? îl înfrunt cu privirea şi el dă înapoi, poate pentru că îşi vede mama intrând în apă.

Îmi îndulcesc privirea şi-i zâmbesc.

— Uite că vine un val pe care e trecut numele tău, zic. Bagă mare!

Mama lor dă din cap aprobator înspre mine. Are un costum banal şi şi-a păstrat pălăria pe cap. Îi ascunde chipul, aşa că tot ceea ce pot vedea este corpul ei plonjând în apă. Părul ei arămiu se răsfiră în urmă-i ca o mantie, în timp ce ea alunecă spre cei doi. Scottie pare fermecată. Joanie ar fi alergat în apă într-un bikini tanga şi s-ar fi purtat ca băiatul cel mare, transformând totul într-o competiţie şi îndemnându-i pe toţi să-i dea bice.

Doamna Speer înoată pe spate, vâslind cu braţele ei lungi ca nişte morişti înapoi, cu apa picurându-i din vârful degetelor. Picioarele ei aruncă stropi mici înainte. Faptul că şi-a lăsat pălăria pe cap e cumva un gest prostesc şi fermecător deopotrivă.

— Prinde-l pe asta, mami, strigă băiatul cel mic.

Ea se uită la valul mic care vine spre ea şi înoată bras către mal.

— Mai repede, spune băiatul.

Scottie încearcă şi ea să prindă valul, cu ochii aţintiţi în continuare asupra femeii, care o vede şi-şi încetineşte mişcările de braţe ca s-o aştepte. Valul creşte şi-şi va atinge maximul în curând. Acum mi-e frică, nu pentru Scottie, pentru că ştiu că e bună la asta, ci pentru femeie, care pare atât de fragilă, precum un obiect pe care îl aşezi pe o etajeră înaltă, sub o lumină blândă. În timp ce înoată, se uită înapoi, cu un zâmbet larg pe chip, până ce vede valul care-i trece peste cap şi-şi ţine respiraţia. După care valul se sparge şi ea nu se mai vede.

Prind următorul val şi le văd atât pe Scottie, cât şi pe femeie duse de valuri la ţărm. Scottie s-a ridicat deja în picioare, dar femeia e lungită într-o rână pe nisip, cu părul lung înfăşurat în jurul capului, o bretea căzută şi partea de jos a costumului de baie ridicată, dezgolindu-i fundul.

Fug la mal, dar îmi spun că unor femei, cum ar fi soţia mea, nu le place să fie ajutate de bărbaţi. Mă prefac că sunt îngrijorat în privinţa lui Scottie şi o întreb pe femeie râzând:

— Eşti bine?

Un alt val se sparge peste ea şi o văd alunecând de-a lungul ţărmului, dusă de el; e prinsă între valuri şi nu pare să

reuşească să se ridice. Mă uit în larg la băieţii ei, care râd de se prăpădesc.

Mă duc la ea şi o ridic dintr-o mişcare. Ea îşi regăseşte echilibrul sprijinindu-şi palmele pe umerii mei, după care şi le ridică repede. Trebuie că e lucrul cel mai straniu şi mai cald pe care l-am simţit în ultimele luni, probabil chiar în ultimii ani: mâinile ei atingându-mă. Încă le mai simt. Mă întreb dacă o să le simt pentru totdeauna, ca un fier roşu încins pe pielea mea.

Nu e neapărat datorită ei, ci pentru că mă atinge o femeie.

— Doamne, spune ea. Mă simt de parcă aş fi ieşit de la spălătoria de maşini.

Râd sau mă forţez să râd, pentru că nu e tocmai situaţia la care aş râde în mod normal.

— Şi tu? îi spune ea lui Scottie. Cum ai reuşit?

— Eu sunt un băieţoi, spune Scottie. Uită-te la mine.

I-a intrat nisip în costumul de baie şi-i stă ca o umflătură uriaşă. Se scarpină între picioare.

— *Plec la serviciu*, spune ea.

Mă gândesc că vrea să mă imite şi că doamna Speer o să-şi facă o părere falsă şi umilitoare despre mine.

— Scottie, zic, scoate-ţi nisipul ala de-acolo.

— Trebuie să fie amuzant să ai fete, spune doamna Speer.

Se uită la ocean şi văd că o priveşte pe Alex care stă la soare pe insula plutitoare. Sid se apleacă peste Alex şi-şi lipeşte gura de a ei. Ea îl cuprinde cu mâna pe după cap şi pentru o clipă uit că cea pe care o văd e fiica mea şi mă gândesc la cât timp a trecut de când am sărutat eu pe cineva sau am fost sărutat astfel.

— Sau poate că îţi dau ceva bătăi de cap, spune doamna Speer.

— Nu, nu, zic. E grozav, şi chiar este, bănuiesc, deşi mă simt de parcă le-aş avea de puţină vreme şi nu ştiu încă prea bine cum stau lucrurile. Ei doi sunt împreună de nu ştiu când. Fac un semn cu mâna spre Alex şi Sid. Nu înţeleg dacă sunt cu-adevărat un cuplu sau dacă aşa se poartă liceenii în ziua de azi.

Doamna Speer mă priveşte curioasă, ca şi cum ar vrea să spună ceva, deşi se abţine.

— Şi băieţii. Arăt înspre prostănacii ei. Trebuie că îţi dau mult de lucru.

— Cam aşa ceva. Dar sunt la o vârstă atât de amuzantă! E

aşa o bucurie cu ei.

Se uită în zare la băieţi. Expresia ei nu prea mă convinge că sunt chiar aşa o bucurie. Mă întreb de câte oii are un părinte astfel de conversaţii placide cu alt părinte şi cât de multe ascund amândoi. *Sunt aşa de al naibii de hiperactivi*, *aş face orice ca să le injectez nişte tranchilizant pentru cai*. *Insistă întruna să mă uit la ceea ce pot face*, *când de fapt mie nici că-mi pasă*. *Cât de greu poate să fie să sari de pe o trambulină*?

Fetele mele sunt plecate rău cu pluta, îmi vine să spun. *Una din ele îşi spune măscări în faţa oglinzii*. *Ai făcut şi tu aşa ceva când erai mică*?

— Şi fetele tale par grozave, spune ea. Câţi ani au?

— Zece şi optsprezece. Şi ai tăi?

— Zece şi doisprezece.

— O, zic. Fantastic.

— Fiica-ta cea mică e o zăpăcită, spune ea. Adică nu zăpăcită. Simpatică, asta am vrut să spun.

— Oh, da. Aşa e Scottie. E ca un uragan.

Tăcem amândoi pentru câteva clipe, uitându-ne la Scottie cum stă pe nisip, lăsând valurile s-o plimbe de colo-colo.

— De fapt, zic, amândouă sunt puţin triste. Mama lor e în spital. Îmi dau seama cât de prost o s-o facă să se simtă ceea ce-i spun. O să fie bine, adaug eu, după obligatoriul “O, nu!”

din partea ei. Sunt doar îngrijorate, atâta tot.

— Desigur, spune ea. Trebuie să vă fie foarte greu. Ce s-a întâmplat? Dacă nu te superi că te întreb.

— A avut un accident cu barca.

Mă uit la ea să văd dacă îi sună familiar.

— Îmi pare rău, spune ea. Era într-o barcă cu vele? Sau într-una cu motor?

Râd şi pe gâtul ei apare o pată roşie.

— Una cu motor, zic.

— Îmi pare rău, n-am ştiut că…

— Nu, râd pentru că ceea ce ai spus a fost chiar fermecător, asta e. *Tu* eşti fermecătoare.

Îşi duce mâna la piept. Cred că mai mult de-atât n-o voi putea înşela niciodată pe Joanie, mai mult de-atât nu mă voi putea răzbuna. Dacă ea era îndrăgostită de altcineva, de ce nu mi-a spus? Mă întreb dacă aştepta cu-adevărat ca eu să-mi vând acţiunile înainte să intenteze divorţul. Sper că nu e atât de calculată. Sunt recunoscător că probabil nu voi afla asta niciodată. Tăcerea ei îmi dă voie s-o transform în oricine aş vrea eu să fie.

Doamna Speer se uită la ocean. Fac şi eu acelaşi lucru.

— Ieri l-am văzut aici pe John Cusack, spune ea. Şi pe Neve

Campbell. Făceau surfing.

— Oh, zic. Şi cine sunt ei?

— Sunt actori. De la Hollywood. Sunt, ştii tu, vedete.

— Oh, zic. Mda, e plin de ei pe-aici. În ce filme au jucat?

— Păi, nu prea ştiu. Nu-mi vine-n minte niciunul.

— Interesant, zic.

— Ce prostie, spune ea. Să vorbim despre vedete. Mă rog.

— Nu, zic. E fascinant, serios.

Mă uit la ea încurajator. Îşi muşcă degetul mare şi se uită în jos, după care îşi ridică privirea şi-mi spune cu un zâmbet larg:

— Nici că-ţi pasă de asta.

Râd.

— Ai dreptate. De fapt, te înşeli. Îmi pasă! Nu pot să suport vedetele. Nu suport ideea că au parte de onorariile alea uriaşe şi festivităţile alea de premiere, Dumnezeule… E absolut ridicol.

— Ştiu. Ştiu. Înţeleg, dar nu mă pot abţine.

— Nu cumperi şi revistele alea, nu?

— Ba da!

— O, nu! zic.

Îmi duc palma la frunte şi-apoi o văd pe Scottie alergând spre noi şi-mi dau seama că, pe moment, am uitat cine este

femeia asta. E soţia lui Brian. Nu e prietena mea. N-ar trebui să râd în momentul asta sau să mă bucur de viaţă în vreun fel.

— Pălăria ta! spune Scottie. Am găsit-o.

Ridică pălăria cu borurile largi şi flasce. E udă şi seamănă cu un mănunchi de alge în timp ce Scottie o stoarce.

— Mulţumesc, spune doamna Speer întinzându-se după ea.

Scottie se uită la ea cu atenţie, timidă, ca şi cum ar aştepta un premiu.

— Vrei să-ţi aduc prosopul? întreabă ea. Ţi s-a făcut pielea de găină.

Mă uit la picioarele doamnei Speer şi la micile umflături care-i împânzesc pielea.

— Cred că mi-ar prinde bine un prosop, spune ea.

— Ţi-l aduc eu.

Scottie aleargă la geanta doamnei Speer şi eu mă uit la ea cu scuze în ochi, dar ea nu pare să se sinchisească. Urcă panta până la nisipul cald şi uscat şi se aşază. O urmez, trecându-mi degetele prin nisip. Arunc o privire furişă înspre pielea picioarelor ei.

Scottie se întoarce şi o înveleşte pe doamna Speer pe după umeri cu prosopul, după care se aşază lângă ea.

— Şi eu mă rad, spune Scottie.

Femeia se uită la picioarele lui Scottie.

— Oau, spune ea.

— Am fost nevoită pentru că am fost atacată de o hoardă de cuirasate. De meduze portugheze, vreau să spun.

Asta e replica pe care ar fi vrut să i-o dea mamei ei. Sunt mânios pentru cât de lipsită de loialitate e. A trecut peste toate şi-a adoptat cu uşurinţă o nouă mamă. O singură zi îi este de ajuns ca să se îndrăgostească de altcineva, dar bănuiesc că aşa sunt copiii. Nu ne plâng în felul în care ne-am dori noi.

— Şi a trebuit să te razi? întreabă doamna Speer.

— Ihî. A trebuit să rad otrava.

— Staţi în căsuţele acelea? întreb.

— Da, spune ea. Soţul meu a trebuit să vină aici cu treabă.

Ne-am gândit să organizăm şi o mică vacanţă dacă tot veneam.

Îl cunoaşte pe proprietar, aşa că…

— Hugh.

— Corect.

Pare uşurată că avem o cunoştinţă comună.

— E vărul meu, zic.

— A, înţeleg. Oh, în regulă. Păi atunci probabil că-l cunoşti pe soţul meu, Brian Speer?

Mă uit drept în faţă. Îi văd pe Sid şi pe Alex sărind de pe pluta care se mişcă înainte şi-napoi. Băiatul cel mare al femeii s-a îndepărtat mult de ţărm. Ar putea să se înece; se luptă cu valurile, fără sorţi de izbândă, ca să se întoarcă. Aş putea să-i spun totul. Aş putea s-o fac să se simtă la fel de rău pe cât mă simt eu, şi-atunci am putea vorbi despre lucruri mai importante decât vârsta copiilor noştri. Am putea vorbi despre dragoste şi suferinţele din dragoste, despre începuturi şi sfârşituri.

— Nu-l cunosc pe soţul tău, zic.

— O, spune ea. Am presupus că…

— Scottie, du-te şi spune-i să înoate paralel cu ţărmul ca să-l aducă înapoi curentul.

Scottie, surprinzător de ascultătoare, se ridică şi se duce spre apă.

Doamna Speer îşi face mâna streaşină la ochi ca să-şi vadă băiatul, după care se ridică în picioare.

— Se descurcă?

— Da. Curentul e puţin înşelător. O să-l ajute Scottie.

Se uită la mine şi pe faţă i se citeşte îngrijorarea. O pot vedea limpede. Vrea s-o ajut. Soţia lui Brian are nevoie de mine ca să-i salvez fiul. Nu pot vedea chipul băiatului, dar ştiu ce simte.

E supărat şi-i e ruşine, se simte deopotrivă sceptic şi speriat de situaţia dificilă în care se află. E în viaţă. Dorinţa lui e simplă:

Du-te înapoi, *du-te înapoi*, *du-te înapoi la mal*. *Adu-lpe Brian*, *adu-lpe Brian*, *adu-l înapoi la mal*.

N-am niciun chef să mă bag în apă.

— Îl aduc eu, zic.
— Mulţumesc, spune soţia lui Brian. Eşti foarte amabil.

31

Îi scot pe copii la masă la Tiki s. În restaurant e întuneric şi preşuri împletite atârnă pe pereţi. Pare întotdeauna închis şi nu există niciun orar fix. Barul şi mesele au pe margini o plasă din rafie în care sunt prinse bucăţi turtite de nuci de cocos.

Chelnerii abia se mişcă şi se poartă întotdeauna de parcă ar fi persecutaţi. Mâncarea e gătită cu neatenţie şi multă grăsime şi felul în care comanzi (copt, la grătar, prăjit în grăsime) este o alegere inutilă, pentru că nu contează cum vrei să mănânci peştele: oricum o să-l primeşti prăjit în ulei. Tiki's e restaurantul meu preferat din Kauai. Tatăl meu obişnuia să mă aducă aici. Uneori, după masa de seară, se aşeza la barul uzat şi eu rămâneam la masa noastră, ascultând muzica celor din clubul de ukulele şi mâzgălind faţa de masă. Acum nu mai există nici-o faţă de masă, e numai lemnul, şi puştii ai căror taţi se aşază la bar scrijelesc mesele cu cuţitaşele lor de friptură.

Membrii clubului cântăreţilor de ukulele încă se mai întâlnesc aici să exerseze. Sunt prezenţi şi în seara asta, hawaiieni bătrâni care fumează ţigări şi ciugulesc arahide fierte între reprizele de improvizaţii. E plăcut să-mi duc copiii într-o speluncă veche, dar am făcut-o şi pentru că ştiu că Hugh vine în fiecare seară pentru cocteilurile de dinainte de cină. Vreau să-l întreb despre oaspeţii lui. Îl văd la bar şi le spun fetelor şi lui Sid să se aşeze la o masă. Sid îi ţine scaunul lui Scottie şi ea se aşază, după care îl priveşte în timp ce el îi împinge scaunul sub ea.

— Unde te duci? întreabă Alex.

— Să-l salut pe vărul nostru.

Alex se uită spre bar.

— Vărul Hugh!

Îi cercetez chipul ca să văd dacă e sarcastică.

— Glumeşti?

— Nu, spune ea. Îmi place mult de vărul Hugh.

— De ce?

Sid se uită la bar şi strânge din ochi.

— Pentru că e bătrân şi nostim, spune Alex.

Mă uit la spinarea lui Hugh şi la şuviţele lui de păr alb, la torsul lui lat şi la picioarele subţiri. O bună parte din viaţă mi s-a părut înfricoşător, din cauza staturii lui impresionante şi a minţii ascuţite, dar bănuiesc că oamenii ajung la o vârstă la care

"înfricoşător" devine "drăgălaş" şi mă simt cam rău în legătură cu asta.

— Bine, păi, comandaţi ceva şi pentru mine. Nu contează ce. Şi purtaţi-vă frumos cu chelneriţa. Vorbeşte stricat. Nu vorbiţi, ştiţi voi, engleza corectă.

Dau din cap că da. Au înţeles. Sid îşi îndreaptă spatele în scaun şi studiază meniul de parcă ar fi bărbatul răspunzător de ele două.

Mă duc la bar.

— Salutare, vere! zic, strecurându-mă pe un scaun de lângă el.

— Ei! spune el, ridicându-se pe jumătate, înainte de a se prăbuşi la loc pe scaun.

Mă aşez şi mă uit în ochii barmanului. El rămâne la locul lui şi priveşte intenţionat în direcţia opusă. Hugh îl cheamă şi, cu vocea lui aspră de fumător, îmi comandă o băutură demodată, al cărei nume sună bine. Mă bate pe spate şi barmanul dă din cap spre mine, aproape reverenţios. Hugh se uită peste umărul meu să vadă cu cine sunt.

— Ele sunt…

— Scottie şi Alex, zic.

— S-au făcut fete mari, spune el şi se întoarce la mine.

Uneori îmi place că nimănui nu-i pasă cu-adevărat de nimeni altcineva. Dacă lui Hugh i-ar păsa, le-ar saluta pe fete, m-ar întreba despre ele şi despre mine, şi-ar aduce aminte că soţia mea e în comă. Nimic din toate astea nu se întâmplă, şi eu mă simt recunoscător.

— Am înţeles că ai nişte musafiri în gazdă, zic.

— Ce?

— Nişte tipi care stau în căsuţă.

— A, da, da. Nenorocitul ala tupeist. E... aăă, ceva rudă cu sora lui Lou... nu, stai aşa... Lou are o soră şi soţul surorii lui... cumnatul lui Lou e văr cu nevasta tipului aluia.

— Cum? zic, nu prea înţelegând.

— Nu, stai aşa. Despre ce căsuţă vorbeşti?

Hugh e beat. Are broboane de transpiraţie la rădăcina părului: transpiraţie încleiată. Mi le aduc aminte din copilărie. De câte ori se îmbăta, îi răsăreau pe frunte şi el încerca să arboreze mina cea mai serioasă şi să mascheze orice confuzie care ar fi putut să i se furişeze în minte. Afişează şi acum expresia asta.

— Te referi la căsuţa din golf, sau la aia din spate, de la drum?

— Din golf, zic. Tipul cu nevastă şi doi băieţi.

Rafia se freacă de coapsele mele; mă uit după bucăţi de peşte vechi care ar putea fi prinse prin ea.

— Oh, sigur, sigur. Ticălosul ala tupeist. Hugh se apleacă puţin înspre mine şi vorbeşte înspre bărbia mea. Fac nişte afaceri cu un tip şi asta – din căsuţa din golfeste prietenul tipului aluia.

— Frumos din partea ta, zic. Să le dai voie să stea acolo.

Hugh ridică din umeri şi se apucă dintr-odată de scaunul lui de bar, crezând probabil că e pe punctul de a se prăbuşi, bănuiesc.

— Şi cum e el?

— Care el?

— Nu contează, zic.

Hana hou![20] le strigă Hugh muzicienilor, care tocmai au terminat un cântec. Începe încă unul, la fel de ritmat, şi eu mă uit la toţi bărbaţii care cântă, cu instrumentele lor mici de lemn pe care le ţin strânse la piept, zdrăngănind frenetic cu degetele.

Unul dintre ei se ridică şi se avântă înainte în timp ce cântă,

---

[20] în limba hawaiiană, în original, expresie colocvială care se traduce prin "încă o dată!", folosită în sens apreciativ, sinonimă cu înţelesul exclamaţiei „Bravo!".

ca şi cum degetele ar avea nevoie să fie urmate de întregul său corp. Mâinile lor sunt toate închise la culoare şi uscate ca nişte cartilagii. Îmi cercetez fetele cu privirea. Gura lui Scottie e strânsă în jurul unui pai cufundat într-o băutură albă de fructe.

Barmanul se tot uită la mine, asigurându-se că mă simt bine, ca şi cum ar vrea să compenseze grosolănia iniţială. Eu dau din cap aprobator şi el se uită spre uşă la un cuplu care intră. Bărbatul poartă o fustă aloha, iar femeia o ghirlandă din orhidee mov la gât, de felul celor pe care oaspeţii le primesc la sosire din partea hotelului. Sid şi-a aruncat-o pe a lui de pe balcon şi Scottie s-a luat după el. Alex a rupt-o pe a ei în bucăţele în timp ce se uita la film. A mea e aşezată ca un halou pe abajurul lămpii de pe noptieră. Bărbatul şi femeia arată de parcă ar vrea să plece, dar se tem că gestul lor ar putea părea jignitor. Rămân în picioare lângă uşa de la intrare, aşteptând să fie conduşi la locurile lor, şi în cele din urmă soţul se duce la masa cea mai apropiată. O

văd pe soţia lui cum îl strigă să se întoarcă, ca apoi să se uite în jur şi să-l urmeze la masă. Barmanul îşi mută privirea de la ei. Îşi loveşte palma deschisă cu pumnul în ritmul muzicii.

— Cum e tipul care stă în căsuţă? Iau o înghiţitură zdravănă din băutura mea.

— Norocos, spune Hugh. Bulangiu’ e norocos. Soră-sa e măritată cu tipu asta.

— Care tip?

Conversaţia asta e incredibilă. Hugh ar ţine oricât la tortură.

N-ar spune niciodată nimic, pentru că nici n-ar putea.

— Tipu’ cu care fac eu afaceri.

— Care este…

— Don Holitzer.

— Don Holitzer? Ei, bravo. Căcat, Hugh. Şi eu cam fac afaceri cu el, ai uitat?

— Păi asta am şi zis.

Mă cuprinde panica. Mă simt de parcă cineva mi-ar juca o festă.

— Asta am zis şi eu, spune Hugh din nou. Prietenul lui Don stă în căsuţă.

— Aşa e, zic.

N-are rost să mă zbat. Încerc să inspir adânc de câteva ori fără să pară că inspir adânc de câteva ori. Acelaşi gând mi se tot învârte în minte: *Don este cumnatul lui Brian*. *Don este cumnatul lui Brian*?

— Interesant, zic. Bănuiesc c-a dat norocul peste el, să aibă un cumnat ca Don.

Simt că tocmai am avut o revelaţie şi, cu toate astea, nu-mi dau seama prea bine în ce constă ea. Nu înţeleg de ce ar fi aşa de norocos, şi nici nu văd în ce fel le-ar folosi lui Brian sau lui Joanie statutul familiei lui. Nu devii bogat doar pentru că soţul surorii tale e bogat. Bănuiesc că ai tot felul de avantaje, dar sunt ele motivaţia din spatele hotărârii lui Joanie?

Nu văd decât părţile proaste: copiii lui Brian se vor juca cu copiii lui Don şi vor face tot timpul comparaţii. *Noi de ce nu avem un robot*, *unxbox*, *un ipod*? *Noi de ce nu avem o cascadă din stânci în piscină*? *Noi de ce nu avem maşini noi şi o echipă de consultanţi pe probleme de copilărie*? Sună ca dracu'.

Asta îşi pusese Joanie în gând? Să-i ofere cumnatului iubitului" ei o nouă oportunitate de afaceri? Se desprinsese atât de mult de familia ei, încât se îndrepta deja spre potenţiala ei viitoare familie? Mă uit înapoi spre copiii mei, ca scos din minţi, ca şi cum cineva ar fi putut să-i răpească. Văd mâncarea care mă aşteaptă pe masă, lucru care aproape că mă face să plâng.

Au comandat şi pentru mine, ce au crezut ei că aş vrea să mănânc. Şi-au amintit şi de mine.

— E agent imobiliar, spune Hugh.

Nu răspund. Hugh se uită la mine de parcă aş fi făcut ceva rău.

— Grozav, zic. Sper că afacerea lui e înfloritoare.

— Va fi.

Hugh îşi ridică paharul şi se uită la lichid, încercând să evalueze ceva, deşi nu-mi dau seama ce-ar putea fi. Clătină paharul şi-apoi ia o înghiţitură din băutură. Aud cum se lovesc cuburile de gheaţă de dinţii lui. Îşi şterge faţa cu mâneca.

— Dacă-i vindem lui Don, şi cam aşa par să stea lucrurile acum – şi asta vrei şi tu, nu?

— , atunci el va reamenaja terenul şi-l va vinde…

— Ştiu. *Haide*, *zi tot*…

Hugh îşi flutură mâna, cu un gest care indică toate afacerile.

— Şi, spune el, şi-l lasă pe cumnatul lui să se ocupe de toate tranzacţiile imobiliare.

Revelaţia pe care ar trebui s-o am îşi face în sfârşit apariţia şi se instalează în mine ca un tain straniu. M-am prins. În sfârşit m-am prins. Brian e de fapt şi de drept un agent imobiliar care deţine aproximativ o sută douăzeci de mii de hectare de teren cu potenţial comercial şi industrial, pământul meu, care sunt clientul lui. Joanie nu ar divorţa de mine pentru un agent imobiliar care locuieşte într-o casă oarecare, dar ar divorţa pentru unul dintre partenerii de afaceri ai lui Don Holitzer, posibil cel mai mare viitor proprietar de pământ din Hawaii. Ar divorţa de mine pentru cineva pe care l-ar putea modela.

Hugh fluieră şi fluieratul lui aduce cu sunetul făcut în desenele animate de un corp care cade de pe o stâncă.

Bărbaţii cântă o melodie lentă la ukulele, care sună ca un imn sau ca o odă adusă pierderii mele. E greu să mai nutresc sentimente de dragoste pentru soţia mea în clipa asta. Dacă ar fi perfect sănătoasă şi eu aş afla de chestia asta, i-aş dori, cel puţin pe moment, soarta pe care o are acum. Dar aş putea să-i stric jocul lui Brian. Aş putea să aleg pe altcineva.

— Mai sunt şi alţi ofertanţi, îi zic lui Hugh. S-ar putea ca el să nu primească nimic.

Încă mai pot câştiga, *Joanie*. Mi-o imaginez întinsă pe pat, cu corpul nemişcat şi îndurerat de la lipsa de mişcare, cu machiajul de pe faţă intrându-i în pori pentru că nu e nimeni acolo care să i-l cureţe. Nimeni nu poate avea grijă de ea, pentru că ea a refuzat asta. Nu, nu pot câştiga. Nimeni nu poate câştiga.

Nici măcar Brian nu câştigă, pentru că nu o va avea.

Îmi termin băutura. Pieptul mi se umple de un amestec de mânie şi căldură, care îmi circulă apoi prin tot corpul.

— Ba o să primească, spune Hugh. Cu toţii îl vrem pe Don.

Şi tu îl vrei.

Îşi aşază paharul cu putere pe tejgheaua barului, după care se uită la mine şi zâmbeşte. În ochii lui albaştri ca de oţel se citeşte hotărârea. Observ că ochii nu i-au îmbătrânit precum restul corpului. Nu sunt drăgălaşi. Sunt tineri şi isteţi şi îmi dau seama că îmi spune ce trebuie să fac. Îmi spune că legăturile mele cu familia mea se vor strica dacă nu fac ceea ce-mi spune el să fac. Mă gândesc la Racer, care a rupt logodna ca să fie pe placul familiei sale, şi ştiu că sunt prins în capcană.

— Ne vedem mâine, zic.

Mâine e ziua în care mă întâlnesc cu verii mei. Mâine va trebui să le fac pe plac unor oameni pe care abia dacă îi cunosc, de care sunt legat în mod clar şi inexplicabil şi cărora le sunt devotat.

— Data viitoare să stai mai mult, spune Hugh, cu vorbele lui de rămas-bun obişnuite.

Dă să se ridice de pe scaun şi se clatină, îi face semn barmanului şi ridică o mână în semn de salut către cei aflaţi în restaurant, cu privirea aţintită asupra propriilor paşi de parcă ar călca pe un teren minat. *Hana Hou*, le strigă el muzicienilor, după care îşi pune pălăria de cowboy pe cap şi iese.

Mă întorc la masă, la mâncarea din farfurie.

— Asta e beton, spune Sid.

— Total, spune Scottie, scoţând paiul din gură pentru o clipă şi-apoi băgându-l la loc.

Simt c-aş putea izbucni în plâns dacă m-aş uita la fiicele mele de aproape, aşa că evit să le privesc. Mă uit la bărbaţii în vârstă din faţa mea şi mă întreb dacă voi fi şi eu bătrân odată sau dacă am să mor tânăr. Iau o înghiţitură din mâncare, dar mi-e greu s-o mestec – un sentiment de tristeţe şi nelinişte mi se răspândeşte prin tot corpul ca un drog şi îmi simt gâtul umflat.

Scottie îşi plimbă mâncarea prin farfurie.

— Am comandat *mahimahi*, dar cred că asta este doar pâine prăjită în ulei, spune ea. Au uitat să pună şi peştele.

— Se mai întâmplă uneori, zic.

— A mea a fost foarte bună, spune Sid. Mie îmi place totul prăjit. Brânza, legumele, fructele.

Farfuria lui Alex e goală. Stă relaxată pe scaun, uitându-se la muzicieni cu dragoste. Pun pariu că nu se gândeşte la nimic acum şi mă bucur pentru ea.

Muzicienii scot ultimele acorduri, cu mare pompă, lăsând cântecul degetelor lor zdrăngănitoare să se înalţe până la cer.

Câţiva sar de pe scaune şi se apleacă înainte ca şi cum tocmai ar fi terminat o cursă. Fetele şi Sid aplaudă şi îi ovaţionează.

Scottie bate din picioare. Mă uit în jos şi-mi îndes mâncarea în gură, încercând să înăbuş emoţia care ameninţă să se reverse.

Mă uit la cuplul de turişti. Mă concentrez asupra lor. Mâna lui e ascunsă de rafia de sub masă, drept pentru care n-o pot vedea, dar îmi dau seama că o ţine pe coapsa ei. Ea şi-a scos ghirlanda, care atârnă de spătarul unui scaun liber. Pe masa lor sunt sticle de bere şi pahare de gheaţă cu umbreluţe de hârtie. Femeia şi-a pus una dintre umbreluţele astea de cocteil în păr. El încearcă să-i dea cu furculiţa o înghiţitură din desertul ei – banane prăjite şi îngheţată –, dar ea ia furculiţa şi o duce singură la gură, după care mai ia o înghiţitură.

Când chiotele de la masa noastră se potolesc, Alex îmi aruncă ceea ce pare a fi o privire vinovată. O interpretez în sensul că ea ştie ce nelalocul ei sau nepotrivită situaţiei e fericirea – n-ar trebui să ne simţim bine în momentul asta. Cred că ştim cu toţii că ar cam fi timpul să ne ducem acasă, dar nu prea ne vine. Muzicienii îşi strâng instrumentele.

— E încă atât de devreme, spune Alex. Zici că e zece.

— Asta pentru că am stat la soare toată ziua, spune Scottie.

Se uită la mine şi eu încuviinţez.

Mă gândesc la fiul lui Brian. L-am adus la mal. L-am învăţat ceva ce tatăl lui ar fi trebuit să-l înveţe: dacă eşti prins de curent, trebuie să înoţi paralel cu malul, niciodată perpendicular pe acesta. A fost nevoit să-şi pună braţele în

jurul gâtului meu şi eu am înotat cu el în spate până la ţărm. L-am întrebat:

— Semeni cu tatăl tău?

— Nu ştiu, a spus el şi respiraţia lui mi-a gâdilat urechea.

— În seara asta, mai târziu, când te duci la culcare, spune-i mamei tale că îmi pare rău.

— Pentru ce?

Nu i-am răspuns. Nu mi-am putut duce gândul până la capăt. Am văzut-o pe ţărm, apa i se repezea la picioare şi ea aştepta ca eu să-i aduc băiatul. Când am ajuns la mal, el s-a dat jos din spatele meu şi eu i-am explicat cum să înoate înăuntrul curentului. N-a putut să mă privească în ochi. Mama lui a alergat la el şi, când a dat să-l îmbrăţişeze, cu chipul îndurerat, el s-a smuls din braţele ei şi s-a aşezat pe nisip. Îmi amintesc cum ea mi-a mulţumit, apoi i-a zorit pe băieţi să se întoarcă la căsuţă. M-am aşezat să mă odihnesc şi am văzut-o pe Scottie desenând cu un băţ o inimă pe nisip. IUBESC... un val a spălat malul şi i-a şters declaraţia.

— Pe cine iubeşti? o întreb acum. Pe plajă... desenai pe nisip.

— Pe nimeni, spune ea.

Alex scoate un şuierat, care ar trebui să semene cu sunetul scos de cineva care face pipi.

— Pe băiatul-girafă, spune ea.

— Taci!

Râdem cu toţii şi Scottie pare triumfătoare, mândră poate de subterfugiul prin care s-a apropiat de băiatul ala, sau poate doar mândră să simtă dragostea. Pentru că a simţi dragostea te face să te simţi superior. Până ce descoperi că nu eşti iubit la rândul tău.

— Nu e el, oricum, spune Scottie. Îşi plimbă degetul pe masă, scriind numele cuiva, probabil. Dragostea cea adevărată.

— Iubesc... pe voi vă iubesc, zic, azvârlind cuvintele.

Fiicele mele se uită la mine, neştiind cu cine anume vorbesc.

Nu cred că vor să ştie – niciuna din ele nu m-a auzit vreodată spunând cuvintele astea în serios. Majoritatea

muzicienilor au părăsit restaurantul, dar cei câţiva care au rămas încep din nou să cânte. Ne simţim cu toţii uşuraţi. Neaşteptata mea declaraţie de dragoste poate fi dată uitării.

— În cinstea tatălui vostru care vă iubeşte, spune Sid, ridicându-şi paharul cu apă.

Alex se uită la mine, apoi la Sid. Mă întreb dacă e la curent cu faptul că eu ştiu că tatăl lui Sid e mort. Îi atinge cealaltă mână, cea care e goală. Ridic şi eu paharul către Sid şi ciocnesc tare. Ne coborâm paharele. Cuplul de turişti se ridică şi femeia îşi ia geanta şi ghirlanda de orhidee. Bărbatul numără banenotele şi se uită în jur, ţinând în mână nota de plată şi bancnotele, după care aşază totul pe masă. Femeia se întoarce şi se uită la noi. Îi fac cu mâna şi ea îmi răspunde, apoi se îndreaptă spre uşă. Bărbatul mai aruncă o privire mesei, şi ia înapoi câteva bancnote din teanc, după care şi le pune la loc în portofel înainte de a-şi urma soţia.

Mă uit la muzicieni. Doi bărbaţi au chitare în loc de ukulele.

Bărbatul cu ukulele cântă *Hi'ilawe* de Gabby Pahinui, imitându-i vocea guturală. Ceilalţi doi cântă la chitară într-o cheie joasă şi sunetele lor mă umplu precum alcoolul – îndrăzneala, tristeţea şi energia lor alunecând pe rând în mine. Cheia joasă.

Kt ho'alu. Care înseamnă "Slăbeşte coarda". Asta aş vrea şi eu să fac. Să mă întind şi să mă relaxez, să "slăbesc coarda". Dacă am putea rămâne aici, fără să ne mai întoarcem vreodată acasă.

Dar nu putem. Am de lucru.

I-am cerut băiatului cel mare să-i spună mamei lui că-mi pare rău. Dacă m-ar întreba acum: "Pentru ce?" i-aş răspunde:

"Pentru ceea ce sunt pe cale să fac".

32

Mergem pe drumul care mărgineşte golful. Deşi Alex mi-a atras atenţia că e încă devreme, sunt uimit de lumina blândă.

Soarele portocaliu-sângeriu plonjează în ocean. Scottie merge înaintea noastră, adunând flori din curţile oamenilor. Toată lumea crede că ne întoarcem la hotel. Toată lumea crede că am eşuat.

— Ai grijă să nu rupă flori din copacii oamenilor, îi zic lui Sid. Şi spune-i s-o ia pe următorul drum către plajă.

Se uită la mine şi-apoi la Alex, de parcă tocmai am pune la cale un complot împotriva lui.

— Sigur.

Aleargă s-o prindă din urmă pe Scottie şi când ajunge la ea, îi ciufuleşte părul. Ea îi dă un pumn în umăr, după care îşi aruncă buchetul în aer. Sid încearcă să prindă cât mai multe flori.

O văd pe Alex cum îl priveşte. Expresia amuzată de pe chipul ei o face să pară mult mai matură.

— Femeia aia de astăzi, îi zic. Femeia cu băieţii. Era nevasta lui.

— Glumeşti. Se opreşte din mers şi se întoarce cu faţa la mine. Bunăciunea aia cu pălărie?

— Da, zic. Chiar ea. Ce-i o "bunăciune"?

— Cineva care arată bine, spune ea. Bună. De unde ştii că e nevasta lui?

— I-am văzut pe amândoi ieşind din căsuţă cu copiii în dimineaţa asta. Îmi continui drumul.

— De ce n-ai zis nimic?

Nu răspund.

— Nu pot să cred că are familie. Şi-acum ce-o să faci?

Aud o maşină în spatele nostru. Ne dăm amândoi la o parte din drum, doar că Alex o ia într-o parte şi eu în cealaltă. După ce maşina a trecut, ea vine înapoi lângă mine.

— O să-i spun, zic.

— Când?

— Chiar acum. Asta am venit să facem. Să-i spunem, nu?

— Şi cu ea cum rămâne?

Mă gândesc la pălăria ei delicată distrusă de apă. Mă gândesc la picioarele ei reci.

— O să apari aşa, pur şi simplu? întreabă Alex. La ei în prag? Şi-o să le baţi la uşă?

— Da, zic. Chiar asta am să fac.

Alex a rămas cu gura căscată, dar în ochi i s-a aprins un licăr de entuziasm.

— Nu te uita aşa, zic. Nu te bucura. Nu aşa stau lucrurile. Nu e nimic distractiv în toată povestea asta.

— N-am zis c-ar fi ceva distractiv. De ce spui asta?

— Pentru că văd, zic. Văd cum te uiţi.

Ea nu ştie de ultima răsturnare de situaţie – de faptul că tipul asta ar fi moştenit mai mult decât nevasta mea. El e pe punctul de a moşteni întregul nostru trecut.

— Ar putea să vină cu noi cu ultimul avion, zic. Să-şi ia rămas-bun. Eşti pregătită pentru asta?

— Nu, spune ea, uitându-se înainte la sora ei care se ciocneşte de Sid. Scottie îi întinde o ramură de flori de bougainvillea şi, când el e pe punctul de a o lua, ea o trage înapoi.

— Tu te simţi pregătit? mă întreabă Alex.

— Nu chiar, zic.

Nu voi fi niciodată pregătit. Şi totuşi, în acelaşi timp, vrei întotdeauna să duci lucrurile la bun sfârşit. Nu poţi zbura spre o destinaţie şi să lungeşti călătoria la nesfârşit. Vreau să ajung la capătul chestiei asteia care mă face să mă simt îngrozitor.

Adevăratul sfârşit este moartea ei.

— Vrei să vii cu mine? o întreb.

— Eu?

— Mda, tu, Alex. Tu.

— Când vorbeşti cu el?

— Nu. Poţi să vorbeşti cu ea cât timp discut eu cu el.

— Şi copilul din flori? O arată cu degetul pe Scottie, care tocmai îi îndeasă lui Sid o floare după ureche.

— Poate să vină şi Scottie. Poţi să ai tu grijă de ea în locul meu. Voi trei puteţi să le distrageţi atenţia celorlalţi. Eu o să vorbesc cu el. Tot ce-o să fac o să fie să-i spun ce se întâmplă.

O să-i… pun capăt.

— Chiar acum?

— Da, zic. Ştii asta.

Scottie şi Sid o cotesc înspre intrarea pe plajă şi dispar.

Observ că Alex a încetinit pasul. Mă întreb dacă toată chestia asta n-o să-mi explodeze în faţă. N-ar trebui s-o implic pe Alex atât de mult. Ar trebui să existe alţi oameni în viaţa mea pe care să pot conta.

— Ce s-a întâmplat cu tatăl lui Sid? întreb.

Alex îmi aruncă o privire rapidă.

— Cum adică?

— Ştiu că a murit, zic.

— Ah, spune ea. Mda.

Mă întreb dacă de asta îi place de Sid. Pentru că tatăl lui a murit.

— Accident de maşină, spune ea. Era beat. La fel şi celălalt şofer. Amândoi erau beţi. Dar celălalt tip n-a murit. Un puştan.

Vreau să întreb dacă Sid e bine acum sau dacă asta e motivul pentru care e aici cu noi, dacă ei doi trăiesc împreună tragedia sau poate că ea încearcă să înveţe cum e să ai un părinte mort.

Bănuiesc că ştiu deja răspunsurile la aceste întrebări.

— Asta îl ajută pe Sid? întreb. Să fie aici?

— Nu ştiu, spune Alex.

— Dar pe tine? Te ajută faptul că el e aici?

— Da, spune ea.

Aştept ca ea să continue, dar nu o face. Coborâm pe aleea care duce la plajă şi în capăt ea îşi scoate încălţările. Nisipul e uscat şi adânc. Îmi pipăi obrajii. Nu m-am ras de vreo patru zile. Pun pariu că Brian va fi proaspăt spălat şi impecabil, la fel şi soţia şi copiii lui şi nu pare corect să mă bag în chestia asta când el arată mai bine decât mine. Îi văd pe Scottie şi pe

Sid undeva mai departe şi le strig să se oprească. Când îi ajungem din urmă, le spun că mergem să ne întâlnim cu femeia cu pălărie şi cu copiii ei.

— Vrei să spui cu handicapatul ala care aproape s-a înecat?

Întreabă Scottie.

Scottie are în colţurile gurii resturi uscate din băutura de fructe albe, care-o fac să pară turbată de-a binelea.

— Da, zic. Cu el. Îmi dau seama că băieţii ar fi putut să fie fraţii fiicelor mele şi aproape-mi doresc ca asta să se fi întâmplat – ar fi fost răzbunarea perfectă: să i le trimit lui Brian pe fiicele mele furioase. Ar fi fost complet pierdut.

Alex o ia înainte, se şterge de Sid în timp ce trece pe lângă el şi el o urmează. Ştiu că-i spune totul. El se uită în urmă la mine, după care îşi aşază mâna pe capul lui Alex, într-un gest ce pare intim şi distant în acelaşi timp.

O iau pe Scottie de mână ca să nu încerce să-i prindă din urmă.

— Te-a invitat pe la ei? întreabă ea.

— Nu. Am zis doar c-o să trecem aşa, să-i salutăm. Îl cunosc pe soţul ei. Trebuie să vorbesc ceva cu el.

Alex şi Sid se opresc din mers, lăsându-ne să ne alăturăm lor.

— Bună treabă, spune Sid.

— Da, zic.

Marea s-a retras în ea şi plaja e întinsă, o linie strâmbă aleargă de-a lungul ei, marcând locul până unde a ajuns mai devreme apa. Oamenii au coborât pe plajă ca să privească asfinţitul, care a trecut, dar ei încă mai stau pe şezlongurile de plajă, bând vin şi bere. Îşi lipesc umerii de ele, ca şi cum ar sta încă la soare, în timp ce ne apropiem, mă simt ca un prizonier de pe o corabie, care e pus să se arunce în apă de pe o scândură, cu mâinile legate.

Mă uit la Sid, cerându-i sprijinul, poate, dar el pare preocupat de ceva. De câte ori tace, îmi imaginez că se gândeşte la taică-său şi nu mă simt deloc confortabil în preajma lui. O

parte din mine e aproape furioasă. Ăsta este momentul meu.

Am multe chestii de rezolvat şi nu pot să mă ocup şi de problemele lui. Nu pot să mă ocup nici de filmele porno, nici de aricii de mare sau de iubirea adolescentină, dar iată-mă trebuind să le fac faţă.

Digul e undeva mai în faţă şi copiii aleargă până la marginea apei, după care fug înapoi în susul pantei. Scottie li se alătură.

Mă întreb la ce vârstă nu mai poţi pur şi simplu să li te alături celor mici. În timp ce ne apropiem, observ că doi dintre copii sunt băieţii lui Brian. Mă uit mai departe pe plajă, ca să văd dacă părinţii lor sunt şi ei aşezaţi pe şezlonguri, cufundaţi în noapte, dar nu sunt.

Luna e în spatele norilor negri şi strălucirea aprinsă din spatele fuioarelor de întuneric face ca luna şi norii să arate ca o radiografie. Aud apa repezindu-se pe nisip, cu un sunet care-mi evocă scuturarea unui recipient cu sticlă spartă. Copiii care se joacă pe nisip aleargă spre mine, încercând să prindă o minge. Băiatul cel mic bate cu pumnul în nisip.

— Părinţii tăi sunt acolo sus? îl întreb. E surprinzător de curat pentru un copil care se joacă pe-aici, pe-afară. Scottie are dungi negre de mizerie sub unghii, pe care tot uit să i le curăţ.

— Mda, zice el.

— Se uită la filme porno? întreabă Sid, venind din spatele nostru.

Băiatul încuviinţează solemn din cap, genul de încuviinţare care spune că habar n-are despre ce e vorba.

— Scottie, vrei să rămâi aici? îi strig eu.

— Mda, ţipă ea.

— Da, o corectez eu.

Patru băieţi se reped la ea, uitându-se la mingea din aer.

Aproape că strig la ea să se ferească, dar ea aleargă în mijlocul grupului de băieţi şi sare să prindă mingea, care cade undeva unde eu n-o mai pot vedea.

— Sid? Te uiţi tu la ea?

Sid se uită înspre casă. Are floarea după ureche.

— Sigur, spune. O să stau pe-aici.

Scottie se duce mai încolo pe plajă, unde se află copiii puţin mai mari. Băiatul cel mare le explică regulile unui joc necunoscut.

— Stai aşa, îi zice el lui Scottie, întinzându-şi braţul ca să-i aţină calea. Câţi ani ai?

— Zece şi jumătate, o aud spunând.

— Bine, poţi să intri-n joc, dar numai tu! Îi avertizează el pe ceilalţi.

Sid trece de ei şi-şi aprinde o ţigară. Toţi copiii se uită la el, fascinaţi. Ar trebui să-i spun s-o stingă, dar nu-mi pasă.

Băiatul cel mare îşi continuă discursul. E ca şi cum i-ar trimite la război.

— Să vă ţineţi tare, îl aud spunând. Nu răspund pentru voi.

Iisuse.

— Auzi, fiule, îi zic băiatului în timp ce Alex şi cu mine trecem pe lângă ei. Eşti în regulă? Aproape că te-ai înecat azi.

Aruncă o privire rapidă la partizanii lui.

— Sunt bine, spune el şi, înainte ca eu să pot adăuga ceva, îşi coboară vocea şi spune: Haideţi să-ncepem.

Alex şi cu mine o tăiem prin gardul viu şi urcăm panta până în faţa casei.

33

Nu ne grăbim. Căsuţa se iveşte în faţa noastră.

— Ce să-i spun? întreb şi regret imediat c-am făcut-o.

Trebuie să fiu cel care deţine controlul. Trebuie ca ea să creadă că ştiu ce se cuvine să-i spun.

— Ar trebui să-i spui că mama o să moară în curând, zice ea sec. Găseşte o cale să-l prinzi când e singur. Sunt sigură că asta nu va fi greu – odată ce-o să afle cine eşti, o să vrea să te ţină departe de ea.

— Îmi pare rău că te-am băgat în chestia asta, că te-am lăsat să afli lucrurile astea despre mama ta. Am fost un egoist.

— Ştiam deja totul despre ea, spune ea. E-n regulă.

Nu ştie totul. Nu ştie despre campania pe care o făcea mama ei pentru Brian şi pentru viaţa lor împreună. Nu ştie despre frica lui Joanie sau despre cât de tare o iubea Joanie. Nu ştie totul, şi nici eu nu ştiu.

La fereastra bucătăriei apar două capete şi-apoi doamna

Speer iese cu spatele prin uşa de plasă, aducând un platou cu hamburgeri pe verandă.

Alex îmi dă un ghiont. Mi-e teamă să n-o sperii. E ciudat că ne aflăm aici.

— Salutare, strig eu. Alex face cu mâna.

Uşa de plasă se trânteşte cu putere şi doamna Speer se uită spre peluză. Nu-mi dau seama dacă se bucură că ne vede.

— Bună, spune ea. Ce mai faceţi? Speram să vă revăd. Noi am plecat repede şi… Ei, bine, iată-vă aici.

Stăm în picioare la baza scărilor verandei.

— Sunt aşa un idiot, zic. De fapt, îl cunosc pe soţul tău.

Acum am pus totul cap la cap. Ne întorceam la hotel de la

Tiki’s şi i-am văzut pe băieţii tăi pe plajă. Am zis să trecem şi să vă dăm bineţe. Ţie şi lui Brian.

Alex se uită la mine şi-mi spune din vârful buzelor: “Bineţe”?

— Haideţi sus, spune doamna Speer. De fapt, tocmai îi povesteam soţului meu despre întâlnirea cu voi, dar mi-am

dat seama că n-am făcut cunoştinţă. După toate cele întâmplate…

Eu sunt Julie.

— Matt King, zic. Ea e Alex.

Urcăm scările. Julie e un nume prea drăgălaş pentru ea. Îl spun de câteva ori cu voce joasă, doar pentru mine.

— Mi-am zis eu că te înşeli atunci când ai afirmat că nu-l cunoşti pe Brian. M-am gândit că sigur v-aţi mai întâlnit. El e aşa de implicat în toate!

— Da, zic. Foarte implicat. Nu ştiu la ce m-am gândit.

Mintea mea era în altă parte.

— Pentru un timp, nici nu prea l-am văzut pe-acasă. Dar cred că a trecut vremea asta. Vreţi un hamburger? întreabă ea.

— Venim de la masă, zic. Dar mulţumim.

— Aşa e. Mi-ai zis asta.

Mă sprijin de balustrada verandei şi Alex rămâne în picioare pe marginea unei trepte, cu călcâiele în gol. După care se ridică pe vârfuri şi se lasă iar pe călcâie.

— Faci exerciţii? o întreb.

— Nu, zice. Scuze. Traversează veranda şi se aşază pe un şezlong. Julie ţine o spatulă în mână, pe care o aşază apoi în echilibru pe balustradă. Aud oceanul şi ţipetele copiilor.

— Deci e mâine, nu? spune ea. Mâine vei şti. Se uită în pământ. Îmi pare rău. Nu trebuia să spun asta. E conflict de interese. A fost o prostie din partea mea.

— E în regulă, zic.

Ea râde şi se sprijină de balustradă şi-şi pune mâinile pe coapse şi-şi ridică degetele în dreptul ochilor ca să-şi examineze unghiile. E îmbrăcată în jeanşi şi un tricou alb şi părul ei ud e ridicat într-un coc în vârful capului.

— Mâine o să se termine totul, zic.

— Da, spune şi ea. Slavă Domnului!

Pare că ne-am blocat într-o tăcere adâncă. Valurile se ciocnesc de ţărm, urmate de un sunet de aspiraţie. Îi pot vedea pe copii şi strălucirea portocalie a ţigării lui Sid, care dispare imediat.

— Vreţi ceva de băut? întreabă Julie.

— Sigur, spunem şi eu, şi Alex în acelaşi timp.

Se desprinde de balustradă şi spatula cade. Se uită în jos în iarba întunecată. Dau să mă duc s-o caut, dar ea îmi face semn să stau pe loc şi coboară scările. Aud uşa de plasă deschizându-se şi văd silueta lui Brian în spatele ei. Apoi el iese din casă şi se uită la mine şi la Alex.

— Salut, spune el, întinzând mâna. Eu sunt Brian.

Julie urcă scările, cu fire de iarbă udă pe tenişii albi.

— Brian. Îi strâng mâna cu putere şi, după ce ne desfacem mâinile din strânsoare, el îşi scutură uşor încheietura. Ne-am mai întâlnit, zic, uitându-mă la Julie. Matt King. Soţia mea e

Joanie. Ne-am întâlnit la o întrunire a acţionarilor, cred că acolo a fost. Ea este fiica noastră, Alex.

Zâmbetul larg îi îngheaţă pe buze. Se uită scurt la Alex şi-apoi o mai priveşte o dată, observând poate asemănarea cu amanta lui.

— Matt este cel despre care ţi-am vorbit. El l-a salvat pe Christopher.

Brian se uită lung la mine.

— Eu mă duceam să aduc băuturile, spune Julie. Şi să spăl asta. Ridică spatula de metal în aer. Observ că are pete de rugină pe partea de dedesubt.

— Bine, bine, spune Brian. O bate pe Julie pe spate. Bine.

Îi deschide uşa. Poţi să-ţi dai seama că nu face niciodată gestul asta, pentru că ei îi trebuie un moment ca să se prindă.

— Ai nevoie de-ajutor? o întreabă Alex.

Uşa de plasă se închide în urma ei.

— Nu, nu, strigă ea.

Imediat ce Julie nu ne mai poate auzi, zic:

— E pe moarte. M-am gândit să-ţi dau o şansă să-ţi iei rămas-bun.

Corpul i se încordează. Punga de chifle din grâu integral pe care o ţine în mână arată ridicol.

— Am venit aici ca să-ţi spun. De-asta am venit.

— Tata nu vrea să-i facă rău familiei tale, spune ea. Nu facem decât ceea ce credem că şi-ar dori ea, şi ea te dorea pe tine, evident.

Se uită la chipul lui, apoi la chiflele pe care le ţine în mână.

— Dumnezeu ştie de ce, adaugă ea şi se uită la mine. De ce să-l vrea pe asta?

— Ajunge, Alex, după care zic: Nu ştiu.

— Nu pot, spune Brian, uitându-se la uşă. Îmi pare rău.

N-am crezut niciodată că se va ajunge aici.

— Îţi pare rău, spune Alex. Asta îmbunătăţeşte lucrurile, îţi pare rău să afli că mama mea o să moară, îţi pare rău că ţi-ai tras-o cu mama mea sau îţi pare rău că i-ai tras-o lui taică-meu?

— Nu, spune el. Se holbează la spaţiul din faţa lui. Da, îmi pare rău pentru toate astea.

— E un avion care decolează la nouă şi un sfert, zic. Sunt sigur că te poţi gândi la o scuză bună ca să-l prinzi.

— Probabil eşti foarte priceput la asta, spune Alex.

— Alex, zic, deşi remarcile ei îi trec pe la ureche. E cufundat în propriile gânduri.

— Poţi să te duci la spital în seara asta sau mâine-dimineaţă, zic. Sunt sigur că vrei s-o vezi şi să-i spui orice ai avea să-i spui.

O să fii singur cu ea.

— Ce? spune el.

— Poţi s-o vezi singur.

— OK, spune el. Uite ce e. Se întoarce spre uşa de plasă, apoi cu faţa la mine, şi coboară vocea. Nu puteţi rămâne aici.

Mă-nţelegeţi.

Julie revine cu un pahar cu vin roşu şi un suc pentru Alex.

— Sper că astea-s bune, spune ea. Zâmbetul ei păleşte puţin când ne vede expresia feţelor.

— Perfect, zic şi iau o înghiţitură de vin.

— Brian, să nu vorbim despre afaceri. Am făcut eu deja greşeala asta, zice ea, se uită la Alex şi-i face cu ochiul.

— Ce zici, Julie? spune Brian. Despre ce vorbeşti?

— Nimic, spune ea. Păreaţi cu toţii atât de serioşi, aşa că am crezut că vorbeaţi despre… despre vânzare.

— Nu, spune Alex. Vorbeam despre iubire.

— Ca să vezi, spune Julie. Se împinge cu umărul în Brian, care se uită la ea, cu sprâncenele încă încruntate şi un rid adânc străbătându-i fruntea pe mijloc. Ce-i cu iubirea? întreabă ea.

Nimeni nu răspunde şi nu se mişcă. Brian priveşte peste capul lui Julie şi se încruntă la mine. Îmi vine să-i zic că la mine nu e cazul să se încrunte.

— Eşti îndrăgostită? o întreabă Julie. De băiatul de pe plută.

Stăm cu toţii în picioare, cu excepţia lui Alex.

— Nu, spune ea. E prietenul meu. Avem chestii în comun, atâta tot.

— Uneori aşa începe, spune Julie. Îşi ia soţul de după talie cu un braţ şi-l apasă pe piept cu mâna cealaltă, gest pe care îl făcea şi Joanie când voia să-mi dea de-nţeles c-ar trebui să iau parte la discuţie.

— Nu, spune Alex. Noi avem o relaţie de prietenie la care nu trebuie să lucrăm.

— Dar l-am văzut sărutându-te, zic, după care îmi dau seama că n-ar trebui să lungesc conversaţia asta. E doar o şmecherie pe care a iniţiat-o Alex şi căreia unul dintre noi trebuie să-i pună capăt. Dar nu mă pot abţine. Vreau să ştiu.

— E, haide, spune ea. Suntem prieteni, dar bineînţeles c-o să vrea să facem sex. Orice tip vrea asta.

Se uită la Brian.

— Asta ne-aşteaptă şi pe noi, nu-i aşa? spune Julie, privindu-şi soţul.

— Ce?

— Cu băieţii. Băieţii noştri. Că tot veni vorba de ei, ar trebui să-i chemăm. Cheamă-i la masă.

— Se simt bine, spune Brian. Lasă-i să se joace.

Se îndepărtează de ea. Braţul ei cade pe lângă corp. Aşază chiflele pe masă lângă un bol plin cu cioburi rotunjite de valuri.

Îl aud pe unul din băieţi strigând: “Nu! Dă-te înapoi! Dă-te înapoi!”

Ne uităm cu toţii la ocean.

Alex îmi aruncă o privire insistentă şi eu i-o întorc: *Ce-ar trebui să fac*?

— Ce-mi place casa asta veche, spune Alex, uitându-se din nou la mine, îndemnându-mă să fac ceva.

— Da, zic. E un loc vechi şi frumos. Mă uit prin fereastră înăuntrul salonului. N-am mai fost de mult aici. Ştiţi, străbătuşa mea locuia aici. (în momentul asta, Brian ar putea să fie cel mai furios om de pe pământ. Puteam să-i dau telefon.

Puteam să procedez altfel, dar am venit aici ca să-i văd reacţia.)

Mă întreb dacă interiorul casei s-a schimbat mult. Dacă au făcut ceva cu lemnul ala nefinisat. Când eram mici, obişnuiam să stăm aici câteva săptămâni vara şi vărului Hugh îi intrau mereu în degete aşchii de lemn de la pereţi.

— Pot să-ţi arăt casa, spune Julie.

— Sau, Brian, spune Alex, ai putea să-i arăţi tu casa lui tata, ca eu şi Julie să putem vorbi despre iubire.

Cele două femei îşi zâmbesc una alteia.

— Hei, asta ar fi grozav, zic.

— Sigur, spune Brian, dar nu e ca şi cum aş locui aici. Eşti bine-venit să…

Trebuie că soţia lui i-a aruncat o privire, pentru că se opreşte, îmi deschide uşa şi eu intru. Alex dă din cap spre mine şi eu nu înţeleg ce ar trebui să însemne asta şi faptul că nu ştiu îmi face inima să bată cu putere. Mă uit la spatele lui Brian ca şi cum ar avea un răspuns prins de tricoul lui bleumarin.

— Iat-o, spune el, făcând o mişcare largă cu braţul înspre camera deschisă şi călduroasă.

Pereţii au fost şlefuiţi. Grinzile de pe tavan arată mai deschise la culoare decât mi le aminteam.

Mă duc la capătul îndepărtat al camerei şi mă aşez în balansoarul din lemn de koa. Niciuna din piesele de mobilier din casă nu este confortabilă. Aparţineau toate misionarilor şi căsuţele noastre de oaspeţi par doar nişte spaţii de depozitare pentru taburetele şi sofalele vechi, pentru coşurile de cusut, pledurile hawaiiene şi plasele de ţânţari. Casa de peste drum

de biserică mai are încă aceeaşi sobă şi uşile olandeze, un putinei de bătut untul şi lămpi cu grăsime de balenă. Tavanele sunt joase, scara îngustă şi periculoasă, iar casa are un acoperiş care aminteşte de pălăria unui pelerin.

Brian îşi ţine mâinile în şolduri. E amuzant că a întins braţul ca să-mi prezinte camera. Mă întreb dacă e un tip cu simţul umorului.

— Deci, Brian. După cum spuneam, înţeleg dacă vrei să vorbeşti cu ea singur. În privinţa celorlalte lucruri, nu pot face nimic. Aşa că iată-mă aici. Îţi spun că ştiu despre tine şi ştiu că te-a iubit şi că aveaţi de gând să... Dau din mână, indicând orice ar fi vrut ei să facă după ce ne părăseau. Eşti bine-venit să-ţi iei rămas-bun. Doctorul a oprit ieri aparatul de ventilaţie artificială. Mai are cam o săptămână, poate mai mult.

Arată de parcă l-am păcălit, şi chiar crede că vreau cu-adevărat să văd interiorul casei.

— Cum v-aţi cunoscut? îl întreb. Sunt curios.

— Nu pot face asta, spune el.

— Crede-mă. Nici eu.

— Ai venit aici după mine?

— Da, am venit să te iau cu mine. I-am adus pe toţi cei care contau pentru ea şi tu erai pe listă. Îl întreb din nou: Nu prea pot s-o întreb pe ea toate detaliile, aşa că trebuie să te întreb pe tine. Vreau să ştiu. Cum v-aţi cunoscut?

— Credeam c-ai zis că ai venit aici doar ca să mă anunţi.

Că asta era tot ce voiai să faci.

— M-am răzgândit, zic. Cum v-aţi cunoscut?

Am avut dreptate. El e impecabil. Părul îi e dat pe spate, cu şuviţele de deasupra grele de gel, şi-acum îmi place faptul că nu m-am ras. Îmi place că am sare pe piele şi că respiraţia îmi miroase a tărie. Aş vrea să fi avut una dintre ţigările lui

Sid. M-ar fi făcut să arăt şi mai bine.

— La o petrecere, spune el. După ce a dat drumul cuvintelor, se aşază pe sofa, la stânga mea. Îmi vine să-i spun să se ridice de pe sofa. E a mea.

— Ce petrecere?

— O petrecere. Una de Super Bow11.

Ştiu exact despre ce petrecere vorbeşte. Cu ocazia Super

Bowlului de anul trecut. New England versus Carolina. Dar pentru mine a fost *Statul versus Doreen Wellington*. Procesul de a doua zi. Am rămas treaz toată noaptea. Joanie a venit acasă la şase seara, într-o dispoziţie excelentă, şi-apoi până la sfârşitul cinei a fost supărată pe mine şi nerăbdătoare cu Scottie.

— Chiar trebuie să mâncăm întotdeauna fajitas duminica?

Zău aşa.

Am întrebat-o despre petrecere, gândindu-mă că se întâmplase ceva acolo ce o supărase.

— A fost cea mai reuşită zi din ultimul timp, a spus ea. M-am distrat grozav.

Avea o expresie tristă.

De ce-mi amintesc de toate astea? De expresia ei tristă, de fajitas?

— Petrecerea de la familia Mitchell, zic.

Brian dă din cap aprobator, privindu-mă de parcă aş fi o pacoste.

— Da, spune el. Aia.

Mă legăn în balansoar şi încerc să-l poziţionez astfel încât să stau cu faţa la el. Aşez paharul cu vin pe unul din braţele lui, ceva ce noi nu aveam niciodată voie să facem.

— Te ajută cu ceva? întreabă el. Să ştii chestia asta?

— Hei, zic. Eu îţi fac ţie o favoare. Iau o înghiţitură de vin.

Schimbă-ţi atitudinea. Soarbe din vin. Ai o bere? întreb. Nu pot să beau asta.

— Nici eu. Se ridică să aducă altceva. Mă legăn cu balansoarul.

Am un avantaj net asupra lui. Închid ochii pentru o clipă, simţindu-mă bine chiar şi în scaunul asta tare şi alunecos. Aerul e cald, dar nu înăbuşitor sau umed, şi în casa asta simt că am oameni de partea mea; străbătuşa Lucy, bunicii şi părinţii lui

Hugh, oameni care m-au iubit, deşi acum sunt morţi. Brian se întoarce cu berea şi, când mi-o întinde, ne uităm unul la celălalt şi pentru o secundă el e doar un tip care-mi întinde o bere şi poate că în ochii lui nu sunt decât un tip care ia din mâna lui o bere.

Intenţionam să-i dau paharul cu vin, în schimb îl aşez pe podea.

— Şi-apoi? îl întreb. Ţineaţi cu aceeaşi echipă? Ţi-a plăcut cum atâta? Ai fost uimit că o tipă putea să fie atât de relaxată, să se uite la fotbal şi să aibă habar despre ce vorbea?

— Tot despre asta vorbim, spune el.

— Unele femei se îmbracă sexy sau îşi pun silicoane. Joanie se uita la fotbal şi participa la curse de ambarcaţiuni. Era felul ei de a-i face pe bărbaţi s-o placă. Nu e ceva aşa de extraordinar.

Se uită la sticla lui de bere.

— Cum de ai avut tupeul să te dai la ea?

Scutură din cap.

— Nu, vorbesc serios. Vreau să ştiu ce-i determină pe oameni să depăşească limita.

Nu-mi răspunde şi ştiu că n-o va face niciodată. Se uită la fereastră, în partea opusă a camerei. Îi urmăresc privirea şi o văd pe soţia lui. Expresia ei e incredulă şi încântată; o aud pe fiica mea râzând. Julie ia o înghiţitură de vin. S-o văd pe Julie stând de vorbă cu fiica mea mă întristează. Deşi Alex pare să se distreze cu adevărat afară acolo, o înşală pe Julie. Cu toţii o înşelăm.

— Am aflat despre noua ta oportunitate de afaceri. Rămân cu ochii aţintiţi asupra ferestrei. Joanie a muncit din greu ca să mă determine să-mi placă de Don. Ce mai plan ţi-ai făcut!

— Nu e ceea ce crezi, spune el.

— Şi ce cred eu, mă rog? De unde ştii tu ce cred eu?

— Crezi că sunt fără milă, spune el. Că puneam ceva la cale. Asta crezi. Eu şi Joanie. S-a întâmplat, pur şi simplu.

— Nimic nu se întâmplă pur şi simplu, zic.

— Ba da, spune el.

— Deci atunci când ai aflat care era legătura ei cu mine te-ai hotărât să comiţi adulterul, sau te hotărâseşi deja? Tu i-ai cerut să mă îmbrobodească? Pentru că, băiete, chiar se aprinsese după Holitzer ala. Asta nu se întâmplă aşa, pur şi simplu.

Nu spune nimic. Se uită din nou la fereastră, ignorându-mi expresia întrebătoare. Iau o înghiţitură zdravănă de bere. O văd pe Julie descoperind grătarul şi împungând hamburgerii cu spatula. Îmi dă prin minte că probabil tot ea a aprins şi grătarul, ceva ce mă cam uimeşte. Nu mai pare atât de delicată şi de naivă.

— Uite ce e, zic. Mă bucur că era îndrăgostită, aşa cred. Mă bucur că ai făcut-o fericită. Trebuie că ţi-e greu acum. Să afli aşa.

El se uită afară în continuare. Alex şi Julie stau cu spatele la noi, uitându-se la golf. Îmi dau seama de tactica lui – nu răspunde, ceea ce mă face să vorbesc încontinuu, să dau înapoi şi să-l iert fără ca el să mişte un deget.

— Avea de gând să mă părăsească? întreb.

Nu mă aştept ca el să-mi spună adevărul sau să-mi răspundă măcar, dar el spune:

— Ea ar fi vrut. Dar asta nu s-ar fi întâmplat.

— De ce? Pentru Scottie, sau ce? Ţi-era frică să-i zici lui Julie?

— Nu, spune el. N-aş părăsi-o pe Julie, pentru că o iubesc.

Se apleacă puţin în faţă şi o nouă expresie îi apare pe chip. Te rog, nu-i spune. Te rog. Nu ştiu de ce am făcut-o.

Iată suferinţa pentru care am venit, dar ea nu e pentru soţia mea sau pentru ceea ce am aflat, şi îmi vine o idee pe care n-am luat-o în calcul până acum.

— Te-a iubit? întreb.

El dă din cap că da şi-şi ridică berea la gură. O urmă de umezeală în formă de cerc i-a apărut pe pantaloni.

— Ai iubit-o? întreb.

Soarbe îndelung din bere şi îşi aşază din nou sticla pe picior, potrivindu-i fundul în haloul de umezeală.

— N-ai iubit-o. Trebuie s-o spun din nou: N-ai iubit-o.

Aud resacul cum se loveşte de ţărm şi o briză aducând miros de sare şi de alge intră în cameră.

— Te-ai folosit de ea doar, zic. Ca să ajungi la mine.

Scoate un oftat.

— Nu, n-am încercat să ajung la tine. A fost o aventură.

Atracţie. Sex. Se uită la chipul meu ca să vadă dacă sunt mânios.

Ea a fost cea care a sugerat restul şi eu am fost de acord.

Îşi lasă umerii în jos şi e ca şi cum am juca şarade şi el a fi mimat în sfârşit bine, aşa încât eu am putut ghici răspunsul corect.

— Şi după vânzare urma să te descotoroseşti de ea, zic.

Bănuiesc că lucrurile s-au aranjat de minune pentru tine. Buzele ei sunt pecetluite şi tu nici nu mai trebuie să-ţi baţi capul cum s-o părăseşti.

— Nici măcar n-am încercat să mă folosesc de ea pentru vreo relaţie! spune el, ridicându-se în picioare. Era obsedată de chestia asta. Nu i-am cerut niciodată să mă ajute. Nu i-am cerut niciodată nimic.

Se duce până la capătul sofalei, apoi se întoarce, uitându-se în tavan.

Recunosc chestia asta a lui Joanie. Preia proiecte care nu sunt ale ei. Modelează lucruri. Mă gândesc la Alex – şi chiar şi la mine – şi la dorinţa ei de a ne modela după voia ei. Mă ridic şi eu şi mă duc la fereastră, dar mă opresc în mijlocul camerei.

— Sărăcuţa de ea, zic. Soţia mea a fost cea prostuţă. Nu va şti niciodată cât de rău au stat lucrurile. Pentru prima dată în viaţă, Joanie îmi pare cea vulnerabilă.

Mă uit la profilul lui Alex. Întoarce capul, mă vede şi eu mă înfior. Fiica mea se uită la mine, gândesc. Eu am făcut-o, pe fata aia de-acolo.

— Deci bănuiesc că nu simţi nevoia să-ţi iei rămas-bun.

— O iubesc pe Julie foarte mult, spune el. Îmi iubesc familia.

— Şi eu îmi iubesc familia.

Traversez camera către uşă. Îi întind lui Btian sticla de bere goală.

— N-ar trebui să… face un gest înspre uşa de plasă. Mai ai ceva să-mi spui?

Dau din cap că nu.

— N-ar trebui să fii lângă ea? întreabă el.

— Ba da, zic, şi mă duc la uşă, trecând pe lângă pozele strămoşilor mei care atârnă pe pereţi, în dagherotipurile lor

sinistre, în care arată cu toţii prost dispuşi. Trec pe lângă stră-stră-străbunicul meu, care pare ofensat şi necruţător. În timp ce trec prin faţa lui, îmi imaginez cum mă urmăresc ochii lui reci întunecaţi.

Brian se duce la bucătărie ca să arunce sticlele şi să pună paharele în chiuvetă. Deschid uşa de plasă dintr-o mişcare şi ies din casă.

— Mulţumim pentru tratație, îi zic lui Julie Speer.

— Mulţumim de vizită, spune ea. Simt că te cunosc foarte bine acum, după toate câte s-au întâmplat astăzi şi din ce mi-a povestit Alex.

Îi zâmbeşte lui Alex prietenos.

— Şi eu simt că te cunosc bine, zic. Mă uit la Brian prin uşa de plasă, la faţa lui agitată şi întrebătoare. Avem multe în comun, cred.

Îi iau mâna şi i-o strâng uşor. Ea mi-o reţine, cu palma umedă, după care îmi dă drumul cu blândeţe.

— Pa, pa, Alex, spune ea. Poate ne vedem mâine pe plajă.

— Noapte bună, spune Alex. Coboară treptele şi păşeşte pe peluza întunecată. Cerul s-a umplut de stele şi luna e subţire ca o aşchie.

În timp ce Alex pleacă, mă întorc încă o dată la Julie şi o sărut. Mă aplec înainte, îmi desfac buzele şi o sărut. Pentru că vreau să fac asta, pentru că e a lui Brian, pentru că avem o soartă asemănătoare, pentru că vreau ca ei să-i placă, pentru că vreau să se simtă insultată, confuză, agasată, fără apărare, fericită. Pentru că aşa vreau.

N-o privesc în ochi când mă îndepărtez de ea, dar mă uit la buzele ei, şi vârful limbii ei îi iese din gură ca să şteargă urma lăsată de mine. Fără un cuvânt, mă întorc şi-o las în urmă, pe ea şi familia ei. În timp ce mă îndrept spre plajă, simt că în mine se rupe un zăgaz, şi asta nu pentru că m-am relaxat. E

pentru că ceva din mine a renunţat şi a eşuat, şi eu mă întorc acum fără niciun dar pentru Joanie.

34

Avionul de nouă şi un sfert e surprinzător de plin. Turiştii au pungi de cumpărături ticsite cu suveniruri care să dovedească faptul că au fost aici. Îmi imaginez insignele cu fetele Hula, tricourile şi nucile de macadamia din pungile lor de plastic.

Au şi brăţări de aur gravate cu numele lor hawaiiene şi se vor întoarce acasă şi-şi vor boteza copiii sau câinii Lani şi Koa.

Credeam că îi vom aduce soţiei mele un bărbat drept amintire, dar nu avem niciun suvenir, nimic din tot ce se află aici.

Fetele stau încovoiate. Scottie a slăbit vizibil în doar câteva zile. Doarme lângă mine. Şi-a tras pătura gri şi aspră din avion peste cap, ca o glugă, şi, cum stă sub ea, pare bolnavă. Ca un copil născut de o mamă drogată, ca Moartea. E cazul să-mi reamintesc că trebuie să-mi hrănesc copiii. Trebuie să mă asigur că fac duş şi că se spală pe dinţi, că se duc la doctor şi că au manuale şcolare. Trebuie să le conving să facă sport şi să aibă prieteni buni, să înveţe şi să citească de plăcere. Trebuie să le spun să nu fumeze şi să nu facă sex, să nu se urce în maşinile unor străini sau ale prietenilor care au băut. Trebuie să scrie bilete de mulţumire şi să mănânce ceea ce li se pune în faţă. Trebuie să spună “da”, şi nu

“mda”, să-şi pună şervetele în poală la masă şi să-şi mestece guma cu gurile închise. Îmi trebuie mai mult timp pentru toate astea.

Alex întreabă:

— Ce s-a întâmplat?

Arăt cu degetul spre Scottie şi îmi duc degetul la gură ca să evit răspunsul.

— E bine, spune Alex. Spune-mi, el când se întoarce?

Sid se apleacă înainte. Mă uit drept în faţă şi le simt privirile aţintite asupra-mi. Nu ştiu ce să spun. Asta e la fel ca problema pe care am avut-o cu povestea cu rechinul. Simt că e imperativ să nu dezvălui toate informaţiile, să le las pe fete

să aibă o impresie bună despre mama lor. Totuşi, nu ştiu ce impresie ar fi de preferat – cea despre o Joanie îndrăgostită şi iubită pasional şi nesăbuit de către un altul sau cea despre Joanie cea înşelată şi disperată. Nu va şti niciodată ce greşeală a făcut, şi nu ştiu dacă asta mă mulţumeşte sau mă face să mă simt trădat.

— A fost şocat, zic.

— I-a părut rău? întreabă Sid. Sper că i-a părut rău, frate.

Puteai să-i zici nevesti-sii şi n-ai făcut-o. Sper că ştie cât de norocos e. Eu i-aş fi spus totul. Merită să ştie. Altfel o să rămână o căţea proastă pentru tot restul vieţii ei.

— Calmează-te, fiule, zic. Nu-i nevoie să fim sinistri.

Alex pune o mână pe piciorul lui Sid şi-l văd cum tresare.

Îl ţine bine în frâu. Mă întreb de ce e aşa de furios. Îmi amintesc că pe drumul încoace era foarte concentrat asupra instrucţiunilor de salvare. Scot instrucţiunile laminate din buzunarul scaunului din faţă, sperând să le distrag atenţia lui Alex şi lui Sid. Mă uit la pasagerii care se urcă pe o plută din mijlocul oceanului, fără ca pământul să se vadă la orizont. Poartă veste de salvare care sunt deja umflate. Un asiatic zâmbeşte de-abia perceptibil.

Alex se uită şi ea.

— Nici măcar n-au hainele ude.

Încerc să prind cu degetul umbra avionului plutind pe apă.

— Deci, vine înapoi s-o vadă, sau ce? întreabă Sid.

— Nu prea cred, zic.

Slabă, vulnerabilă, suferindă, folosită. Mă întreb dacă în ochii lui Alex lucrurile astea n-o s-o facă pe mama ei mai demnă de a fi iubită, mai umană.

— Cred că încă o iubeşte pe Julie foarte mult, zic.

Sid pufneşte pe nas:

— Foarte rău. Se uită într-o parte în timp ce spune asta, pe fereastra ovală a avionului. Dacă ar fi iubit-o, n-ar fi futut-o pe nevastă-ta.

— Sid, spune Alex, şi vocea îi e surprinzător de calmă. Te rog să taci.

— Da, zic, încercând să-i copiez tonul răbdător.

O porţiune din Honolulu apare în zare şi văd lumini alergând de-a lungul dealurilor, apoi un spaţiu întunecat, gol şi încă un şir de case luminate. E întotdeauna ciudat când ţi se aminteşte că alte vieţi îşi urmează firesc cursul. Pentru fiecare lumină pe care o văd, există o persoană, o familie sau cineva ca mine care îndură ceva. Simt cum avionul pierde din altitudine şi-apoi un mănunchi de nori acoperă priveliştea, făcând să resimţim viteza cu care înaintăm.

— Cred că ar trebui să te duci acasă la tine, îi zic lui Sid.

S-o vezi pe mama ta. El se uită pe geam. Sid, ai auzit ce-am zis?

— Nu pot, spune el.

— Sigur că poţi. E mama ta. Vrea să te duci acasă.

— M-a dat afară, spune el.

Încerc să-i prind privirea lui Alex, dar ea evită să se uite în direcţia mea. Mâna ei se află încă pe piciorul lui Sid şi cei doi la un loc sunt absolut de nedescifrat. Pistele se întind undeva în apropiere. Ne-am întors la realitate, la multe mile depărtare de insula unde viaţa curge lent şi fără griji.

Partea a patra
GĂSIREA CĂII

35

Mă întâlnesc cu verii mei în casa Vărului Şase. i se spune Vărul Şase pentru că la un moment dat în copilărie a dat peste cap şase beri, apoi şi-a tras singur un pumn în nas. Acum are în jur de şaptezeci de ani şi – la fel ca porecla – rezistă bine.

Stă în sufragerie, care e o încăpere asemănătoare cu a mea – uşi glisante din sticlă, ce dau spre curtea din spate. De fiecare dată când ne întâlnim, îmi povesteşte cum le dădea lecţii de surfing soldaţilor ca să-l lase să meargă în locul lui preferat, închis în timpul războiului. Aşa că am ieşit în curte, la piscină, şi încerc să-l evit. Îmi povesteşte despre soldaţi de parcă e prima dată şi asta mă întristează, îmi creează o senzaţie de disconfort şi de uşoară furie.

Stau în dreptul piscinei cu pixul deasupra documentelor şi declaraţiei de presă, dar n-am semnat încă nimic. Mintea îmi e în altă parte, evident. Din clipă în clipă aş putea să devin văduv. Fetele mă aşteaptă la spital, îmi ţin locul în cele două zile şi o noapte cât lipsesc. Nu l-am văzut pe Sid de aseară.

Mă întreb ce aşteaptă de la mine. M-am gândit s-o sun pe mama lui, dar ar fi doar o altă persoană în plus în viaţa mea.

Sunt o mulţime de oameni în gândurile mele care n-au ce căuta acolo. Îi pun deoparte pe Sid şi pe fete. Azi trebuie să mă ocup de moştenire.

Câţiva dintre veri vor să accepte oferta cea mai avantajoasă, fără să le pese că pe parcela de *taro* se va construi un Wal-Mart, dar majoritatea îl vor pe Holitzer, singurul ofertant local. Nu-mi place ce se întâmplă. Vreau ca tot pământul asta să încapă pe mâini bune, nu-mi place modul în care luăm deciziile, nu-mi plac nici variantele pe care le am la dispoziţie şi nici tatălui meu nu i-ar fi plăcut. Holitzer a câştigat. Brian a câştigat.

Ceilalţi veri ies pe alee. Poartă pantaloni scurţi, marca Spooners, papuci de plastic şi au în mână cocteiluri cu care sărbătoresc. Soţia Vărului Şase îi serveşte pe toţi dintr-un bol de snackuri *mochi crunch*, după care tuturor le miroase respiraţia a sos de soia.

— Nu ne-am mai văzut de mult.

Hugh se aşază lângă mine cu hârtiile lui. Ţine un pix în gură.

— Ne-am văzut aseară, zic. Pe Kauai.

— Asta a fost aseară? Doamne! Se uită la scaun. Oare mă ţine asta?

Mă uit la scaunul uzat, făcut din corzi de plastic. Eu m-am cufundat în al meu şi simt cum corzile mi s-au imprimat în carnea coapselor.

— Ar trebui să ţină, zic.

Se aşază pe scaun şi aud cum se întinde plasticul.

— E ca un hamac pentru fund, spune el, apoi începe să răsfoiască hârtiile. Uite aşa se duce.

Netezeşte hârtiile şi apasă capătul pixului, ca să iasă vârful.

E totul aşa o mare baftă, ne-a lovit norocul. Mă uit la verii care stau la piscină. Au dinţii albi şi pielea arămie. Ce s-a întâmplat cu mine? Eu de ce nu sunt ca ei?

— Te simţi vreodată vinovat? îl întreb. Pentru toate astea?

Ridic în aer documentele.

— Nu, spune Hugh. Eu n-am făcut nimic.

— Ştiu, zic, şi are dreptate.

E ca şi când te-ai simţi vinovat pentru culoarea ochilor tăi.

Singurul lucru pentru care mă simt vinovat eu este acela că soţia mea a crezut că va avea parte de un alt gen de viaţă. Ar fi trebuit să fie cu cineva mai carismatic decât mine. Cineva mai puternic şi mai zgomotos, cineva care mănâncă foarte repede şi-şi şterge gura cu dosul palmei. Mă gândesc cum a intrat în casa lui Brian pe Black Point şi asta mă duce cu gândul la Julie. Parcă o văd pe Joanie cum le cercetează casa şi râde de bibelourile lui Julie sau de desenele de pe pereţi, gândindu-se probabil cum ar redecora-o ea. Aş vrea să-i spun să înceteze.

E casa lui Julie. Julie ştie să aprindă singură grătarul.

— Joanie nu e deloc bine, îi zic lui Hugh.

Pixul se mişcă pe prima pagină şi văd cum lasă în urmă semnătura lui ca de copil. E perfect lizibilă. Îşi pune mâna peste a mea preţ de o clipă. Braţul arată de parcă pielea ar fi fost trasă înapoi. E aspră şi plină de pete.

— O să fie bine, spune. E o luptătoare.

— Nu, zic. N-o să fie bine. O să moară. Am deconectat-o de la aparate.

Sotb o înghiţitură din cocteilul lui Hugh, pentru că e acolo şi nu-l am pe al meu la îndemână. Hugh e liderul verilor, şeful tribului, şi el ne-a spus dintotdeauna ce să credem şi ce să facem.

Ce construim, ce dărâmăm şi, în cazul asta, ce vindem şi cui.

Vreau să aud ce are de spus despre situaţia asta, despre moartea soţiei mele. Îi pun paharul înapoi pe masă.

Se uită la pahar, apoi la mine.

— Mai ia, spune.

— E de-ajuns. Mă uit insistent la hârtii, apoi la pixul pe care scrie HNL TRAVEL. Nu pot să semnez, zic.

Îşi ia paharul, agită băutura, după care îl duce iar la gură.

Soarbe o dată, apoi scuipă un cub de gheaţă.

— O să ne preia şi datoriile, spune el. Tu doar semnează, întoarce-te la soţia ta şi gata.

— Nu vreau s-ajungă la Holitzer. Nu vreau s-ajungă la

Brian Speer. Putem să scăpăm de datorie, vreau să păstrez pământul.

Se încruntă.

— Avem nevoie de aprobarea ta ca să mergem mai departe.

Dau din cap că nu. N-o să aibă aprobarea mea. Nimeni n-o să aibă nimic de la mine.

— Nu pot, zic. N-o să semnez.

Mă gândesc la prinţesă. Când a murit, a vrut ca pe terenul asta să se înfiinţeze o şcoală pentru copiii localnicilor de origine hawaiiană. E o dorinţă pe care şi-a exprimat-o verbal, dar n-a mai apucat s-o treacă şi-ntr-un contract. Nu mă

interesează dorinţa asta, a unei şcoli numai pentru hawaiieni. Există deja câteva astfel de şcoli, care sunt elitiste şi, în plus, neconstituţionale. Dar acum mă găsesc în situaţia de a nu vrea să renunţ – la pământ, la amintirea bogată a tribului nostru, la cei dispăruţi. Ultima bucată de pământ deţinută de hawaiieni se va pierde şi parte din vină îmi va aparţine. Chiar dacă nu mai arătăm ca populaţiile native, chiar dacă încrucişându-ne mereu cu alţii s-au pierdut urmele originii noastre etnice, am căpătat chipuri neinteresante, părul creţ ni s-a îndreptat, chiar dacă ne purtăm ca albii, mergem la şcoli particulare şi cluburi şi nu stăpânim engleza stricată din Pacific, fetele mele şi cu mine suntem hawaiieni şi pământul acesta e al nostru.

— De ce faci asta acum?

Hugh se apleacă în faţă, sprijinindu-se pe antebraţe. Îi văd porii de pe faţa lui roşie, iar sprâncenele cărunte şi sălbatice i se înalţă spre fruntea lucioasă şi surprinzător de netedă. Un strop de transpiraţie i se scurge din păr, pe nas, apoi cade pe masă. Ne uităm amândoi la punctul în care a aterizat, apoi mă apucă de umăr într-un gest afectuos, dar şi dureros.

— Care e adevăratul motiv? mă întreabă el.

Prinţesa, mă gândesc. Strămoşii mei. Dar nu, nu e în întregime asta. Mi-aş dori ca motivul să fie acesta, dar mai sunt şi alte aspecte, mai puţin demne: răzbunare, egoism, dorinţa de a vedea că fetele mele moştenesc pământul. Că deciziile le aparţin lor. O dorinţă de a păstra, de a lăsa mai departe, de a mă ţine cu ghearele de ceva ce mi-a fost dat mie. Nu vreau ca Brian să aibă şi el o bucată. Nu vreau să ajungă pe mâna fiilor săi.

Nu vreau ca istoria lor să se amestece cu a mea. Kekipi s-a răzvrătit şi la fel voi face şi eu.

— Vreau eu asta, zic. Nu mi-am mai dorit ceva de multă vreme. Acum îmi doresc asta.

Pare că nu mă crede sau, cel puţin, răspunsul meu e prea ambiguu şi prea sentimental. Îşi ia mâna de pe umărul meu.

— E responsabilitatea noastră, zic. Tipul asta o să vină aici să ne salveze. Toată averea noastră constă în pământ.

Suntem hawaiieni şi e o minune că deţinem atât de mult din Hawaii.

De ce să lăsăm un alb să pună mâna pe ce e al nostru? Am fost neglijenţi.

— Uraganul ne-a distrus averile…

— Noi le-am distrus, Hugh. Am fost paralizaţi, şi doar suntem oameni inteligenţi. Puteam să ne salvăm. E problema noastră.

Abordarea asta funcţionează un pic mai bine. Mă gândesc la Joanie, la ce ar spune ea.

— Nu fi fraier, mai zic.

Hugh zâmbeşte cu întârziere.

— Mulţi o să se supere din cauza ta, spune.

— Dar foarte mulţi ar putea răsufla uşuraţi, zic. Ne-am mişcat prea repede. Gândeşte-te. Dacă-mi dau acordul pentru cumpărătorul asta, mâine nu mai avem nimic. Gata, se termină cu toate. Crede-mă, oamenii vor fi uşuraţi.

Dă aprobator din cap.

— Gândeşte-te, zic. Bineînţeles c-am câştiga bani, şi i-am câştiga mai uşor, fără să fim nevoiţi să gestionăm afacerea, dar…

— Îl vrei tu, spune.

— Da, zic, e proprietatea noastră. Ridic mâna şi-i arăt.

Nimic nu e mai important decât ce avem aici.

Hugh îşi duce degetele la gură şi suflă. Un fluierat ascuţit despică aerul, iar verii încetează conversaţia şi se întorc să se uite la mine. Arată de parcă ar şti deja.

Îmi pare rău, va trebui să le zic. *Ştiu că n-aş fi făcut asta dacă soţia mea n-ar fi fost pe moarte*, *dar este*. *O să moară şi n-o să mai fie şi fetele mele n-o să mai aibă mamă*. *Dintr-un motiv sau altul*, *printr-o împrejurare norocoasă*, *aveţi nevoie de aprobarea mea*. *Ştiu că înţelegeţi natura complicată a moştenirilor*, *care sunt întâmplătoare şi nemeritate*. *Eu am hotărât ca voi să nu primiţi niciun ban*, *iar noi toţi vom păstra ceva şi-l vom transmite mai departe*.

Mă uit la oamenii aştia, la rudele mele, şi sper că vor înţelege.

36

Am găsit flori proaspete: flori de ghimbir, gardenii, tuberoze. Joanie a mai avut câţiva vizitatori de la cocteilul organizat de mine. O mulţime de trandafiri, deşi nici măcar unul nu e roşu. Parcă-i vedeam pe bărbaţi spunându-le soţiilor lor: “Dar ea n-o să vadă niciodată florile astea”. Şi eu aş spune la fel. Mă bucur că n-am fost aici în ultimele două zile. Scottie nu i-ar fi înţeles pe vizitatori, cu lacrimile lor, iar eu şi Alex am evitat stânjeneala care însoţeşte astfel de momente.

Mă văd împreună cu fetele, cum ne plimbam pe plajă. Mi-e dor de camera noastră de hotel.

— Tată, spune Scottie. La ce te gândeşti?

— La voi, zic. Mă gândesc la voi.

Alex a plecat să cumpere nişte sticle cu apă, e singurul lucru pe care-l putem înghiţi, şi aş vrea să se întoarcă mai repede.

Joanie arată altfel. E trasă la faţă, palidă şi pare absentă. Nu mai are niciun tub în gură. Scottie n-a spus nimic despre asta şi mă bucur, pentru că încă nu ştiu ce să-i spun.

— Şi la mine? spune Scottie. La ce te gândeai legat de mine?

— Mă gândeam la cât de repede ai crescut.

— Ba deloc, spune ea. Sunt printre cei care au crescut cel mai puţin. Şi Reina a crescut puţin, totuşi. Reina spune că…

— Hai să nu mai vorbim despre Reina. Adu-ţi aminte ce-am zis despre ea.

— Bine. Dar vreau să vină la spital mâine. Alex are voie să aibă un prieten, aşa că şi eu am voie.

— Scottie, nu poate veni aici mâine.

— De ce?!

— Nu ştii ce se întâmplă? Scottie se duce la rucsacul ei, scotoceşte prin el şi scoate câteva lucruri.

— Scottie, te-am întrebat ceva.

— Da, tată. Doamne!

— Şi atunci ce-i cu tine? Spune-mi de ce suntem aici. Nu-mi povesti despre Reina, nu scormoni în geantă. Spune-mi de ce suntem aici şi de ce nu vrei să o atingi pe mama ta sau să vorbeşti cu ea.

— Tată!

Mă întorc şi o văd pe Alex în uşă. Îmi întinde sticla cu apă.

Scottie stă pe scaun în fundul camerei, cu faţa la perete. Vreau s-o iau în braţe, dar nu pot. Simt c-ar trebui să-mi îngădui momentul asta de furie.

— De ce ţipai? spune Alex.

— Nu-i nimic. Sora ta vorbea despre Reina, atâta tot. M-am enervat. Vreau să trecem cât mai uşor prin asta, fetelor. Nu vreau să fiu nevoit să... să mă mai ocup şi de voi. Apropo, unde-i

Sid? Vreau să vorbesc ceva cu el.

— Probabil că e cu alte fete, spune Scottie. Aseară prietenele alea ale tale erau pe plajă şi Sid s-a dus cu ele, când tu erai în casa aia.

— Despre ce vorbeşti acolo? spune Alex şi văd în ochii ei că suferă.

— Probabil c-au făcut o orgie, spune Scottie solemnă.

— Nu mă interesează, spune Alex, deşi e evident că nu e aşa. Dumnezeule!

Se uită către patul soţiei mele şi-i urmăresc privirea. Joanie a ridicat o mână, de parcă ar face un jurământ.

Mă uit imediat la chipul ei, dar ochii îi sunt închişi. Câteodată se mai întâmplă să se mai mişte, dar Alex n-a văzut asta niciodată până acum. Scottie stă cu faţa la perete.

— Vino încoace, Scottie, zic.

Mă uit atent la mâna lui Joanie. E palidă şi uscată. Unghiile sunt mai lungi. Dintr-odată respiră zgomotos, de parcă ar încerca să-şi tragă răsuflarea.

— Nu poate să respire! strigă Scottie.

— Vino încoace, zic încă o dată apăsat.

— Tată! spune Alex.

Scottie vine lângă mine cu capul plecat.

— Ba poate să respire, zic. Doctorul spune că e doar un reflex. Nu se zbate, nu suferă. Ce-ar fi s-o ţineţi de mână.

Observ părul subţire de pe braţul lui Joanie şi ridurile de la încheietură. O iau pe Scottie de mână şi o trag lângă mama ei. Se trage înapoi şi Alex strigă la mine să încetez, dar nu o fac. Eliberez din strânsoare încheietura lui Scottie, apoi îi potrivesc mâna în cea a mamei sale şi apoi strâng palma lui Joanie peste a ei. Lui Scottie încep să i se scurgă lacrimi pe obraji.

Are pete roşii pe faţă, ceea ce mi se întâmplă şi mie când mă înfurii sau când fac sex. Joanie respiră greu în continuare. Sună de parcă ar da o luptă. De parcă ar suferi. O ţin nemişcată pe Scottie.

— Tată! strigă Alex. Opreşte-te!

— Apuc-o de mâna cealaltă, îi zic lui Alex şi îi fac semn să se ducă de cealaltă parte a patului. Acum. Du-te acum.

Alex mă ascultă şi se uită în jos, la mama ei. Ridică cearşaful şi îi caută mâna cu ochii închişi. Pe faţă are o grimasă de parcă ar fi pe punctul să înghită ceva rău la gust, după ce a pierdut un pariu. Eliberează mâna mamei ei, o lasă pe pat şi pe urmă îşi aşază palma ei deasupra. Şi apoi o apucă. Văd cât de puternic o strânge. Alex îşi ţine în continuare capul plecat, astfel încât nu pot să-i văd faţa. Scottie tremură. O sprijin din spate, îmi înfăşor braţele în jurul ei de parcă suntem pe punctul de a ne prăbuşi. Fetele trebuie să facă asta acum, sau o vor regreta tot restul vieţii.

— Spune ceva, îi zic lui Scottie.

— Nu, răspunde ea cu vocea plină de suferinţă. Mă doare.

Mă uit la Alex. Încă are capul plecat şi umerii îi tremură uşor.

— Spune ceva, Alex.

— Ba tu să spui ceva, strigă ea şi văd că plânge.

Mă aplec un pic şi vorbesc blând cu Joanie.

— Îmi pare rău, zic. Nu ţi-am oferit tot ce ţi-ai dorit. N-am fost tot ce ţi-ai dorit tu să fiu. Tu ai fost tot ce mi-am dorit eu să fii.

Mormăi de parcă aş spune o rugăciune. Capul şi gâtul îmi zvâcnesc înfierbântate. Încerc să mă gândesc la amintiri, să găsesc cuvinte-cheie despre care să pot spune că vor readuce la viaţă momente importante, dar nu-mi vine nimic în minte.

Ne cunoaştem de când eu aveam douăzeci şi şase de ani, iar ea nouăsprezece. De ce nu găsesc nici-o amintire?

— Zilnic, zic. Acasă. Acolo te găsesc. Cina, vasele, televizorul. Weekenduri pe plajă. Tu te duci încolo, eu vin încoace.

Petreceri. Acasă ne plângem de petreceri. Ne întoarcem acasă cu maşina prin Pali, înainte să existe acolo felinare. Nu mă pot gândi la altceva. Doar viaţa noastră obişnuită împreună. Mi-a plăcut la nebunie, zic, şi o strâng mai tare de mână.

Nu vorbesc niciodată aşa. Simt că-şi râde de mine, ridic privirea şi văd cât de stânjenită se simte Alex. Şi Scottie la fel, are pe chip o expresie ciudată, plină de teamă.

— Te iert, zic, şi simt că Joanie îşi râde şi mai tare de mine.

Alex dă târcoale patului şi o trage pe Scottie de lângă mine.

Eu rămân acolo şi mă uit la faţa lui Joanie, la expresia ei mulţumită, încerc s-o citesc, s-o înţeleg; mă enervează s-o văd atât de mulţumită. Mă aplec, astfel încât faţa mea e în dreptul feţei ei, şi zic:

— El nu te-a iubit. Eu te iubesc.

37

De ce este atât de greu să-ţi arăţi iubirea şi totuşi atât de uşor să-ţi exprimi dezamăgirea? Ies din încăpere fără să le spun nimic fetelor. În stânga camerei e un perete subţire de sticlă, şi privesc prin el la siluetele întunecate ale palmierilor şi la băncile goale din parc. Mă uit la arborele uriaş de *albizia*; coroana lui pare că atârnă suspendată în aer. Ceva străluceşte printre ramurile lui, dar nu ştiu ce. Mă îndrept spre rândul de scaune şi mă aşez, de fapt mă prăbuşesc pe unul dintre ele. Închid ochii. Când îi deschid, văd cum un tânăr aşază o bucată de hârtie pe scaunul de lângă mine. Se îndreaptă către hol, iar în drumul lui le dă şi altor trecători din aceleaşi hârtii. Mă aştept ca pe foaia de lângă mine să găsesc o reclamă la un

magazin cu reduceri uriaşe sau un meniu de la un restaurant chinezesc cu livrare la domiciliu, în schimb, văd o listă cu variante pentru înmormântare:

“Fii parte dintr-un recif de corali după ce-ai plecat de pe lumea asta!

Înmormântări Aloha pe mare – vei fi dus în larg într-o canoe şi împrăştiat pe apă!

Aruncă-ţi cenuşa pe orbita Pământului!

Împrăştie-ţi cenuşa în cele patru colţuri ale lumii dintr-un balon cu aer cald!

Desparte-te de lume sub forma unui foc de artificii!”

Ultima nu are semnul exclamării. Spune aşa: *Amestecă rămăşiţele persoanei dragi ţie în solul de la baza unui foarte frumos bonsai*.

Unul care creste şi trăieşte timp de sute de ani cu o îngrijire minimă.

La baza paginii se află un nume, Vern Ashbury1, şi un număr de telefon la care pot suna pentru informaţii legate de preţ.

— Ce e aia?

Mă întorc şi o văd pe Alex. E aşezată lângă mine.

— Nu ştiu, zic. O reclamă la ceva. O pun cu faţa în jos de cealaltă parte a mea, astfel încât ea să n-o poată vedea. Închid din nou ochii.

— N-ai procedat bine, spune. N-ar fi trebuit să te porţi aşa. Scottie e supărată. E doar o copilă.

— Nu e o copilă.

— Ba acum este, spune Alex.

— Trebuie să mă duc acasă. Mă ridic şi închid ochii. Trebuie să vorbesc cu Sid. Am nişte treburi de făcut.

— De ce trebuie să vorbeşti cu Sid?

— De ce a fost dat afară?

— Va trebui să-l întrebi pe el, spune ea.

— Te întreb pe tine.

— Nu ştiu de ce, răspunde ea. Şi eu o cred.

— N-avem timp pentru el, Alex. Îmi pare rău că suferă, dar n-am timp de asta. Spune-i să nu ne stea în cale, să nu

pună porcăriile lui mai presus de ale noastre. Mai ales dacă te răneşte şi pe tine sufleteşte.

— Bine, spune ea. Mi-e indiferent.

Se întinde peste mine şi ia fluturaşul. O urmăresc în timp ce citeşte variantele. Spune:

— Asta glumeşte? Vern Ashbury. Dumnezeule. Cred că-mi place asta cu bonsaiul. E tristă.

— Ştiu, zic. Ce i-ai spus lui Scottie? Ştie ce se întâmplă?

— Chestia de acum, cu mâna. Ea crede că înseamnă ceva.

Crede că mama o să se facă bine.

— E-n regulă, zic.

— Ba nu, spune. Nu e-n regulă. Chiar deloc. Trebuie să vorbeşti cu ea, tată. Ţipi la ea degeaba, că nu se poartă cum trebuie, dar ea nici măcar nu ştie ce se întâmplă. N-o mai lăsa în seama mea. Are nevoie de tine.

Alex se ridică şi pleacă.

— Unde te duci?

Nu mă bagă în seamă, iar eu o urmăresc, lăsând pe scaun fluturaşul cu variantele de înmormântare. Trecem pe lângă salonul pacientului cel popular, pare şi mai gol decât cele neocupate. Baloanele sunt uşor zbârcite. Câteva dintre florile din vaze se apleacă spre podea şi o ghirlandă atârnată de clanţa unei uşi lasă să se vadă şnurul alb dintre florile oferite de *plumeria*.

La capătul patului e o femeie.

— Sunt doar o voluntară, îi spune ea pacientului. N-am voie să vă ating.

Alex se îndreaptă către liftul din faţa magazinului de cadouri.

— Te-am găsit acolo.

Arăt înspre magazin şi durează o vreme până ce ea vede cărţile poştale.

— Grozav, spune ea. Nu că-i grozav?

— Le-am cumpărat şi apoi le-am aruncat.

— Mersi, spune ea.

Mă uit pe coridor, sperând s-o văd pe Scottie, dar nu e aici.

E încă în salon. Va trebui acum să mă ocup de una din fete şi s-o las pe cealaltă.

O aleg pe Scottie, copila, cea care a tremurat în braţele mele.

Uşa liftului se deschide. Un bărbat agăţat de o perfuzie iese împleticindu-se. Mă surprind dorindu-mi să se grăbească şi mă gândesc la Sid, la nerăbdarea lui vinovată faţă de oamenii care se mişcă încet, chiar şi-atunci când sunt lipsiţi de vlagă.

— Ne întâlnim la maşină, îi spun lui Alex. Mă duc să vorbesc cu Scottie.

Mi-e ruşine să dau ochii cu ea. Ştiu că ar fi cazul să-mi cer scuze, dar trebuia să se întâmple, trebuia ca ea s-o atingă.

Când mă apropii de rezervă, o aud pe Scottie cum spune:

— Am un ochi foarte bun.

Mă opresc în uşă. Vorbeşte cu mama ei. Mă dau un pic înapoi, dar nu pot să plec. Vreau să mă uit. Vreau să ştiu ce spune. O

văd ghemuită lângă mama ei. A manevrat braţul lui Joanie astfel încât s-o cuprindă. Mă surprind gândindu-mă: *Eân viaţă*. Aproape că nu suport s-o văd pe Scottie în îmbrăţişarea mamei sale.

— E pe tavan, o aud pe Scottie spunând. Cel mai frumos cuib. E foarte auriu şi pare moale şi călduros.

Mă uit în sus şi-l văd şi eu, numai că nu este un cuib, ci o bucată maronie de banană, o rămăşiţă a jocului nostru, încă lipită de tavan. O chestie pe care obişnuiam s-o fac împreună cu Joanie şi pe care de-acum o voi face cu fiica mea.

Scottie se sprijină într-un cot, apoi se apleacă şi-o sărută pe mama sa pe buze, îi priveşte chipul, apoi o sărută din nou.

Repetă mişcarea de câteva ori, o variantă extrem de fină de respiraţie gură la gură, fiecare sărut plin de speranţă, aproape medicinal, iar eu ştiu că ea încă mai speră. O las să continue această fantezie, această nădejde în finaluri magice, această credinţă că iubirea poate dărui viaţă cuiva. O las să încerce. Îi urmăresc efortul o bună bucată de vreme. Chiar o susţin, dar după un timp ştiu că nu mai poate continua. Trebuie să intru.

Trebuie s-o învăţ pe Scottie să spună lucrurilor pe nume. Trebuie să-i zic adevărul.

Bat la uşă.

— Scottie, spun.

Stă sub braţul mamei sale, cu spatele la mine. Mă aşez pe marginea patului, îmi lipesc urechea de spatele ei şi ascult cum respiră.

— Scottie, zic.

— Ce e, tată? spune ea şi eu îi vorbesc despre tot ce s-a întâmplat şi tot ce-o să se întâmple şi mă simt cea mai crudă persoană din lume. Dar îmi fac datoria cât pot de bine şi, după ce termin, rămânem acolo o vreme care pare îndelungată, ea cu capul pe pieptul lui Joanie, eu cu capul pe spatele ei, care se mişcă în sus şi în jos în ritmul suspinelor ei. Corpul ei micuţ e ca un muşchi tensionat, încordat şi stresat, care încă opune rezistenţă, şi ştiu că nu mă crede pe deplin. Cum ar putea?

38

În seara asta stau cu fetele şi cu Esther la masa din sufragerie, ceva ce n-am mai făcut de multă vreme, dacă nu punem la socoteală Ziua Recunoştinţei şi Crăciunul. Esther n-a mai luat masa cu noi până acum.

— Cât timp a trecut? întreb. De când n-am mai făcut asta?

— De la Crăciun, spune Alex.

Când era mică, Alex a scris o poveste şi în fiecare an în Ajunul Crăciunului o citim la masă, în faţa musafirilor, iar la sfârşit dezvăluim autorul. Povestea este despre Iosif şi cum a văzut el noaptea în care s-a născut Iisus. La început îi întreabă pe păstori şi pe animalele din staul cum să aibă grijă de bebeluş şi cu toţii îi dau sfaturi. Până la sfârşitul poveştii, Iosif e pregătit pentru Iisus şi chiar îl înfaşă, după cum l-a învăţat măgăruşul. Anul trecut de Crăciun, când Joanie s-a ridicat să citească povestea, Alex i-a smuls hârtiile din mână. Nu cred că vreunul dintre oaspeţi şi-a dat seama că Joanie era pe punctul de a face ceva, în afară de vecinul de alături, Bill Tigue, care credea că va citi o rugăciune. El şi-a plecat capul şi a închis ochii. Crăciunul a fost atunci o zi în care Alex a văzut-o pe mama ei intrând în casa unui alt bărbat. Prin urmare nu putem socoti asta ca fiind “data trecută”

şi presupun că nici de data asta nu se pune, pentru că nu mai suntem şi nu vom mai fi niciodată cu toţii împreună.

— Păi, atunci… zic. Noroc.

Nimeni nu ridică paharul. Esther bea o bere. Ia cutia cu ambele mâini şi o ţine în poală.

— Sid nu vrea să mănânce? întreb.

Sid se uită la televizor în living şi nimeni n-a pomenit nimic de el, ceea ce mă face să mă simt prost. Mă întreb dacă nu cumva Alex i-a spus să nu se apropie de mine.

— E-n regulă, spune Alex.

Mâncăm ce-am gătit eu pentru cină: o salată, pui la grătar, orez şi broccoli cu sos olandez. Tot aştept să mi se

spună că mâncarea e bună şi mă abţin să întreb chiar eu cum e.

— Atunci o să-i păstrăm şi lui o porţie. Dacă vrea.

Esther scoate legume din salată cu furculiţa – roşii, avocado

— Şi le împinge către marginea farfuriei. Fetele şi-au picurat sos de soia pe orez. Porţia lui Esther are o linguriţă de unt pe deasupra.

— Ai sunat la şcoli? întreabă Esther. Lipsit de zile.

— Da, zic.

— Alex, când întorci la şcoală?

— Nu se întoarce, zic.

— Aaa, spune ea. Necazuri. Ştiu eu. Imediat.

— Ai putea, te rog, să legi o propoziţie întreagă?

Dă din cap.

— Doar dacă. Dacă.

— Esther, ce vrei să spui? Vrei să rămâi? De ce n-o spui, pur şi simplu?

Fetele s-au oprit din mâncat. De când le-am forţat s-o ţină de mână pe mama lor, se uită la mine într-un fel care mă face să simt că sunt alt om. Se uită la mine de parcă aş fi tatăl lor.

— Vreau să rămân, spune Esther. Gata. Eu leg o propoziţie. Bagă un deget în gaura cutiei de bere.

— Bine, zic. Atunci rămâi.

Nu dă niciun semn c-ar fi mulţumită. Fetele par indiferente.

— Vreau să mă ridic acum, spune Esther. Nu vreau să mănânc în felul asta, aici.

— Bine, zic.

Vrea să-şi ia farfuria.

— Las-o, zic. O să strâng eu.

— Nu, mai mănânc. Îşi ia farfuria şi berea şi împinge uşa batantă a bucătăriei. Câteva minute mai târziu auzim o mulţime de oameni strigând “Roata Norocului!”.

Din bârnele acoperişului se aude un gecko.

— Nu mă întorc la internat? întreabă Alex.

— Nu, zic. O să stai aici.

O termită se urcă pe castronul meu cu orez.

— Ai observat că Sid bagă tot timpul lucruri în gură? întreb.

Părul, bluza, portofelul.

— Ca un bebeluş, spune Alex. Ştiu.

Observ cum o altă termită se urcă pe paharul cu apă. Ne-au găsit. Masa noastră e luminată de deasupra. Fetele le culeg din mâncare. Scottie se joacă cu câteva pe masă, le rupe aripile.

— Arată ca nişte viermi, spune ea.

Casa noastră are tot ce şi-ar putea dori vreodată o termită:

umezeală în aer şi pe obiecte, rezerve de mâncare. Dacă vor apărea în continuare, va trebui să pun o fumigenă, să învelesc casa într-un cort şi să le las acolo să inhaleze otravă. Oare unde ne-am duce noi? îmi imaginez cum ar fi să stăm pe stradă. Alex dă un bobârnac uneia din orez, Scottie ridică o alta de pe carnea de pui; sosul roşu i-a stricat aripile. Mă ridic şi sting lumina, apoi o aprind pe cea de la piscină. Vor fi atrase de lumină şi vor sfârşi prin a se îneca.

Mă aşez înapoi la masa cufundată în întuneric şi continuăm să mâncăm. Abia le pot deosebi pe fete. Una din ele râgâie, încep să râdă amândouă.

Iau o înghiţitură de vin şi paharul îmi aminteşte de mama, de ce i-am pregătit odată de Ziua Mamei, când eram foarte mic. Am pregătit micul dejun şi i l-am dus la pat. Am aşezat frunze de salată pe fundul unui pahar pentru vin, apoi am pus în pahar musli şi lapte. Mă gândeam că e ceva foarte sofisticat, ceva ce o mamă şi-ar dori cu adevărat: cereale cu o garnitură elegantă. Când şi-a văzut cadoul, a început să râdă, şi eu am crezut că râde de încântare. Am urmărit-o cum îşi mănâncă cerealele din paharul drăguţ, cu salata verde băltind în lapte.

Când fetele erau mai mici, mă întrebam oare ce lucruri prosteşti vor face pentru mine, cum îmi vor interpreta dorinţele, dar darurile lor erau întotdeauna sigure. Doar vederi, de fapt.

— Cum de nu mi-aţi pregătit niciodată cadouri nebuneşti de Ziua Tatălui? le întreb pe fete.

— Nu-ţi plac obiectele inutile, spune Alex.

— Nu-ţi plac porcăriile ieftine, spune Scottie.

— Ei bine, de-acum îmi plac, zic. Voiam să ştiţi. Îmi plac obiectele inutile şi porcăriile ieftine.

— Bine, spune Scottie.

— E chiar bună, spune Alex. Carnea de pui.

Complimentul mă umple de mândrie. Mă simt ca Iosif din poveste, de parcă aş fi învăţat să am grijă de cineva. La finalul poveştii lui Alex, Iosif îl ia în braţe pe Iisus şi-l leagănă până adoarme. “Nu plânge, copilaş”, spune el. “Sunt aici, cu tine.”

În timp ce fetele strâng masa, mă duc în living, cu o farfurie cu mâncare pentru Sid. Când mă vede, îşi dă jos picioarele de pe măsuţa de cafea şi observ că vorbeşte la telefon. Mă întorc, ca să-l las singur, dar apoi aud că-şi ia la revedere.

— Era mama ta? îl întreb.

— Nu, spune.

Se uită la farfuria din mâna mea. I-o întind.

— Mulţumesc, spune.

— Ai fi putut să stai la masă cu noi, zic.

— E în regulă, spune.

În bătaia luminilor televizorului, faţa lui devine albastră, apoi verde, pe urmă neagră. Mă gândesc să aprind un bec, dar văd o termită care străbate ecranul şi-mi amintesc că trebuie să rămânem în întuneric.

— Uite ce e, zic. Apreciez că te-ai dat la o parte, dar las-o baltă.

Poartă-te normal, cum te porţi de obicei. Era mai bine aşa.

Îşi pune picioarele la loc pe măsuţa de cafea. Îi văd noroiul din şanţurile de pe tălpi.

— E totul în regulă cu tine şi Alex?

— Da, spune. De ce?

— Scottie spune că te-ai dus cu prietenele alea ale ei.

— Hai, mai lasă-mă. Fetele alea nu sunt bune de nimic.

Le-am dat să fumeze.

— Grozav, Sid. Ce mă bucur că le-ai dat droguri.

— Scuze, spune. Mereu uit că eşti… tată, cum ar veni.

— De ce te-a dat afară maică-ta? întreb.

— Nu i-a plăcut ce-am avut de zis.

— Şi ce-ai avut de zis?

— Că faptul că taică-meu a murit e cel mai bun lucru care ni s-a întâmplat. N-am vorbit serios, dar am zis-o.

Se uită la mâncarea din poală şi ia o bucată de carne de pui cu mâna.

— De ce i-ai spune una ca asta?

Buzele îi sunt roşii de la sosul pentru grătar. Mestecă, iar eu aştept să înghită, dar durează mult.

— Vrei să stai jos? mă întreabă cu gura plină.

Mă aşez lângă el şi-mi întind picioarele pe măsuţa de cafea, care de fapt este un taburet mare de piele, pentru că Joanie era de părere că măsuţele de cafea adevărate sunt răsuflate.

— Lara ţine o tăviţă pe al ei. Îmi place cum arată, a spus.

— Dar abia poate să stea ceva pe el, am zis.

— Dar arată frumos, a spus ea.

Nu-mi amintesc ce altceva am mai spus despre taburetul de piele, cred că asta e tot.

Mă uit la televizor. Într-o sală de aerobic aglomerată, nişte femei se înalţă pe băncuţe, apoi coboară în ritmul muzicii.

Lidera le spune:

— Şi unu, doi, strânge! Arată spre fund.

Sid schimbă canalul. Imaginile apar şi dispar una după alta, până când se opreşte la un bărbat bărbos care pictează o pajişte.

— Tipul asta e bun, spune Sid.

— Ştii, Sid, nici lui Alex nu-i este uşor.

Mă întrerupe înainte să pot continua.

— Nu mai spune.

— Poate ar trebui să ai şi tu grijă de ea tot atât cât pare că are şi ea grijă de tine.

— Stă cu mine numai pentru că nu trebuie să ne consolăm unul pe celălalt, spune. Mizeriile noastre se anulează una pe alta.

Mă gândesc la relaţia mea cu Joanie. Oare oamenii se mai îndrăgostesc în ziua de azi?

— Voiai să-mi zici de ce i-ai arunca astfel de vorbe mamei tale, după ce tocmai şi-a pierdut soţul.

— Ba nu, nu voiam, spune.

— Sid, îţi cer să-mi spui.

— Bine, spune el. Îşi scoate ceva dintre dinţi şi respiră adânc.

Am o prietenă. Sau am avut o prietenă, Eliza. Aveam cincisprezece ani. Stăteam mult timp împreună. Fetei aleia îi plăcea să stea printre băieţi. Nu m-am încurcat cu ea niciodată, deşi voiam, şi cred că şi ea voia. Îşi şterge gura cu şerveţelul de hârtie, apoi îl mototoleşte şi-l aruncă la coş. Nu nimereşte. Îl iau mai încolo, spune el. Şi Eliza rămânea peste noapte la mine destul de des. Nu în camera mea. Dormea pe canapeaua din sufragerie.

Şi lui taică-meu îi plăcea de ea. Glumeau împreună mereu.

Odată tata ne-a dat bere şi noi ne-am bucurat foarte tare, pentru că pasiunea vieţii noastre, cum ar veni, era să facem cumva rost de bere. Dar el mi-a şoptit că era o glumă, băutura nu era bere adevărată, dar urma s-o testăm pe Eliza să vedem dacă se preface că e beată. Pe măsură ce ne beam berile, Eliza a început să râdă tot mai mult, să spună lucruri prosteşti, ba chiar s-a împiedicat de pragul de la bucătărie. Când tata i-a spus în cele din urmă, s-a apărat, spunând că s-ar fi purtat la fel, indiferent dacă berea ar fi fost adevărată sau nu.

— Se simţea stingherită.

— Da. Adică a fost penibil, dacă stau să mă gândesc acum la asta. Aşa că data următoare când a venit, tata a vrut să se revanşeze faţă de ea şi ne-a oferit un Budweiser de modă veche.

Am băut afară, pe băncuţa de picnic. Apoi au venit câţiva prieteni la tata şi au început să bea bere. Noi ne-am dus în camera mea şi am pus muzică. Eram amândoi destul de ameţiţi şi am avut o scuză bună să începem să ne pupăm. Era inevitabil. Sid zâmbeşte ca pentru el. Îmi amintesc cât m-am

simţit de uşurat că puteam în sfârşit să nu ne mai prefacem că suntem doar prieteni.

Mă întreb dacă simte la fel şi în legătură cu Alex. Mă întreb cum sunt ei de fapt.

— Aşa că i-am dat drumul. Adică, nu chiar. Doar ne sărutam, dar eram destul de porniţi. Destul de insistenţi, ştii ce zic, şi apoi cu coada ochiului am văzut ceva. Era tata, care stătea în prag. Ea era peste mine pe podea, eram îmbrăcaţi, dar ştii tu, le luasem pe rând. Tata privea pur şi simplu şi, când a văzut că mă uit la el, a avut nevoie de o clipă să-şi dea seama că pot să-l văd, pentru că se uita la spatele Elizei. Am împins-o de pe mine, iar el s-a uitat la noi cu o privire ciudată. Ca şi când el ar fi fost prins asupra faptului. Eliza pur şi simplu stătea acolo şi nu-mi amintesc ce-a făcut. Apoi tata a spus: “Eliza, mai bine ţi-ai găsi un loc unde să dormi”, şi asta a fost tot şi el a stat acolo până când ea s-a ridicat, a trecut pe lângă el şi a coborât în camera cu canapeaua. Când ea a plecat, tata s-a uitat la mine, dar nu părea supărat. Arăta de parcă el era cel care se jena pentru că făcuse ceva rău. Apoi m-am culcat. Eram bucuros, dar şi deprimai, pentru că acum urma să-i spună mamei, iar Eliza nu mai putea să rămână peste noapte la noi. Nu mai era doar o prietenă.

Sid se uită la televizor o vreme, şi, fără să-şi ia ochii de la ecran, îmi spune restul poveştii cu o voce egală şi distantă. E

O voce pe care nu i-am mai auzit-o până acum. Nu foloseşte cuvinte argotice sau ironice. Îl priveşte în continuare pe pictor, a cărui voce este şi ea calmă şi hipnotică.

Sid îmi povesteşte cum tatăl său a coborât după Eliza, care leşinase pe canapea. Îmi povesteşte cum ea s-a trezit şi l-a găsit pe tatăl lui peste ea, sărutând-o, mişcându-se deasupra ei. Îmi spune cum ea l-a evitat pe Sid a doua zi şi apoi săptămâni întregi şi cum el a crezut că din cauza lui. Apoi, ca să fiu scurt, în cele din urmă, Eliza i-a spus lui Sid. El s-a înfuriat. N-a crezut-o.

Elizei nu i-a păsat că el n-a crezut-o. Apoi Sid a crezut-o şi l-a urât pe tatăl său şi a urât-o pe mama sa că-l iubea pe tatăl său.

Tatăl a murit şi Sid i-a spus mamei tot, despre bere, despre sărut, despre cum tatăl a încercat să profite de prietena lui beată.

De iubita lui. Şi asta e povestea. Asta e povestea lui Sid.

— Alex nu ştie nimic din toate astea, spune. Crede doar că mama m-a dat afară pentru că e supărată.

— De ce nu i-ai spus?

— Are treabă, spune. Cum ai zis şi tu.

— De ce-mi spui mie?

— Pentru c-ai întrebat, spune. Şi ca să nu te mai uiţi la mine de parc-aş fi pe punctul de a scoate o puşcă.

— Mama ta te-a crezut? întreb. Când i-ai spus?

— Bineînţeles că nu.

Butonează din nou telecomanda. Văd o girafă, un burete animat, pe cineva care sudează, un gardian care îi face un semn aprobator unui judecător.

— De ce i-ai spus? De ce să-i spui după ce-a murit el?

Se hotărăşte asupra unui post – un prezentator de ştiri anunţă un cutremur cu victime în Etiopia, iar pe banda de la baza ecranului scrie: *Cinci zile până la Oscaruri*! *Cinci zile până la Oscaruri*!

— Pentru că o respect, spune el. Nu s-a purtat niciodată frumos cu ea, în casă era mereu o atmosferă tensionată.

— Dar i-ai distrus viaţa.

Mă gândesc la Julie. Îmi imaginez cum informaţia asta a distrus-o, la propriu, sau i-a făcut rău într-un fel sau altul.

— Nu i-am distrus viaţa, spune. De-acum ştie şi ea, la fel cum ştiu şi eu. Încă îl iubesc pe tata. Încă mai avem viaţa de dinainte de partea urâtă. Asta nu înseamnă că el e rău cu totul, nu? Se uită la mine pentru prima oară. Nu trebuie să urăsc tot, nu?

Caut să-i întâlnesc privirea, dar văd că are ochii în lacrimi.

N-ar trebui să-l văd aşa. Nimeni n-ar trebui. Mă uit la prezentatorul de ştiri.

— Trebuie să simţi ceea ce simţi, zic. Ai voie să-ţi fie dor de el. Să-l iubeşti.

Îl văd cu coada ochiului cum se uită în tavan. Mă ridic.

— Mulţumesc, zic. Apreciez că mi-ai zis toate astea.

— Nici-o problemă, spune el şi-şi drege vocea.

Îi spun să ţină lumina stinsă din cauza termitelor şi-i urez noapte bună. O pornesc spre camera mea şi o uşoară nelinişte mă face să scotocesc în minte după ceva de zis, care să facă totul să fie în regulă. *Nu plânge*. *Sunt aici*, *cu tine*.

Când ajung la uşă, mă întorc.

— Nu ţi-e frig în camera asta? Mai sunt pături, să ştii. Dacă ai nevoie.

— E în regulă, spune Sid. Mi-e bine.

— Ai remarcat ceva la televizor în ultima vreme? întreb.

Ai de formulat vreo observaţie interesantă, vreo părere?

Îşi dă ochii peste cap şi-şi reţine un zâmbet.

— Haide, spune, insist eu.

— Personajele de desene animate care reprezintă diferite boli, spune. În reclame apar tot felul de boli, herpes, micoze, din astea, care sunt personaje de desene animate şi ţipă şi ameninţă şi fac ravagii pe corpurile oamenilor. E ciudat. Ai remarcat vreodată reclamele alea?

— Le-am remarcat, zic.

Se uită în ochii mei.

— Ar trebui să-ţi spună pur şi simplu ce-ţi oferă ca să te vindece. Desenele alea sunt dezgustătoare. Pur şi simplu zi-ne cum să scăpăm de ce avem.

Se concentrează din nou asupra ecranului şi-l las singur în camera întunecată.

39

Doctorul Johnston intră în rezerva lui Joanie şi mă uit la bărbatul care vine în urma lui, zâmbindu-le copiilor mei într-un mod care mă înspăimântă. Înainte să plec ieri de la spital l-am rugat pe doctorul Johnston să mă ajute. Cum să-i spun fetei mele celei mici că nu mai există speranţă?

— Adică nu ştie? a întrebat el.

— Ştie, am spus repede.

M-am gândit cum o săruta Scottie pe mama ei părând că încearcă s-o readucă la viaţă.

Numai că ea încă mai are impresia că mai există o şansă.

Chiar şi după ce i-am explicat totul. Vedeţi dumneavoastră, mâna lui Joanie s-a mişcat. Cred că în momentul asta pur şi simplu nu ştiu ce să mai fac.

Stătea la birou şi mi-am dat seama că se străduia să nu mă privească, de parcă aş fi greşit cu ceva. Era în mod clar dezamăgit de mine. Ba chiar am trecut peste mândrie şi i-am spus despre ariciul de mare şi despre meduză, dar nu şi despre filmele cu masturbare şi felul în care se privea în oglindă, totuşi.

A spus că va vorbi cu amândouă fetele şi ne va prezenta un terapeut pentru copii, despre care unii pacienţi au spus că le-a fost de folos.

Pleoapele terapeutului sunt grele, iar gura îi e uşor arcuită în sus. Arată de parcă ar fi primit o lovitură straşnică. Are faţa bronzată şi pistruiată, bătută de soare, iar trăsăturile sunt fine, deci n-are nimic cu adevărat distinctiv.

Sid stă pe un scaun sub fereastră şi răsfoieşte o revistă. Văd pe coperta ei o fată îmbrăcată într-o rochie scurtă şi roşie, care se târăşte pe capota unui Mustang.

— Vi-l prezint pe doctorul Gerard, spune doctorul Johnston.

— Salutare tuturor, spune doctorul Gerard, fixându-ne cu privirea pe fiecare dintre noi, pe rând. Probabil că tu eşti Scottie.

Vocea abia i se aude. Întinde mâna şi Scottie o întinde pe a ei, dar el nu i-o strânge, ci doar i-o apucă uşor, apoi îşi aduce şi cealaltă mână peste a fetei. Scottie se trage un pic înapoi, dar el o ţine acolo.

— Şi tu probabil că eşti Alex, spune el, lăsând-o pe Scottie şi păşind în lateral către Alex.

— Bună.

Alex îi prinde mâna şi i-o scuturǎ viguros.

Doctorul Gerard se apleacă uşor spre mine. Observ că are un pix în buzunar şi, agăţată de pix, o caracatiţă din cauciuc, îşi dă seama că mă uit insistent, aşa că scoate caracatiţa şi, foarte teatral, se pregăteşte să mi-o arunce, apoi îi face vânt înspre mine. O las să-mi cadă la picioare şi, când se loveşte de podea, caracatiţa se aprinde.

— Se aprinde, spune el.

Scottie o recuperează. Jucăria de gumă străluceşte în mâna ei.

— Jucărioara mea stupidă, spune el.

Scottie o trage de un picior, apoi îi dă drumul, astfel încât piciorul plesneşte.

— Ce creatură caraghioasă, spune doctorul Gerard. Cu atâtea mecanisme defensive. Are şi sacul cu cerneală, bineînţeles. Sunt sigur că ştiţi despre ce e vorba. Foloseşte cerneala ca să se facă nevăzută şi să-i păcălească pe prădători.

Doctorul Johnston se uită lung în jos, la podea. Sid priveşte pe deasupra revistei, apoi se ascunde la loc după ea.

— De asemenea, pot să se camufleze, ca să nu-i găsească prădătorii. Unele pot emana otravă, altele pot imita animale mai periculoase, cum ar fi ţiparul. Cred că port cu mine caracatiţa ca să-mi amintească de toate mecanismele noastre de apărare – cerneala, otrava noastră, variantele de camuflare pentru a scăpa de ceea ce ne face rău. Ridică din umeri de parcă acum s-a gândit pentru prima oară la asta.

— Ce-i asta? întreabă Sid. *Caracatiţele pe înţelesul tuturor*?

Încerc să-mi reţin un zâmbet. Mă bucur că Sid s-a întors.

Are o expresie de mândrie şi dezgust pe faţă şi ştiu că e din cauza zâmbetului meu, a aprobării mele.

— Ai dreptate, spune doctorul Gerard. M-am luat cu vorba, îşi împreunează mâinile în formă de clopotniţă în dreptul pieptului. Am venit aici ca să vă cunosc pe voi, fetelor. Am auzit multe lucruri despre voi şi mi-ar plăcea să stăm de vorbă, dacă vreţi şi voi.

— Ce-aţi auzit? întreabă Scottie.

Îşi sprijină bărbia pe degete şi continuă să vorbească, pe un ton liniştit şi degajat.

— Ei bine, am auzit că-ţi place oceanul şi muzica şi că eşti o fată minunată şi foarte talentată.

Scottie se gândeşte la această afirmaţie.

— Am mai auzit că mama ta e într-o situaţie dificilă şi c-o să moară.

Fetele se uită la mine şi eu mă uit la doctorul Johnston. A

spus ceva simplu şi adevărat, dar pe mine m-a speriat. A mai zis-o cineva până acum atât de limpede?

— E de înţeles că vă este greu, spune el. Şi am venit să mă întâlnesc cu voi şi să vă spun că, dacă vreţi să vorbiţi, mi-ar plăcea să înfruntăm prezentul împreună, fără mecanismele stupide de apărare. Mi-ar plăcea să vă ajut să fiţi stăpâne pe această perioadă şi aş vrea să vă ajut să vă continuaţi viaţa. Să vă continuaţi *viaţa*, nu să continuaţi.

— Bine, spune doctorul Johnston. Mulţumim, domnule

Gerard.

Scottie îi dă caracatiţa înapoi doctorului Gerard. Îi mai strânge mâna o dată şi gura i se strâmbă într-un “mulţumesc”.

Se îndreaptă către uşă şi-i face cu mâna lui Alex, care se uită lung la el şi-l reduce la o caracatiţă, o făptură fără schelet intern, o ciudăţenie hidoasă.

— Ce-a fost asta? întreabă ea, după plecarea lui.

Doctorul Johnston e stânjenit, dar nu vrea să-şi ceară scuze.

E un lucru căruia trebuie să-i facă faţă.

— Da. Păi, doctorul Gerard e dispus să discute.

— Da, e doctor de calamari, spune Sid. Tipul asta tot merge-aşa împleticit de la Woodstock încoace, frate.

— Da, păi ce să zic?

Doctorul Johnston se uită în spate după un scaun. Ezită, dar îi fac semn către scaun şi el se aşază.

— Cum vă mai merge? întreabă el.

Alex stă la capătul patului. Faţa lui Joanie e lipsită de culoare şi buzele îi sunt uscate şi albe. Cutia toracică i se mişcă sporadic, de parcă are coşmaruri. Arată ca o femeie bătrână. O trag pe

Scottie lângă mine, sperând c-a uitat cum am forţat-o să-şi exprime afecţiunea faţă de mama ei. Alunecă din îmbrăţişarea mea.

— Sunt sigur că se poartă diferit când e singur cu pacientul, spune doctorul Johnston. Acesta a fost discursul introductiv, încercaţi să vedeţi dincolo de el.

— Mie mi-a plăcut de el, spune Scottie.

— Bine. O apuc de umăr. Ne facem o programare şi mergem să vorbim cu el, bine?

Mă uit la Sid şi Alex, ca să mă asigur că nu vor comenta nimic.

— Bine, spune doctorul Johnston. Şi o să mă pun şi eu la dispoziţia voastră. Dacă aveţi întrebări despre ce-o să se întâmple, despre cum o să rezolvăm lucrurile. Orice.

Simt cum pieptul lui Scottie se umflă şi se dezumflă.

— Dar e sigur că mama o să moară? întreabă ea.

Spre surprinderea mea, doctorul Johnston spune:

— Da. Facem exact ceea ce şi-ar dori mama ta să facem.

Hotărâm să nu mai luptăm cu ceea ce vrea corpul său. Se uită la Joanie şi pare adâncit în gânduri. Am încercat din răsputeri s-o facem bine, dar am descoperit că părţi importante ale corpului ei au cedat. Sunt pe moarte sau deja moarte.

Se uită către mine pentru încuviinţare şi nu sunt convins c-ar trebui să-l aprob.

— Împreună cu un alt doctor am stabilit că mama ta e în comă ireversibilă. Şi în momentul în care am stabilit asta, a intrat în vigoare testamentul său. A cerut să întrerupem orice tratament care o menţine în viaţă sau care amână în mod artificial momentul morţii.

— Aşa e cel mai bine, Scottie, spune Alex. Nu e fericită în felul asta.

— Ştiu, spune Scottie. Ştiu tot ce-aţi zis. Se încordează în braţele mele. Nu mai are creier.

— Vreau să înţelegeţi, spune doctorul Johnston, Scottie, şi tu, Alex, că nu spunem că mama voastră e lipsită de valoare.

Doar că tratamentele medicale nu mai au nici-o valoare. Scopul meu e să vindec, şi de data asta nu sunt în stare s-o fac.

— Înţelegeţi? le întreb eu.

— Da, spune Alex.

— Da, spune Scottie.

— N-a vrut să fie ţinută în viaţă în starea în care se află.

Chiar dacă ar ieşi din comă, ceea ce nu e deloc probabil să se întâmple…

— Ar fi o legumă, spune Scottie.

— Nu vrea să trăiască în felul asta, zic.

— Ştiu deja toate astea, spune Scottie.

— Mama voastră primeşte doze generoase de morfină, deci nu simte niciun fel de durere, dar altfel nu mai putem face mare lucru.

Stăm şi aşteptăm să moară, mă gândesc.

— Pot să vă mai răspund la alte întrebări?

Alex dă din cap că nu.

— Ce-o să faceţi cu corpul ei? întreabă Scottie.

Doctorul Johnston dă aprobator din cap, lucru din care înţeleg c-ar trebui să răspund eu. O strâng de umeri pe Scottie.

Cum pot să-i spun c-o să ardem corpul mamei ei, c-o s-o reducem pe mama ei la o grămăjoară de cenuşă gri, de oase? Cum e posibil ca asta să se aleagă de noi?

— Îi împrăştiem cenuşa în ocean, zic.

Pieptul lui Scottie încetează pentru o clipă să se ridice şi să se lase.

— Când o să moară? întreabă ea.

Doctorul pare gata să se lanseze într-un discurs, dar dă semne că se va abţine.

— Este a treia zi de când e pe cont propriu. Mă tem că nu mai rezistă mult. Totuşi veţi mai avea timp să staţi cu ea.

Ne uităm cu toţii la Joanie, întinsă pe pat.

— Unii oameni îşi iau rămas-bun imediat şi apoi nu se mai întorc la spital, spune doctorul Johnston. Deşi unii rămân până în ultima clipă.

— Noi ce-o să facem? întreabă Scottie.

— Ce vreţi voi, zic. E alegerea voastră.

Doctorul Johnston se ridică în picioare.

— Să-mi spuneţi dacă mai aveţi întrebări. Indiferent despre ce ar fi vorba.

Văd o pată pe halatul lui alb, nu e sânge, ci o pată cafenie care seamănă cu untul de arahide. Mi-l imaginez la cantină mâncând un sendviş cu unt de arahide şi jeleu şi imaginea asta mă reconfortează cumva. Lui Joanie îi plăcea untul de arahide pe *tortillas* făcute la aburi, asta mânca atunci când era deprimată.

Aş vrea să poată mânca ceva. Aş vrea să poată mânca o ultimă masă copioasă, aşa cum primeşte un deţinut înainte de execuţie.

Gogoşi *maltsadas*, îngheţată hawaiiană, orez cu carne, ton la grătar de la Buzz’s, cotlete de porc *kiawe* de la Hoku’s, un hamburger *teri* şi un shake Dreamsicle. Astea erau mâncărurile ei preferate.

— Mersi, Sam, zic.

— Îmi pare rău, spune el, şi chiar arată de parcă i-ar părea rău, nu numai pentru noi, dar şi pentru el.

Am uitat că pentru un medic moartea înseamnă un eşec.

A fost înfrânt. N-a reuşit s-o salveze pe Joanie şi n-a reuşit să ne salveze nici pe noi.

— Nu-i nimic, îi zic, ceea ce sună ciudat.

— Nu vă grăbiţi, spune el.

După ce pleacă el, încăperea rămâne cufundată-n tăcere.

Alex stă lângă mine pe pat. Deşi am impresia că faţa lui Joanie a intrat la apă, că ea devine din ce în ce mai mică, îmi dau seama că în realitate nu s-a schimbat atât de mult. Acestea sunt proiecţiile mele – că ea va îmbătrâni şi corpul i se va deteriora înainte să plece. Dar nu este adevărat. A

îngheţat în timp. Nu pot să nu mă gândesc că ea încă are grijă de noi, că se mai ocupă de noi cu o putere imensă, fără egal. Scottie are o privire fixă, care-mi spune că de fapt nu se uită la nimic. Pare să fie în transă.

— Acum ce facem? întreabă Alex.

— Îi aşteptăm pe unchiul Barry şi pe bunicii voştri, zic. Îşi iau rămas-bun astăzi.

— Şi noi ce-o să facem? întreabă ea. O să aşteptăm până la sfârşit?

Sid îşi lasă revista mai jos.

— Voi ce vreţi? le întreb. Voi ce vreţi să facem?

Nu-mi răspund. Mă întreb dacă le e prea ruşine să spună că nu vor să stea până la sfârşit. Ne tot luăm rămas-bun de ceva vreme.

Mă întreb cum va arăta sfârşitul. Oare ea o să alunece dincolo pur şi simplu? Sau se va lupta pentru viaţă? Oare i se vor deschide ochii, mâna i se va încleşta pe încheietura noastră?

— Cred că voi n-ar trebui să staţi până la sfârşit, zic. (Nu vreau ca ele s-o vadă murind.) O să alegem un moment şi o să ne luăm cu toţii la revedere atunci. Dacă e în regulă. Dacă asta vreţi şi voi. Putem rămâne aici sau putem pleca, dar să ne întoarcem de câte ori e nevoie, până simţiţi că a sosit momentul.

Numai să-mi spuneţi voi când.

— Aveţi grijă să fiţi pregătiţi, spune Sid. Alex se scoală de pe pat şi se îndreaptă către el, dar el ridică revista, care-i acoperă faţa. O văd pe fata care se târăşte pe capotă. Vreau s-o întreb:

De ce eşti acolo? *Dă-te naibii jos de pe capotă şi du-te acasă*.

— Cred că e un plan bun, spune Alex. Fiecare să-şi aleagă un moment pentru el însuşi.

— Ochii ard? întreabă Scottie.

N-am nici cea mai vagă idee ce se va întâmpla cu ochii ei şi n-aş îndrăzni niciodată să întreb. Cred că ard. Pur şi simplu nu ştiu.

— Ce-i? întreabă Scottie. De ce vă uitaţi aşa la mine?

— Va trebui să-l întrebi pe doctor, Scottie.

— N-ar trebui să te gândeşti la chestii din astea, spune Sid.

Mă întreb ce-au făcut cu tatăl lui, dacă l-au îngropat sau l-au incinerat. Mă întreb dacă Sid şi-a pus aceeaşi întrebare în legătură cu ochii tatălui său.

40

Inima îmi bate de parcă aş fi pe o scenă. O aud pe mama lui Joanie.

— Joanie! o strigă ea. Joanie!

Ies pe hol. Scott îşi ţine mâinile în buzunare şi se uită în jos la podea, bâţâindu-se de pe un picior pe altul ca un copil mic. Alice s-a îmbrăcat frumos. Ori infirmiera ei, ori Scott a îmbrăcat-o frumos, cu un pulover negru şi o fustă lungă, roşu cu alb. Poartă brăţările de aur şi părul îi stă de parcă tocmai a fost aranjat. Mă întreb dacă ştie unde se află.

— Joanie! Joanie! Leprosule, îi spune unui om care trece pe lângă noi într-un scaun cu rotile.

Bărbatul o priveşte, dar Alice continuă să meargă de parcă n-ar fi zis nimic.

— Bună, Alice, zic.

Trece pe lângă mine şi continuă să meargă, până când Scott o cuprinde cu braţul şi o trage în încăpere.

— Barry ar trebui să ajungă şi el imediat, spune.

Se uită la pat, apoi merge la fereastră, ridică perdeaua, lăsând-o să cadă la loc. Se uită de jur împrejur şi rămâne în spatele rezervei. Se poartă de parcă ar însoţi o femeie la cumpărătul lenjeriei intime. Nu ştie ce să facă.

— Scottie, lasă-l pe bunicul să stea jos.

— Hei! Bingo, spune Scott. Nu v-am văzut. Se uită la Alex şi Sid. Ne întâlnim din nou, îi spune lui Sid.

Scott se aşază şi o trage pe Scottie pe genunchi.

Alice stă lângă pat. Se apleacă şi vorbeşte încet. Aud: “Ce obţii dacă împerechezi un aligator cu un copil?”, dar nu desluşesc răspunsul. Mă tot întreb: *Chiar*, *ce obţii*? Bănuiesc

că un aligator. Pa, pa, copile. Dintr-un motiv sau altul, ghicitoarea ei îmi sfâşie inima.

Barry intră în rezervă cu un buchet de flori în mână şi cu ceea ce pare a fi un album foto. Plânge. Trece pe la fiecare dintre noi, dă din cap, apoi se prăbuşeşte în biaţele noastre. Când îl îmbrăţişez, îmi apăs pe spatele lui palma desfăcută, şi nu strânsă în pumn.

— Bună, fiule, spune Scott.

Îi iau florile lui Barry. Se duce la Joanie şi se aşază alături de Alice.

— Ce-ai hotărât? întreabă Scott.

— Ce-ai spus, Scott?

— Ce-ai hotărât?

— Cred c-o să aşteptăm să vedem ce se întâmplă. Să vedem când simţim c-a venit momentul potrivit.

— Vreau să zic ce-ai hotărât în legătură cu vânzarea? Cui îi vinzi?

— Strângătoareo, spune Alice către ghirlanda de *pikake*.

Fetele mele par şi ele curioase. Nu suport să le văd aşa curioase. Vor să ştie cât. Câţi bani o să primim.

— Chiar ţi se pare nimerit să vorbim despre asta acum?

— Cât o să primeşti? întreabă Scott.

Mă uit la Barry, poate mă ajută să-l facem să tacă pe taică-său, dar el nu spune decât:

— Tată, o să scrie în ziar, sunt sigur.

— Nu e nevoie să citesc în ziar, spune el. Pot să aflu chiar aici.

— N-o să vorbesc despre asta acum, Scott. E deplasat.

— Pentru tine bănuiesc că n-are importanţă. Nu-i mare lucru. Un milion de aici, un milion de acolo.

— Şi care-i problema?

Scottie e împietrită pe genunchii lui. El dă să se scoale şi ea i se dă jos din poală, dar apoi el se aşază la loc pe scaun. Nu se uită la mine. Are o expresie crudă şi batjocoritoare pe chip.

— E amuzant că lui Joanie i se întâmplă această nenorocire tocmai când ţie ţi se întâmplă o mare fericire.

— Ba nu e deloc amuzant, zic. Nu e nimic câtuşi de puţin amuzant în toată povestea asta.

Ieri, verii s-au adunat în jurul lui Hugh, care le-a dat vestea, iar eu am apreciat modul în care a făcut-o. Pe un ton egal şi imparţial, autoritar. Vocea lui nu era deloc binevoitoare. Nimeni nu s-a împotrivit şi n-a oftat dramatic. Ştiu că unul dintre motive a fost Joanie. Dacă ea ar fi fost sănătoasă ar fi protestat.

Acum vor aştepta până când va mai trece o perioadă. Hugh m-a făcut să par tulburat, dar hotărât. M-a făcut să par optimist şi curajos. Ralph m-a bătut pe spate. Vărul Şase a spus:

— Pentru mine n-are importanţă. Mai am puţin şi mor.

— Ai fost egoist faţă de ea, spune Scott. Ţi-a oferit totul. Un cămin bun şi fericit.

— Scott, ce vrei să spui?

Mă uit din nou la Barry, care-şi face de lucru cu Joanie, şi ştiu că trebuie să fie de acord cu tatăl lui, pentru că altfel ar însemna că mă ajută pe mine.

— Am trăit bine, zic. Mai mult decât bine. Crezi că era nefericită pentru că nu i-am oferit suficient? Chiar eşti supărat din cauza asta?

— Voia să aibă propria ei ambarcaţiune.

— Dar nu ne-am putut permite una! Nu am atâţia bani la dispoziţie. Nu-mi permit să fac risipă. Trăim din salariul meu.

O să plătesc pentru colegiu din banii fondului, şi tot din banii fondului plătesc şi la Punahou, care costă douăzeci şi opt de mii pentru amândouă. Plus lecţii de canto şi dans, taberele de vară şi lista e lungă.

Fetele sunt surprinse şi ofensate. Asta-i problema cu copiii privilegiaţi – uită că profesorii lor primesc bani. Uită că totul are un preţ: să joci într-o piesă, să sufli într-un balon de sticlă incandescentă, ca să-l modelezi. Orice lucru, cât de mic. Mă uit la peretele de deasupra capului lui Scott şi-mi vine să dau cu pumnul. De ce vorbesc acum despre taxe de şcolarizare? De ce mă justific?

— Ar fi trebuit să aibă propria ei barcă, pe care-ar fi cunoscut-o foarte bine. Altfel n-ar fi ajuns aşa…

Arată către fiica sa.

— În primul rând, nu ea conducea, şi nu poţi să dai vina pe mine pentru ce s-a întâmplat. N-am pus eu la cale toate astea!

— Merita mai mult de la tine, spune el, uitându-se drept în ochii mei.

Nu pot să cred că vorbeşte aşa, mai ales în faţa fetelor, dar sunt pe punctul de a ceda. Adevărul îmi stă pe vârful limbii.

Aş putea să-i spun lui Scott că mă înşela, că şi eu meritam mai mult. Aş putea să-i spun că ne-a frânt inimile tuturor.

— Ştiu, zic. Merita mai mult.

Şi-mi dau seama că e adevărat, nu e doar o afirmaţie pe care o fac aşa, ca să-i ţin lui piept. Respir adânc şi-mi amintesc că el este tatăl ei. Nu pot să mi-o imaginez pe una din fete întinsă în patul acela.

— Ai dreptate, zic. Îmi pare rău.

— Fir-ar să fie, nu-l lua aşa tare, spune Sid.

— Da, bunicule, spune Scottie.

— Tata a făcut tot ce-a putut, spune Alex.

Sunt şocat, aproape stânjenit, îngrijorat că Scott ar putea crede că le-am plătit pe fete să vorbească aşa. Frontul nostru unit pare ciudat, de parcă am fi altă familie. Una dintre acele familii fericite pe care le mai văd din când în când. Şi apoi mă gândesc: Oare chiar aşa suntem? în ciuda a tot ce s-a întâmplat, oare se leagă ceva între noi? Şi totuşi, oriunde am fi şi orice am fi, asta s-ar întâmpla numai datorită absenţei lui Joanie.

Toate au devenit posibile odată cu tăcerea ei. Mă gândesc la cum i-a spus Sid mamei sale că moartea tatălui lui e cel mai bun lucru care li s-a întâmplat şi-mi dau seama că n-a spus-o cu intenţia de a fi rău sau obraznic. A spus-o pentru că era în parte adevărat. Dureros, dar adevărat. De cât curaj o fi avut nevoie ca să poată vorbi aşa…

Aş putea să-i spun lui Scott că nu banii îmi vor face viaţa mai bună, ci moartea fiicei sale. Undeva, în adâncul meu, ştiu că aşa e. Nu vreau să fiu în situaţia asta, nu-mi doresc ca ei să

i se fi întâmplat asta, dar acum că s-a întâmplat, acum că ştiu ce urmează, sunt încrezător că fetele vor reuşi şi vor deveni nişte persoane puternice şi interesante, iar eu voi fi un tată bun şi vom avea o viaţă mai bună împreună decât credeam că ne-a fost sortit.

Noi trei o să ne descurcăm bine, Joanie. Îmi pare rău.

— Încă nu m-am hotărât, îi zic lui Scott. N-am vândut.

Fetele îmi caută privirea. Alex zâmbeşte. Nu sunt sigur de ce, şi nici ce înseamnă decizia mea pentru ea, dar mă bucur că am aprobarea ei.

— Prefer să rămână în familie, deşi o să ne dea bătăi de cap, să am o groază de lucru.

— Nu e treaba mea, spune Scott.

Vreau să strig în gura mare că mă ţin cu dinţii de moştenire, că mă ţin cu dinţii de toate, că viaţa m-a luat prin surprindere şi o s-o surprind şi eu, la rândul meu, în felul meu mărunt.

Scott se ridică şi se îndreaptă către Joanie. Se uită la flori de parcă s-ar uita la cărţile de pe un raft, apoi începe să râdă.

— Probabil c-ai enervat o mulţime de oameni.

Pare aproape mândru.

— Chiar aşa a şi fost. Şi probabil că nu s-a terminat încă.

Deşi tot ce-am făcut e perfect valid şi conform legii, nu exclud varianta ca vreun nenorocit de procuror să găsească un nod în papură şi să agaţe de el.

Alice se uită la revista lui Sid. Ochii ei sunt uriaşi, ca de bufniţă.

— Gata, putem pleca? întreabă ea.

— Nu, mamă, spune Barry.

— De ce nu? întreabă ea.

— Mamă, pentru că…

— Da, Alice, răspunde Scott. Suntem gata să mergem. Îşi ţine mâinile împreunate şi se uită în jos, către fiica sa. Fetele mă privesc speriate.

— Fetelor, Sid…

Le fac un semn spre uşă, iar ei mă urmează în hol.

— Îşi ia rămas-bun acum? întreabă Alex.

— Cred că da, zic.

Afară, pe hol, facem câţiva paşi într-o direcţie, apoi ne întoarcem şi o luăm în direcţia opusă. Scottie e singura care stă nemişcată şi se uită. După un timp ne luăm şi noi după ea, deşi rămânem cu privirile în pământ, încercând poate să ascundem că ne interesează să vedem cum se face. Scott închide ochii şi-i atinge umărul, dar nu vorbeşte. Barry îl priveşte şi el, cu teamă şi respect.

— Se roagă? întreabă Sid.

— Nu, zic eu.

Alice se îndepărtează de pat, Scott se uită la ea, apoi îşi coboară din nou privirea către fiica sa, îşi acoperă gura cu mâna, apoi strânge tare din ochi. Deschide ochii şi pune palma pe fruntea lui Joanie, îi dă părul pe spate şi mai ţine mâna pe capul ei o vreme. Apoi se duce la Alice, o ia de mână şi se îndreaptă spre uşă. Ne dăm cu toţii înapoi. El se uită scurt la mine înainte să iasă pe hol. E o privire pe care o recunosc – privirea unui avocat care pierde un proces în favoarea mea. E o privire în care citesc iritarea că eu am scăpat după ce am făcut ceva. E o privire care spune că e prostesc de evident că sunt un om norocos.

41

Joanie arată diferit, acum că tatăl său şi-a luat rămas-bun de la ea. De parcă acest gest a împins-o cu un pas mai aproape de nefiinţă şi mi-e greu să mă uit la ea, ştiind că părinţii săi n-o vor mai vedea niciodată. Totul pare diferit. Rămânem pe hol şi-l lăsăm pe Barry singur cu ea.

— Bunicului măcar îi mai place de noi? întreabă Scottie, o întrebare pe care mi-am pus-o şi eu.

Mă gândesc dacă o să mai ţină legătura cu noi, deşi bănuiesc că depinde mai mult de mine. Trebuie să mă asigur c-o să continue să-şi vadă nepoatele. Trebuie să mă asigur că cineva are grijă de el. Acum e şi al meu, cred. Creştetele fetelor sunt identice. Acum le observ pentru prima dată: o fâşie albă de piele în mijloc şi părul dat pe partea dreaptă.

— Bineînţeles că-i place de noi. E pur şi simplu trist. Spunem tot felul de lucruri când suntem trişti.

Sid se uită întruna de-a lungul holului, către lifturi, şi îmi distrage atenţia.

— Eu plec, spune Barry, ieşind din rezervă.

— Bine, zic, abţinându-mă să spun *Gata*? *Eşti sigur*?. Totul se întâmplă prea repede.

— S-ar putea să mă întorc, spune el. O să plec şi o să las totul să se aşeze. Dacă simt că mai e ceva, mă întorc. Dar în momentul asta o să plec.

— Bine, Barry, zic.

Mă îmbrăţişează şi apoi le îmbrăţişează şi pe fete.

— Putem să facem orice, le spune el. Putem să ne purtăm cum vrem, dar nu trebuie să fim furioşi. Nu putem fi urâţi.

Recunosc cuvintele acestea. Eu făceam o friptură şi Esther pregătea *empanadas* şi se uita la Oprah, şi în emisiune o femeie al cărei fiu fusese ucis le spunea membrilor familiei sale exact acelaşi lucru, imediat după moartea băiatului. Îmi amintesc că m-am oprit să mă uit la femeia asta, pentru că părea atât de puternică şi de deşteaptă, şi chiar am crezut-o, am crezut ce spunea ea familiei ei şi am crezut că ce spunea

avea efect, dar cuvintele nu mai sună atât de convingător atunci când le zice Barry. A citit multe cărţi de autoeducare, dar erau despre dragoste, nu despre moarte. Cred că va cădea pradă durerii şi furiei dintr-odată. Iar ele vor veni în forma lor brută şi cuvintele nu-l vor mai ajuta. Toţi vom fi loviţi şi nu vom şti să lovim înapoi. Aş vrea să cunosc răspunsurile, cum să mă ajut pe mine şi cum să-i ajut pe cei care vor suferi în jurul meu.

— Fetelor, zic. Am rămas doar noi acum.

— Voi şi cu mine, spune Scottie.

— Şi cu mine, spune Sid.

— Sunteţi bine? întreb. Intrăm?

Toţi se uită înăuntru, dar nimeni nu se îndreaptă spre rezervă.

— Nu merge aşa, spune Alex. Mă simt de parcă am sta şi ne-am uita la ea. Şi-am aştepta să…

— Ştiu, zic. Ştiu.

Îl văd pe Sid cum cercetează holul cu privirea şi-şi verifică din nou ceasul şi telefonul mobil.

— Aştepţi pe cineva? întreb.

— Nu, spune el.

Îmi dau seama că e dezamăgit de mine. Crede c-ar trebui să “iau atitudine” şi să-l înfrunt pe Brian, care, după cum spune

Sid, “n-ar fi în stare să strivească un strugure într-o bătaie cu fructe”. Crede că m-aş simţi mai bine dacă i-aş spune lui Julie despre aventură, ceea ce mă amuză, dar mă şi întristează, pentru că tot nu înţelege nimic. Dacă cineva în lumea asta ar trebui să ştie cât e de zadarnică răzbunarea, atunci acela e Sid.

— Poate n-ar fi rău să ieşim la aer. Să mâncăm ceva? Am putea lua nişte orez cu carne.

— Ar trebui să ne luăm rămas-bun ca şi când ar fi ultima dată? întreabă Scottie. Pentru orice eventualitate.

Mă uit prin încăpere.

— Nu, zic. E în regulă. Ne întoarcem imediat. Ar putea fi epuizant să ne luăm rămas-bun ca şi când asta ar fi ultima dată, aşa că plecăm. Mergem pur şi simplu, sperând că ea va

mai fi aici şi ne temem să recunoaştem că am putea să ne înşelăm.

42

Era tot acolo când ne-am întors după masa de prânz şi e încă aici în dimineaţa asta. Şi noi suntem aici din nou, încă o zi în care stăm în camera întunecată, uitându-ne la Joanie, aşteptând. Unele flori s-au ofilit, cele de ghimbir şi de *pikake*, însă tot mai miroase frumos de la ele. Joanie are vârfurile degetelor albăstrii. Mă întreb dacă a mai observat cineva. A fost deconectată de la aparate de cinci zile.

Joy apare în prag. Sunt uşurat că o văd.

— Joy, zic.

— Domnule King, soţia dumneavoastră are un vizitator.

Am privit un tată care şi-a luat un rămas-bun tăcut de la fiica sa, dar ce se întâmplă acum e şi mai îngrijorător, Joy are o figură solemnă şi nu mă poate privi în ochi.

— Cine e? întreb.

— O femeie. Nu ştiu cum o cheamă. S-o trimit aici, sau aţi vrea să fiţi singuri?

Încerc să mă gândesc la cine ar putea să fie. Toţi cei cărora le-am spus au trecut deja, deşi e posibil ca Shelley să mai vină să vadă ce facem.

— Desigur, zic. Spune-i să vină.

— Bine, domnule King.

Joy se îndepărtează şi mă întreb dacă e tristă din cauza situaţiei în care ne aflăm sau pentru că n-o să mai fim clienţii lor. Aşteaptă pur şi simplu să plecăm ca să eliberăm patul pentru următorul pacient.

— Cine e? întreabă Alex.

Îşi dă părul după ureche şi-şi netezeşte cămaşa. Abia acum observ cât de drăguţ arată. E îmbrăcată cu o pereche de pantaloni negri şi o bluză cu guler alb şi apretat. Şi Sid poartă o bluză cu guler şi blugi care nu cad de pe el. Nimeni nu le-a spus să se îmbrace frumos, sau solemn, şi sunt uimit, deşi aproape trist, că n-au avut nevoie de mine să le dau indicaţii. Totuşi, încă mă mai ocup de Scottie, ceea ce se vede clar din faptul că e îmbrăcată cu un tricou foarte mare care e mai lung

decât pantalonii scurţi, aşa că pare că nu e îmbrăcată decât cu tricoul.

Pe spatele acestuia scrie “FIOROS” şi dedesubt e un desen cu un taur cu spume la gură, care ridică un picior din spate deasupra unei margarete.

— Şi dacă nu vrem s-o primim? întreabă Scottie. Sunt orele noastre de vizită.

— E cam târziu acum să ne răzgândim, spune Alex.

— Dacă este de la Agenţia pentru protecţia copilului? întreabă Scottie.

— Pentru ce, Scottie? De ce ar veni cineva de-acolo? Mă uit la tricou, la bluza şi la unghiile ei.

— Ca să ne ia, spune.

— Dar de ce să facă una ca asta?

— Glumeam şi eu. Dumnezeule, stai calm.

Sid e aşezat pe acelaşi scaun şi bate cu piciorul în podea; pare agitat. Apoi piciorul i se opreşte dintr-odată, el se îndreaptă şi o privire mulţumită îi înseninează faţa. Mă uit înspre uşă şi văd un buchet uriaş de trandafiri albi, atât de mari încât acoperă faţa femeii, dar recunosc imediat părul arămiu şi braţele albe ale lui Julie Speer.

Pune vaza cu flori pe podea şi se uită la puloverul său bleu.

— Am dat apă pe mine, spune ea. Apa se scurge pe pulover, formând în mod ironic o pată care aduce cu un trandafir cu tulpină.

— Stai aşa, spune Scottie. Deschide un sertar de lângă patul lui Joanie şi scoate un halat de spital. Ia asta.

Julie ezită, dar apoi spune “Mulţumesc” şi se şterge repede pe pulover. Se opreşte şi se uită la noi toţi, apoi la Joanie. Îmi amintesc că i-am spus că soţia mea e bolnavă, dar nu pot să cred c-a venit. Alex ia vaza de pe jos şi o aşază pe raftul din fundul camerei, pentru că noptiera de lângă Joanie e plină.

— E drăguţ din partea ta c-ai venit, zic. Nu mă aşteptam…

— Ştiu, spune ea. Doar ce ne-am cunoscut, dar m-am gândit la voi, fetelor, în ultimele zile, şi ştiam că mama voastră e aici şi am simţit c-ar trebui să vin.

Mâinile îi tremură uşor. Îşi duce o mână la piept şi respiră adânc. O iau de braţ şi o conduc spre scaunul pe care stă Sid.

El dă din cap înspre ea.

— Ţi-l prezint pe Sid, zic. Sid, doamna Speer.

— Iulie, spune ea.

El întinde mâna, o întinde şi ea pe a ei, şi nu ştiu din ce motiv o aud spunând:

— Mulţumesc.

— Unde sunt copiii tăi? întreabă Scottie.

Julie pare că se gândeşte cu atenţie la întrebare.

— Au rămas în Kauai cu soţul meu. Se întorc în după-amiaza asta.

— Eşti prietenă cu mama mea? întreabă Scottie.

Julie o studiază pe Joanie de parcă răspunsul la întrebarea ei depinde de ceea ce vede.

— Nu, spune ea. Nu ne-am întâlnit niciodată.

Alex şi cu mine ne uităm uimiţi unul la altul, şi am tot făcut asta în ultima vreme. De câte ori se întâmplă ceva ciudat, enervant sau nostim, privirea ei o caut mai întâi. *Ce caută Julie aici*? e întrebarea de pe chipul meu.

— Mulţumim c-ai adus flori, zic. Mulţumim c-ai trecut pe-aici.

— Alex, Scottie, hai să-i lăsăm un pic singuri, spune Sid.

— Ce zici? întreb eu. Nu, e în regulă, nu trebuie să plecaţi.

Sid pune mâna pe spatele lui Alex şi o conduce către uşă.

Scottie pleacă şi ea, apoi Sid închide uşa şi mă lasă singur cu

Julie. Trebuie să-i spun că soţia mea n-o să-şi revină, după cum am zis şi mai înainte. Trebuie să-i spun c-ar trebui să plece.

Mă duc lângă patul în care se află soţia mea.

— Ştiu, spune Julie.

Stă lângă fereastră, lângă jaluzelele verticale, cele pe care

Joanie nu le putea suporta. La început aveam şi eu din astea în living. “Arată foarte ieftin”, a spus Joanie când s-a mutat şi le-a văzut prima oară. Erau acolo când am cumpărat casa şi eu nu intenţionam să schimb nimic – podele, dulapuri, pavaje, garaj, acoperiş –, până când Joanie mi-a explicat ce nu era în regulă. A prelungit cărarea din faţa casei, a plantat trei feluri de ferigi, a extins acoperişul şi a instalat stâlpi mari de lemn astfel încât faţada să pară grandioasă şi totuşi primitoare. A

smuls covoarele, a dat jos tapetul floral din dormitoare, a reamenajat bucătăria şi băile. S-a târguit cu constructorii, a cerut să i se facă favoruri. A muncit mult şi a transformat casa cea veche într-un loc încântător şi, odată ce l-am văzut, nu mi-am mai putut imagina cum aş putea trăi în decorul de dinainte.

— Matt? spune Julie.

— Da, Julie, zic.

— De aceea am venit, spune ea. Pentru că ştiu. Am venit eu pentru că soţul meu n-o s-o facă.

O ascult cu interes, scotocind – nu ştiu de ce – în buzunarul pantalonilor. Găsesc o biluţă de ceva – o scamă sau un ambalaj mototolit. Mă întreb ce-o fi.

— Ştiu că se culcau împreună. Ştiu că ea… nu e bine.

— E pe moarte, zic.

— Nu ştiu ce caut aici.

— Îmi pare rău, spun.

— Nu asta întrebam. Vreau să zic, de ce îţi pare rău?

— N-ar fi trebuit să vin aşa la tine acasă, îi spun. Nu ştiam că are familie. Îmi pare rău. Se uită la piciorul patului, apoi în sus, la chipul lui Joanie.

— Joanie e frumoasă, zic. Nu arată aşa în mod normal.

Dă din cap aprobator.

— Mă simt groaznic, spune. Dar sunt atât de furioasă, începe să plângă.

— Sunt furioasă pe amândoi.

— Şi eu sunt furios. Şi e ciudat, e un sentiment foarte dăunător, îşi şterge lacrimile de pe faţă.

— Când ţi-a spus? întreb.

Pare surprinsă.

— Soţul meu?

— Da. Ţi-a spus după ce-am plecat? S-a întâmplat ceva?

— Nu mi-a zis el, spune. Sid mi-a spus. A sunat la noi ieri. Eu şi soţul meu am luat-o razna, îţi dai seama.

— Sid, zic. Păi…

— Numai că…

Începe să râdă şi să-şi facă vânt cu mâna. Am impresia c-ar trebui s-o las un pic singură, aşa că mă uit în tavan, dar apoi îmi întorc privirea către ea şi nu pot să-mi ascund iritarea.

— De ce râzi? întreb.

— E cumplit, spune.

— Julie, zic. Îmi pare rău pentru tot ce s-a întâmplat, serios, dar nu pot să fac asta. Trebuie să rămân cu soţia mea acum.

— Ştiu, spune ea, aproape furioasă. Mi s-a părut îngrozitor că soţul meu n-a venit aici. Am venit pentru că nu mi s-a părut în regulă. Voiam să-i spun soţiei tale că-mi pare rău.

Mă întreb dacă o parte din ea e mulţumită în vreun fel de soarta pe care o are soţia mea. Nu-mi place cum arată, cum stă acolo lângă Joanie; contrastul dintre o femeie sănătoasă şi una pe moarte devine tot mai pronunţat. Faţa lui Julie e bronzată după vacanţa la plajă. Joanie pare minusculă în comparaţie cu ea. Devin foarte protector cu Joanie, simt că suntem uniţi, sunt îndrăgostit nebuneşte de ea. Vreau să o ţin de mână şi să-i fac semn lui Julie către uşă.

— Mi-a zis tot, spune Julie către mine sau Joanie. Te iert pentru c-ai încercat să mi-l iei, pentru c-ai încercat să-mi destrami familia.

— Opreşte-te, zic. Nu face asta.

Dă să mai spună ceva, o replică pe care a exersat-o probabil, dar n-o s-o las să se lupte cu o femeie care nu poate riposta. Graţia şi amabilitatea ei au dispărut. Se iluzionează că face ceva nobil, dar în realitate totul ţine de furie. Simte şi ea la fel ca mine, cred, nevoia de a păzi ce e al ei. Acesta e un război. Mereu e un război.

Mă duc la uşă, o deschid şi aştept ca ea să plece. Se uită în jos la Joanie şi mă întreb dacă trebuie s-o iau de-acolo cu forţa.

Se uită lung la florile ei, apoi se întoarce.

— El n-a iubit-o, spune ea.

— Ştiu, dar o vreme nu te-a iubit nici pe tine.

Se opreşte în faţa mea.

— Am venit aici. N-am vrut să mă port aşa. Îmi iubesc familia, asta-i tot.

— E soţia mea, zic.

Aşteaptă să continui, dar nu mai am nimic de zis. Voiam să spun *Ea e dragostea vieţii mele*. *Poţi să te întorci la familia ta*. *Eu*, *unul*, *nu pot*. Dar nu vreau să mai vorbesc cu ea. În ultimele zile am încercat să-i scot pe toţi ceilalţi din poveste. Pleacă. Plecaţi toţi, vă rog.

Ezită, întrebându-se poate dacă ar trebui să-mi strângă mâna sau să mă îmbrăţişeze, dar îi dau de înţeles că nu vreau să facă nimic. Mă gândesc la cum am sărutat-o, lăsând o urmă, la fel cum a lăsat şi soţul ei. Mi-e silă de această răzbunare răsuflată şi de gândul că Julie ar putea fi ultima femeie care-mi răspunde la un sărut.

Iese, iar eu închid uşa încă o dată şi mă uit la florile ei care se înalţă în fundul încăperii. Apoi mă duc lângă soţia mea, care arată ca fantoma unei femei. Mă aşez lângă ea pe pat. O iau de mână, iar mâna nu mai pare a fi a ei. Îi ating chipul, mă uit la buzele ei, la cutele pe care le fac acestea. O mângâi pe frunte şi pe păr, la fel cum a făcut şi tatăl ei. O rog în gând să mă ierte şi apoi îmi dau seama că nu e o zeitate şi că trebuie s-o spun cu voce tare.

— Iartă-mă, zic. Te iubesc. Ştiu c-am făcut ceva bun împreună.

Mi-am ales momentul. Nu vreau s-o îmbrăţişez, pentru că ştiu că n-o să-mi placă senzaţia că nu mi se răspunde la îmbrăţişare şi nu vreau s-o sărut, pentru că n-o să mi se răspundă la sărut, şi totuşi o fac. Îmi lipesc buzele de ale ei şi apoi îmi pun mâna pe abdomenul ei, pentru că se pare că de aici vin toate, aici simt iubire şi durere, furie şi mândrie şi, deşi nu-mi imaginasem că va fi aşa, îmi iau rămas-bun. Mă întind

mai mult şi gura mea ajunge pe gâtul ei şi capul meu e lipit de al ei. La revedere, Joanie. La revedere, iubirea mea, prietena mea, durerea mea, fericirea mea. La revedere. La revedere. La revedere.

43

Pregătesc un gin cu apă tonică şi mă uit prin fereastra uriaşă la gardul viu din iasomie, apoi mai jos de fereastră, la canapeaua pe care e aşezată mama lui Sid. E îmbrăcată cu pantaloni şi o bluză şi e evident că nu e obişnuită să se îmbrace aşa. Se încheie la nasturele de sus, apoi se descheie încă o dată şi îşi aranjează lănţişorul. Îmi întorc privirea înainte să-şi dea seama că mă uit insistent la ea.

M-am gândit că, dacă Sid a putut s-o facă, pot s-o fac şi eu. El a sunat-o pe Julie. Eu am sunat-o pe maică-sa. Aşa funcţionează treaba.

Îi duc paharul. Mă bucur c-a acceptat să bea ceva. Şi eu beau ceva, deşi e foarte rece şi nu vreau să ating paharul îngheţat. E neobişnuit de frig pe întreaga insulă zilele astea, plouă mult şi cerul e acoperit de nori aproape negri – vremea perfectă pentru ceea ce se întâmplă acum.

Mary ţine paharul în poală, cu ambele mâini. Îmi dau seama că nu i-am dat un suport pentru pahare şi se teme să pună băutura pe măsuţa de lemn. A mototolit şerveţelul de cocteil în mână şi bucăţi din el sunt lipite de paharul ud.

— Puteţi să-l puneţi jos, zic.

Se uită la măsuţa lungă de lemn din faţa ei şi la cărţile grele:

În căutarea paradisului, *Locul de care aparţii*, *Atlasul lumii* şi

Drept american. Ezită şi încearcă să salveze ce-a mai rămas din şerveţelul ud, dar se opreşte şi lasă paharul jos. Îşi dă probabil seama că poate face orice şi se poate purta oricum doreşte. Nu ştie că soţia mea a muţit acum două zile. Cu soţul ei mort şi cu fiul ei renegat, ea este câştigătorul aici.

— De obicei nu beau, spune. Mai ales aşa devreme.

— Ştiu.

Remarc asemănările dintre ea şi Sid: nasul ascuţit şi ochii mari, uşor alungiţi.

— A fost în regulă? întreabă. S-a purtat bine?

Mă gândesc c-a fumat iarbă şi ţigări, a plesnit-o peste fund pe fiica mea, a stat bosumflat, a trăncănit aiurea, i-a stricat căsnicia lui Brian şi “şi-a luat-o”, după cum spune Scottie, de la socrul meu.

— Da, zic. În mod surprinzător, ne-a fost de ajutor.

— Pot să vă dau bani, spune ea. Pentru alimente şi tot ceaţi cheltuit cu el.

— Nu, nu, zic. Staţi liniştită.

Se uită de jur împrejur la casă, apoi prin uşa de plasă la curte, la piscină, la munţi. Mă uit şi eu într-acolo, apoi o întreb dacă vrea să mă duc să văd de ce întârzie Sid.

— V-a spus de ce l-am dat afară din casă?

— Mi-a spus că tatăl lui a murit şi că i-e dor de el.

— Tatăl său a fost o persoană dificilă, spune ea. Dar a avut grijă de noi. Îl iubea pe Sid.

— Sunt convins, zic.

— Probabil credeţi că sunt o femeie groaznică, din moment ce l-am dat afară.

Chipul său pare obosit. Probabil că arată mai bătrână decât este în realitate.

— Nu cred asta. Cu copiii nu-i uşor. Câteodată, un astfel de gest e singurul lucru care funcţionează. Mai ales cu Sid. Cu el nu e floare la ureche.

— Nu, nu e.

Râde şi ne simţim amândoi de parcă recunoaştem că avem copii dificili, dar n-am dori să fie altfel. Văd că i-a adus lui Sid o revistă din acelea care îi plac lui, cu fete în maşini sau în elicoptere.

— Trebuie să-i spun că-l cred, zice ea.

Se uită în spatele meu şi ştiu că el trebuie să fie acolo, a venit pe coridorul pavat, a trecut pe lângă pozele cu noi de pe perete, pe lângă masa cu felicitări de compasiune, pe lângă ghiveciul japonez negru, care sună ca un gong când e lovit cu o lingură de lemn învelită într-un prosop de vase, aşa cum făcea

Joanie când ne chema la masă. “Cina e gata!” striga ea după sunetul grav al gongului. “E gata!”

— Bună, mamă, spune Sid.

Ea se ridică, dar rămâne unde se află, în faţa canapelei şi în spatele măsuţei de cafea, protejată. El e lângă mine. Mă ridic şi mă uit la el încurajator. Îmi dau seama că nu vrea să plec, dar asta nu mai e problema mea, e doar un lucru pe care-l avem în comun, nevoia de a ne împăca cu cei morţi, aşa cum erau ei cu adevărat ca oameni. Vrem să evoluăm, să facem din cei morţi nişte monarhi mai puţin puternici, să nu-i lăsăm să ne mai dirijeze vieţile, deşi ştiu că e imposibil, mie îmi dirijează viaţa de secole.

— Mulţumesc c-ai venit, Mary, zic.

Plec. Le aud vocile. Vreau să cred că-i aud şi cum se îmbrăţişează, dar sunt sigur că n-aud asta. Îmbrăţişările nu se aud.

Alex stă lângă gong, dar eu o trag deoparte.

— Vorbesc? întreabă ea.

— Cred că da.

Trecem pe lângă pozele cu Joanie. Nu mă uit la ele, dar ştiu în ce ordine sunt. Joanie pe Mauna Kea cu Alex pe umeri,

Joanie cu mine şi cu nişte prieteni luând cina la un restaurant care se rotea şi care ne-a provocat greţuri tuturor, Alex pe bicicleta ei de teren străbătând o plantaţie de banane, Joanie în bikini, pe o barcă, Scottie aplecându-se peste margine, făcându-se că vomită, Joanie într-o canoe pe creasta unui val, aplecându-se într-o parte pentru ca barca să nu se răstoarne.

Scottie e pe canapea, învelită cu un pled pe care l-a adus de pe patul ei. Se uită la televizor; cam asta am făcut în ultimele două zile. Îmi scot pantofii şi mă urc lângă ea şi la fel face şi

Alex. Mă las pe spate şi mă uit la o vedetă frumoasă care acceptă un premiu pentru rolul unei femei urâte.

Îmi pun câteva perne sub cap şi trag cuverturile. Aş putea să stau aşa pentru totdeauna. Observ că Scottie s-a apucat din nou de album, care se află acum pe abdomenul ei. Îl iau şi-i întorc paginile. Timpul trece. Timpul a trecut. Îmi dau seama din fotografii – Troy la barul clubului în ziua cu meduza, Alex în piscină, ţipând la Scottie, în prima ei zi acasă. Sunt nenumărate poze cu Sid care face lucruri banale. Sid lângă

piscină citind una dintre revistele lui cu maşini, Sid mâncând chipsuri,

Sid dormind la prânz.

— Sid se duce acasă? întreabă Scottie.

— Da, zic.

— Încă mai ieşi cu el? întreabă Scottie. După ce s-a dus cu împuţitele alea?

— Suntem doar prieteni, spune Alex, dar într-un moment de sinceritate adaugă: Nu ştiu ce suntem, cred că suntem împreună acum. Arată către album: Apare destul de des.

— E fotogenic, spune Scottie.

Îşi ia albumul înapoi şi dă paginile, uimită de munca ei.

Ţine albumul aproape de ea şi nu mă lasă să dau şi eu paginile.

De parcă ar fi păzitoarea relicvelor noastre. Tutorele nostru.

Pagina următoare. O poză veche cu mine în biroul meu, înconjurată de decupaje ale unor lucruri care mă definesc: o servietă, o bere.

Va trebui să petrec mult timp la birou acum, să mă familiarizez cu propriul meu pământ, să încerc să recuperez anii în care am neglijat darurile ce ne-au fost încredinţate.

Scottie m-a aşezat sub mama şi tata. Joanie e lângă mine, într-o fotografie de acum mulţi ani, după o cursă de canoe din

Molokai până în Oahu, dinainte să se nască Scottie. În fotografie e însăşi imaginea sănătăţii – dinţii, pielea ei, strălucirea de pe chipul ei. E tânără, frumoasă şi fericită şi-mi dau seama că poza e făcută înainte să ne cunoaştem.

Îi răvăşesc părul lui Scottie şi ea se lipeşte de mine.

— Tu eşti păzitorul nostru, îi spun. Cronicarul familiei noastre.

— Doamna Chun o să spună că nu e chiar un album cu colaje. Nu am material textil şi nici n-am scris nimic.

— Mie îmi place aşa cum e, zic.

— Şi mie.

— La ce oră mergem mâine? întreabă Alex.

— Devreme, zic.

— Şi dacă plouă în continuare?

— Tot o să mergem, zic. Trebuie.

Cenuşa e într-o cutie. Cutia e într-un săculeţ violet şi, de câte ori văd săculeţul, mă gândesc la o băutură scumpă şi-apoi îmi zic: *Nu*, *e cenuşă*. *Cenuşa soţiei mele*.

Încă nu sunt sigur cum şi-au luat rămas-bun fetele, cum a arătat momentul lor, dar nici nu vreau să întreb, pentru c-ar fi prea dureros să ştiu. Fiecare din ele a intrat singură. Fiecare a zis ceva, apoi a ieşit şi s-a uitat la mine, căutând un răspuns clar. Apoi am plecat de la spital şi am venit acasă. Scottie a dat drumul la televizorul din living. Alex s-a dus în camera ei.

M-am dus şi eu în camera mea, dar n-am putut să stau în patul acela, aşa că m-am dus să mă uit la televizor împreună cu

Scottie. Alex era acolo, lângă ea, şi am ştiut că acesta e cel mai bun loc în care m-aş putea afla. Probabil că Joanie ne aştepta.

După ce ne-am luat cu toţii la revedere, a doua zi a murit.

Pe ecran se succed imagini ale unor oameni care au lucrat în industria filmului, acum dispăruţi. Unii au parte de aplauze puternice, alţii de nimic. Scottie îşi atinge degetele de la picioare de gamba mea.

— Ai degetele reci, îi zic.

Îşi lipeşte întreaga talpă de gamba mea şi mă ia cu frig.

— Încetează, zic.

Râde cu putere şi-mi întind mâna către ea, astfel încât le ating creştetele amândurora. Seamănă cu un gest calculat şi timid, pe care îl faci la o primă întâlnire.

Îmi amintesc cum mă plimbam cu Joanie pe plaja retrasă din dreptul staţiunii Kahala. Tocmai mâncasem de prânz la Hokus şi băuserăm fiecare câte un pahar de vin. Îmi amintesc că mergeam aproape de ea şi i-am atins mâna cu a mea, sperând că se vor lipi cumva, şi în cele din urmă am cuprins-o cu braţul şi am fost cât se poate de mulţumit când s-a dat mai aproape şi a rămas acolo. Hotelul frumos se vedea lângă noi şi ne simţeam de parcă eram în vacanţă, turişti pe un tărâm exotic. E ciudat când mă gândesc c-am fost vreodată timizi unul faţă de celălalt.

— Mă bucur că n-ai vândut pământul, spune Scottie.

— Serios? De ce?

— Fiindeă altfel nu l-am mai avea, spune ea.

— Într-o bună zi o să fie al vostru, zic. Voi două o s-aveţi pământul.

— E o avere mare, spune Alex.

Scottie ajunge la ultima pagină a albumului şi acolo se află cei doi cu care a început totul, Prinţesa Kekipi şi Edward King.

— De ce sunt la sfârşit? întreb. N-ar trebui să fie la început?

— Ba cred că da, spune Scottie. Pune mâna pe portretul prinţesei. O să mă ocup mai târziu.

— E în regulă, totuşi, zic. Îmi cam place să-i văd la sfârşit.

E amuzant că mă gândesc la ei ca fiind începutul, pentru că şi ei au fost descendenţii cuiva, ADN-ul lor e plin de generaţii de amprente, de urme ale migraţiilor umane. N-au apărut din senin. Fiecare vine din cineva, care vine din altcineva, iar pentru mine acest proces e remarcabil. Nu putem şti ce oameni sunt în noi. Vom avea cu toţii momentul nostru de glorie în vârful arborelui. Matthew şi Joan. Într-o zi, noi vom fi cei doi.

Vreme de o clipă mă las purtat de val. Nu ştiu cât durează, dar când deschid ochii, la televizor sunt în continuare Oscarurile, iar Alex îmi spune că Sid a plecat şi asta mă întristează un pic. Orice ar fi fost între noi patru, s-a terminat. El e iubitul fiicei mele, iar eu sunt tatăl. Tatăl văduv. N-o să mai permit iarba şi ţigările şi nopţile petrecute la noi. Vor trebui să-şi găsească moduri inventive de a-şi face treaba, cel mai probabil în locuri deloc confortabile, la fel ca toţi ceilalţi. Îl las să plece, împreună cu vechiul meu fel de a fi. Toţi îl lăsăm să plece, împreună cu persoanele care eram noi înainte să se întâmple ce s-a întâmplat, şi acum am rămas doar noi trei. Mă uit lung la fete şi privesc ce-a mai rămas din noi.

44

Ţin cârma micii canoe şi nu mă descurc deloc bine. Am luat-o pe un traseu aiurea prin apele oceanului şi fetele au obosit de la atâta vâslit. Strămoşii mei polinezieni ar fi dezamăgiţi de mine. De noi toţi. Nu am darul de a găsi calea, de a mă folosi de soare, stele şi valuri pentru a naviga în apele largi ale oceanului. Acele aptitudini şi instincte s-au pierdut.

— N-ar trebui să le lăsăm aici? strigă Alex peste umăr. E pe locul din faţă şi-i văd muşchii spatelui cum se mişcă.

— E un om în apă, tată, spune Scottie. E un om în apă!

Văd o cască de înot albă care se îndreaptă înspre noi, mişcându-se în sus şi în jos, dar apoi pluteşte spre catamarane.

— Hai să trecem de geamandură, zic. Să scăpăm de traficul asta.

— Atunci ţine-o drept înainte, spune Alex.

— Încerc.

— Străduie-te mai tare. Trebuie să-ţi dai seama când se întoarce, şi nu corecta prea mult. Te mişti prea încet.

Joanie ştia să ţină cârma cum trebuie. Sunt aproape sigur că la asta ne gândim cu toţii.

Încete să-mi iau ca reper mâneca de vânt portocalie. Văd bucăţi de recif care ies la suprafaţă ca nişte fălci. Soarele e un punct de lumină difuză sub norii gri. Apa este întunecată, iar formele şi mai întunecate de pe fundul oceanului par că se mişcă pe sub noi. Vâsla mea răzuie o bucată de recif în formă de fagure şi încerc s-o iau spre dreapta, ca s-ajungem la apă mai adâncă.

Cenuşa e în săculeţ şi săculeţul e la mine în poală. Din când în când mă uit la ea şi simt că se întâmplă o nedreptate. Nu e corect că ea stă în braţele mele în felul asta. Abia pot s-o simt.

Mă gândesc la toate opţiunile de înmormântare. *Dus în larg într-o canoe şi împrăştiat pe apă*!

Valuri mari se mişcă pe lângă mâneca de vânt, totuşi nu se sparg. Unul trece pe sub noi şi barca alunecă pe coama lui, după care cade înapoi cu putere. Vârful taie apa, şi pe măsură ce ne apropiem de următorul val, care pare mai mare, strâng mai bine săculeţul cu cenuşă între picioare. Scottie se opreşte din vâslit.

— Vâsleşte mai departe, zic, cu enervare în glas. Trebuie să păstrăm ritmul, pentru ca valul să nu ne răstoarne. Urcăm pe creasta valului, care ne stropeşte, astfel încât nu mai văd nimic, apoi coborâm pe spinarea sa rotundă, şi cădem puternic, sărind cu toţii de pe locurile noastre.

— Hai să plecăm de aici, zic.

Fetele nu spun nimic şi-mi dau seama că sunt îngrijorate, îşi scufundă vâslele adânc, încercând să deplaseze cât de multă apă pot, având în vedere corpurile lor micuţe. Au încheieturile sub apă şi vâslesc repede. Vâslim mai mult decât ar trebui, aşa că ne îndepărtăm mult de geamandură. Apa e şi mai întunecată, iar pietrele de pe fundul oceanului arată ca nişte creaturi adormite. Pare prea întunecat, rece şi însingurat pentru ca ea să rămână aici pe vecie, dar nu spun nimic.

Fetele se opresc din vâslit. Mă uit spre regiunea “Waikiki.

Pare diferită de fiecare dată când o văd, deşi nu s-a schimbat aşa de mult: o mulţime de oameni, apă de un albastru-turcoaz, surferi pe valuri, nisip alb ca porţelanul. Dar pentru mine înseamnă ceva diferit, de fiecare dată când o văd. Azi înseamnă

Joanie. Plaja lui Joanie.

Iau săculeţul. A avut inclusă şi o lopăţică de argint şi o ţin în mână, uitându-mă la ea de parcă ar fi o glumă.

M-am gândit la cum o să facem asta.

— Alex, zic, vino mai aproape de sora ta. Poţi să stai pe lateral.

Se întoarce, păşeşte peste scaunul ei şi stă în picioare în canoe, ţinându-se cu mâinile de ambele părţi, pentru echilibru.

Şi-a strâns părul ud pe cap, care acum arată ca un stup, ceea ce mă face să mă gândesc la recif.

— Uite aici, zic şi deschid săculeţul, dându-i lui Alex lopăţica. Ezită, apoi o ia, şi mâna ei dispare în pungă. Scoate

cenuşa nisipoasă şi o parte din ea zboară. Ne uităm la cenuşa care se mişcă asemenea fumului, iar Alex îndreaptă apoi lopăţica în jos, astfel încât cenuşa cade grea într-un singur loc, adunându-se toată deasupra apei, afundându-se încet, în ploaie, înnegrind apa oceanului, apoi dispărând.

Alex îi dă lopăţica lui Scottie şi eu ţin săculeţul deschis în faţa ei. Spre surprinderea mea, Scottie ia lopăţica, o afundă în sac şi răscoleşte cu ea de parcă ar căuta un premiu. Aş fi zis că se teme. Scoate o grămăjoară de cenuşă şi-şi răsuceşte încheietura, iar cenuşa zboară în aer. Privim spre apă şi, când nu se mai vede nimic, fetele se uită la mine. Scottie clănţăne din dinţi şi are pielea de găină. Stau amândouă în picioare în barca îngustă, încercând să-şi ţină echilibrul, pe măsură ce valurile mici ne mişcă în sus şi în jos. Mă gândesc la toată cenuşa din dreptul regiunii Waikiki, la florile aruncate pe apă pentru cei dispăruţi, şi mă întreb unde ajung toate. Afund lopăţica în pungă şi-i simt greutatea. Arunc cenuşa în mare şi mă cuprinde o durere aproape fizică. Mă ustură gâtul, mă dor abdomenul şi braţele. Nu ştiu cum m-aş purta în momentul acesta dacă n-ar fi fetele. Nu pot să mă uit la ele fără s-o iau razna. Ştiu că plâng şi nu pot să mă uit la ele. Dacă mă uit, durerea o să mă sfâşie.

Iau săculeţul şi-l răstorn şi cade atât de multă cenuşă, încât se aude când loveşte apa. Ne uităm cum se duce la fund cenuşa gri, ca un nisip aspru. Fetele aruncă patru ghirlande de *plumeria* şi ne uităm la ele cum plutesc o vreme, apoi se pare că ne-am terminat ceremonia. Ghirlandele sunt aduse înapoi de apă şi se lipesc de barcă. Scottie se apleacă după ele şi le aruncă pe partea cealaltă. Ne uităm la apă încă o vreme, apoi ne privim unii pe alţii, parcă pentru a ne întreba *Ce facem acum*? *Când putem să ne întoarcem*?.

Poate atunci când nu se mai văd ghirlandele. Atunci o să ne întoarcem. Alex e aşezată pe scaunul din faţă şi Scottie pe marginea bărcii, aplecată în lateral. Ne întoarcem către mai şi ne uităm în continuare după flori. Mai departe, pe ţărm, văd oameni care iau micul dejun pe terase şi mă întreb dacă n-ar trebui să facem şi noi acelaşi lucru, în loc să fugim acasă să ne ascundem. Mă uit iar în apă şi văd că ghirlandele galbene au

dispărut. Îmi iau vâsla, dar apoi aud un fluierat şi mă întorc spre linia orizontului. Văd o ambarcaţiune, un iaht de petreceri, pe care se află nişte tipi goi până la brâu, cu ghirlande roz în jurul gâtului, cozoroace pe cap şi băuturi în coji de nucă de cocos în mână. Nu e prea devreme pentru aşa ceva? Scottie stă pe scaunul din mijloc, iar Alex îşi duce mâna streaşină la ochi şi se uită spre iaht. Câteva valuri se lovesc de barca noastră, împingându-ne înainte şi înapoi.

— Iuu-huuu! Îi aud strigând. Heeeei!

Ne fac cu mâna frenetic.

La proră dansează câteva fete. Aud zgomotul înfundat al muzicii.

— Eeee! strigă băieţii. Îşi ridică paharele de parcă ar vrea să ţină un toast în cinstea noastră.

y

Ne uităm lung la ei şi ei se uită la noi, fără să înţeleagă de ce nu zicem nimic.

Alex începe să vâslească şi Scottie o urmează, iar băieţii de pe vas le încurajează zgomotos:

— Trage! Trage! Dă-i! Dă-i!

Un băiat cu un inel din zinc atârnându-i din nas îşi scoate ghirlanda şi se face c-o aruncă.

— Arată-ne ţâţele! strigă el şi toată lumea începe să râdă.

Întorc barca astfel încât să nu-i mai vedem. Fetele vâslesc.

Nu ştiu la ce se gândesc. Sper că această întâmplare nu le-a stricat ultimul moment împreună cu mama lor. Simt că o abandonez dacă încep să vâslesc spre ţărm. “încă te mai iubesc”, mi-a zis într-o noapte. Era chiar înainte de accident. Tocmai stinseserăm lumina, dar pe mine mă luase somnul şi am mormăit un “Noapte bună” ca răspuns. Dimineaţă m-am apropiat de ea, am pus capul pe perna ei, mi-am amintit ce spusese în seara din urmă şi m-am gândit: Î*ncă*? î*ncă mă mai iubeşti*?

Totuşi o cred. Cred că în ciuda a tot ce s-a întâmplat, încă mă iubea.

— Îmi pare rău, zic. De iaht. Momentul despărţirii a fost frumos totuşi. Sper că sunteţi bine.

— Cred că mamei i-ar fi plăcut de ei, spune Scottie.

— Le-ar fi arătat ţâţele, spune Alex.

Scottie râde şi-mi dau seama că şi Alex zâmbeşte.

Fetele vâslesc încet, iar Scottie se opreşte şi-şi aşază vâsla pe barcă, de-a curmezişul. Stă adusă de spate uitându-se în poală şi mă întreb dacă plânge. Se întoarce, ridicând mâna.

— O am pe mama sub unghii, spune ea.

Mă uit şi-ntr-adevăr, o are acolo.

Alex se întoarce şi Scottie arată spre degetele ei. Alex dă din cap că nu şi se uită la Scottie într-un mod ce pare că vrea să spună: *Obişnuieşte-te cu ideea*. *Ea va fi acolo tot restul vieţii tale*. *Va fi acolo la zilele de naştere*, *la sărbători*, *când o să-ţi vină ciclul*, *când o să termini liceul*, *când o să faci sex*, *când o să te măriţi*, *când o să faci copii*, *când o să mori*. *Ea va fi acolo şi nu va fi acolo*.

Cred că asta vrea să spună privirea aceea; orice ar fi, afirmaţia din spatele ei e reconfortantă atât pentru Scottie, cât şi pentru sora ei. Fetele încep din nou să vâslească şi ritmul mă bagă în transă: vâslele intră în valuri, alunecă pe lângă barcă, apoi se arcuiesc în aer, împrăştiind stropi de apă. *Împroaşcă*, *bate apa*, *susură*. *Împroaşcă*, *bate apa*, *susură*. Mă gândesc la seara trecută, când Scottie a răsfoit albumul, apoi a dezlipit poza mamei ei şi a lipit-o sub strămoşii mei.

— O s-o pun la sfârşit, a spus Scottie.

M-am uitat la fotografia cu Joanie pusă la sfârşitul albumului. Nu cred că Scottie a vrut să spună ceva alegând această ordine. Nu există niciun fel de ordine în albumul ei şi nici nu este cu adevărat un arbore genealogic. Sunt fărâme de momente din viaţa noastră, adunate şi puse unul lângă altul, momente pe care vrem să le ţinem minte şi să le uităm.

— Sfârşit, a spus Scottie.

— Sfârşit, a spus Alex.

Scottie a închis albumul.

Mă gândesc la soţia mea, la sfârşit, la fotografia ei mică, un talisman, un suvenir, mărturia unei vieţi. Ar fi potrivit ca ea să aibă ultimul cuvânt. *Oare care au fost ultimele ei cuvinte*? mă întreb. Detest faptul că nu ştiu, dar cred că acum, la

sfârşit, ei îi revine ultimul cuvânt, oricare ar fi acesta, iar fetele mele şi cu mine ne vom începe cu ea călătoria noastră mai departe.

Le spun fetelor să vâslească mai repede, să prindem un val mic care să ne poarte cu el. Ele iuţesc ritmul, iar valul ne prinde şi alunecăm peste recif şi peste siluetele întunecate de pe fundul apei. Probabil că arătăm de parcă ne-am distra şi, într-o bună zi, chiar aşa va şi fi. Şi deşi găsirea căii este o artă pierdută pe veci pentru mine, încerc să navighez înapoi spre mai pe cât de drept posibil.

Mulţumiri

Romanul acesta a pornit de la *Războaiele minore*, o povestire din prima mea carte, *House ofthieves ţCasa hoţilor*, n.tr.). Aş dori să mulţumesc revistei *Storyquarterly* pentru că a acceptat *Războaiele minore*, prima mea povestire publicată, şi să mulţumesc *Best American*

Nonrequired Reading pentru că a retipărit-o.

Multe mulţumiri lui Kim Witherspoon şi lui David Forrer pentru sprijinul şi efortul lor susţinut; Laurei Ford şi tuturor celor de la

Random House: vă sunt recunoscătoare pentru entuziasmul şi îndrumarea voastră. Domnule doctor Frank Delen, vă mulţumesc pentru informaţiile despre pacienţii comatoşi şi familiile lor. Sper că am înţeles bine totul.

Familiei mele din Hawaii şi cititorului şi soţului meu, Andy, a cărui pricepere privitoare la toate lucrurile, de la testamente şi fonduri la motociclete, m-a ajutat să scriu această carte. Îţi mulţumesc pentru încurajarea şi pentru sfaturile tale, şi pentru simţul umorului, care pare întotdeauna să-şi facă drum înspre scrierile mele.

Şi, în sfârşit, o notă despre prezentul şi trecutul insulei Hawaii.

M-au inspirat deopotrivă evenimente istorice, dar şi actuale, şi, cu toate acestea, cartea de faţă este o îngemănare între realitate şi ficţiune, iar în familia aceasta ficţiunea este cea care conduce.

Cuprins

I. Războaiele minore..... 7

Îl. Calea regelui..... 91

III. Ofranda..... 165

IV. Găsirea căii..... 243

Kaui Hart Hemmings, scriitoare americană, s-a născut şi a copilărit în Hawaii. A

studiat la Colorado College din Colorado Springs, pe care l-a absolvit în 1998, şi la Sarah Lawrence College din New

York. A urmat, de asemenea, programul de scriere creativă Wallace Stegner Fellowship de la Stanford University. Povestirile ei au apărut în publicaţii prestigioase precum *Zoetrope*, *Best American New Voices* şi *Best American Nonrequired Reading*.

Este autoarea volumului de proză scurtă

House of Thieves (2005), bine primit de critică. Notorietatea internaţională şi-a câştigat-o cu romanul *Descendenţii ţThe*

Descendants), publicat în 2007 şi ecranizat în 2011, în regia lui Alexander Payne.

Filmul a fost încununat cu Premiul Oscar pentru cel mai bun scenariu adaptat şi cu două premii Globul de Aur pentru cel mai bun film (dramă) şi, respectiv, pentru cel mai bun actor de dramă (George

Clooney). Kaui Hart Hemmings a mai scris scenariile filmului de televiziune

Shelly Fisher (1999) şi al filmului de lungmetraj *Breaking Waves* (2011).

Bestseller internaţional publicat în peste douăzeci şi cinci de ţări. De Magazine's Readers' Prize (SUA, 2007).

Inclus pe lista celor mai bune romane ale anului 2007 de

San Francisco Chronicle şi *L.A. Weekly*. *New York Times Book*

Review Editors' Choice în 2008. În 2011, ecranizat în regia lui exander Payne, cu George Clooney în rolul principal, filmul iul Oscar pe ai bun scenariu adaptat.

Narat într-un stil curajos şi alert, cu scene de un umor irezistibil,

Descendenţii este romanul unei familii neconvenţionale obligate de împrejurări dramatice să se reunească spre a-şi recupera propria moştenire şi identitate.

Având de înfruntat moartea iminentă a soţiei sale şi de luat o decizie privitoare la pământurile familiei care va afecta iremediabil viitorul tuturor, Matt King traversează probabil cel mai dificil moment al vieţii sale. Dar, în tumultul evenimentelor, o serie de revelaţii mărunte se dovedesc

salvatoare, iar Matt învaţă lecţia importantă a responsabilităţii şi tolerantei.

“Un roman surprinzător şi emoţionant, o poveste despre moarte şi infidelitate care sfârşeşte prin a vorbi despre viaţă şi dragoste.”

Time Out New York